

LŐRINCZ L. LÁSZLÓ Meghívás a kastélyba egy gyilkosságra

A borítót tervezte: SZYKSZNYAN WANDA

LŐRINCZ L. LÁSZLÓ, 1989

ISBN 963 322 880 3

Kiadja a Népszava Kiadó Vállalat A kiadásért felel: Kiss Jenő vezérigazgató

Szikra Lapnyomda, Budapest 89-0661 Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán

vezérigazgató Felelős szerkesztő: Verebics János -Műszaki vezető: Bősze Lajos

Műszaki szerkesztő: Hödl Mária

Megjelent: 16,5 A5 ív terjedelemben

Budapest, 1989

1.

- Taposson a gázra, Tom! - morogta idegesen Plummer felügyelő, és ki tudja hányadszor, az órájára pislantott. - Ha elpasszolom a fickót, Elisabeth megfojt. Tom Bennet, a vörös hajú, hórihorgas őrmester engedelmesen a gázra lépett, és együttérző mosollyal megcsóválta a fejét.

- Mindent megteszek, felügyelő, ami ettől az ócska tragacs-tól csak kitelik. Plummer eltűnődve szemlélte, hogyan futnak a kocsi mellett a távíróoszlopok. - Ez hiányzott nekem - morogta elkeseredve, és akkorát sóhajtott, hogy fürge táncba kezdtek az orra előtt lebegő porszemek. - Pontosan ez hiányzott és semmi más ...

- Mit mond, felügyelő? - fordult hátra az őrmester, miközben igyekezett bevenni a vasútállomáshoz vezető út legmeredekebb kanyarját. - Nem hallom jól...

Plummer felhúzta a szemöldökét, és megadóan bámult Bennet enyhén kancsal szemébe.

- Mi lenne, ha az utat figyelné, Tom?

Bennet engedelmesen visszakarta a fejét a kormányval együtt. A kocsi megugrott, kifarolt, és lágy súrlódással oldalba kapta a kanyart vigyázó kerékvető követ. A felügyelő gyorsan lehunyta a szemét, és csak akkor nyitotta ki újra, amikor már réges-rég túl voltak a kanyaron, és a távolban feltűnt a vasútállomás épülete. Érezte, hogy az enyhe nyomás, ami már reggel óta ott ül a gyomrában megerősödik, s halvány, vöröst a feketével váltó karikák ugrándoznak a szeme előtt.

Megköszörülte a torkát, és erőt véve rosszkedvén, elmosolyodott.

- Adna egy cigarettát, Tom?

Bennet őrmester fél kézzel eleresztette a kormányt, hogy borzas üstökébe túrjon.

- Komolyan gondolja, uram?

- A legkomolyabban, Tom.

- Sajnos, uram, nem lehet, ön tudja a legjobban, hogy nem lehet...

Paul Plummer szeme előtt sokasodni kezdtek a karikák. A vékony feketék vastag vörösekké híztak, és érezte, hogy utálatos verejték veri ki a homlokát.

- Most az egyszer, talán, mégiscsak kivételt tehetnék, Tom.

- Sajnálom, uram.

- Elisabeth nem fogja megtudni.

- Becsületszavamat adtam, uram.

Plummer nagyot fújt, és az első ülés támlájára vágott az öklével. A

meggondolatlan mozdulattól az üléstámla okádni kezdte a port, és az őrmester sokat sejtetően tüszögni kezdett.

- Remélem, tudja - kezdte Plummer, amikor az őrmester befejezte a tüszögést -, hogy rövidesen itt a minősítések ideje?

-. Tudom, uram.

- Akkor azt is tudja, hogy csak tőlem függ az előléptetése. Egyedül csak tőlem.

- Valóban, uram?

Plummer mintha enyhe gúnyt érzett volna az őrmester hangjában. Egészen enyhét, de éppen eleget ahhoz, hogy iszonyú méreg kerítse hatalmába. Fittyet hányva az alattomos porszemek támadásának, ismét a támlára csapott.

- Ad egy cigarettát, vagy sem?

Bennet elegánsan befordult az állomás elé, leállította a motort, s amikor az utolsó gázpamacs is kitódult a kipufogócsőből, vigyorogva szembefordult felettesével.

- Mit mondott, uram?

- Adjon egy cigarettát, mert kirúgom! Az őrmester megvakarta az orra hegyét.

- Ez zsarolás, uram.

- Bravó, Bennet. Ha ad egyet, még sokra viheti a rendőrség állományában.

Bennet elfintorította az arcát.

- Adnék én, uram, csakhat a becsület... Tudja mit, uram, inkább én sem gyújtok

rá.

Az alacsony, kopaszodó, pocakos felügyelő mereven bámult társa szemébe, mintha csak hipnotizálni akarná. A birkatü-relmű őrmester azonban olyan nyugodtan és szenvtelenül nézett vissza rá, hogy Plummer kénytelen volt feladni a küzdelmet.

- Tudja mit, Tom? Űsse meg a guta a születésnapján!

- Köszönöm, uram - vigyorgott Bennet. - Akkor még van három egész évem.

- Hogyhogy? - kapta fel a fejét a felügyelő, és egyszerre kiesett a sértett felettes szerepéből. - Ez valami vicc?

- A legkevesbé sem - biztosította buzgón az őrmester. - Egyszerűen csak arról van szó, hogy február 29-én születtem, az pedig közismerten négyévenként ismétlődik.

Plummer kinézett az ablakon, és szinte észre sem vette, hogy a karikák elröppennek a szeme elől, és a nyomás is mintha engedett volna a gyomrában. Messziről, nagyon messz-sziről vonatfűtőt hozott a szél. Összeráncolta homlokát, és a zsebébe nyúlt. Kikotort egy celofánpapírba csomagolt jókora darab medvecukrot, lefejtette róla a papírt, és méla undorral a szájába gyúrte.

- Vannak amerikai rokonai, Tom? Az őrmester megrázta a fejét.

- Nincsenek, uram. Szerencsére.

- Miért szerencsére?

Az őrmester felrántotta a vállát.

- Nem csípem az amerikaiakat, uram. Nincsenek jó tapasztalataim velük.

- Nekem vannak, Tom.

Az őrmester együttérzően bólintott.

- Tudom, uram.

- Hát... ezért kellett volna a cigaretta.

- Megértem, uram. És ... sajnálom.

Plummer fintorogva átnyomta a medvecukrot egyik fogsora alól a másik alá, és újra növekvő szorongással hallgatta a szaporodó vonatfűtőket.

- Maga mit csinálna, Tom, ha hirtelen kiderülne, hogy mégiscsak van valakiye odaát? Mi? Őszintén, mit csinálna?

Bennet vigyorgott.

- Talán én is rágyújtanék. Plummer szomorúan tovább rágott.

- Egészen az elmúlt hétig nyugodtan szidhattam őket. Röhöghettem az egész félcédulás, texasi cowboyhordán. Akkor aztán váratlanul becsapott a mennykő!

- Mindig így szokott történni, uram.

- Elisabeth kapott odaátról egy levélt, és amikor felolvasta, az infarktus kerülgetett. Tudja, mi állt benne, Tom?

Az őrmester diplomatikusan hümmögött. Feleslegesnek tartotta volna elmondani, hogy Elisabeth Plummer már háromszor felolvasta neki is azt a bizonyos levelet, és hogy a lelkére kötötte, semmi körülmények között ne engedje rágyújtani Plummert.

A felügyelő az ablaküveghez nyomta a homlokát.

- Kiderült, hogy Elisabethnek a másod- vagy hányadik unokatestvére, valami Joe bácsi lánya Los Angeles mellett él és virul. Jó, mi? Mit szólna hozzá, Ton, ha kiderülne, hogy van egy néger nagynénje Ugandában?

- Csodálkoznék, uram. De Joe bácsi, lánya nem néger.

- Egyre megy. Szóval vannak amerikai rokonaim.

- Részvétem, uram.

Plummer felügyelő bágyadtán az ablaküveghez dörzsölte az orrát.

- Ez még mind semmi. Az is kiderült, hogy ennek a nagynéninek a nerntudoménkicsodája, a feleségem nemtu-domhányadik unokaöccse nálunk akarja tölteni a szünidőt. Hogy megismerkedjék ősei földjével, a jó öreg Angliával. Jó, mi? Mit tehettem, Tom, mit tehettem?

- Hát... Őszintén szólva, sokat nem, uram.

- Van magának valami elképzelése, Tom, hogy milyen lehet egy amerikai unokaöcs?

- Ezt hogy érti, uram?

- Mit tudom én, hogyan értem! Mihez kezdjek vele? Őszinte fájdalom csengett a hangjában. Tom Bennet már-már rágyújtott volna, hogy gondolkodásra sarkallja az agyát,

amikor rádöbbsent, hogy mit ígért főnökének. Gyorsan visz-szakapta a kezét, és cigaretta nélkül is megpróbálta megerőltetni magát.

- Hát... rendezzen neki házibulit!

Plummer felügyelőnek annyi kétségbeesés rezgett a hangjában, hogy az őrmester attól tartott, a vállára borul és elsírja magát. Idegesen kapkodta a fejét

jobbra-balra, és sokért nem adta volna, ha befut végre az az átkozott vonat!

- Már erre is gondoltam - suttogta Plummer. - Pontosabban Elisabeth ... Ma este kilenckor garden partyt adunk a tiszteletére.

- Nem irigylem, uram!

- Magát se irigyelje, őrmester. Ugyanis át kell adnom a feleségem meghívását. Maga is hivatalos a bulira, Tom!

Az őrmester elfehéredett, és megragadta a volánt.

- De... de... akkor már nem is vagyok szolgálatban, uram!

- Mit sem tesz, Tom. Felcserélem a szolgálati idejét. Holnap délelőtt majd pihen.

Tom Bennet összerázkódott és komoran meredt az állomás piros téglás épületére.

Nagyot sóhajtott, és alig hallhatóan suttogta:

- Nem akar mégis egy ... cigarettát, uram? Plummer felügyelő arcán széles mosoly terült szét.

- Ez vesztegetési kísérlet, Tom. Az őrmester letörten bólintott.

- Tudom, uram.

Plummer letekerte az ablakot, és kiköpte a medvecukrot. Kinyújtotta a karját, és a kétségbeesetten maga elé görnyedő őrmester vállára ütött.

- Ide azt a cigarettát!

Ebben a pillanatban, az árulás pillanatában megtörtént a csoda: az állomás épülete remegni kezdett, és hangos sikoltással befutott a vonat.

Plummer káromkodva becsapta a kocsiját, és dühösen rátaposott a porban olvadozó medvecukorra.

- Gyerünk, Tom! Nehogy elszalasszuk!

Pocakos termetét meghazudtoló fürgeséggel sietett be az előcsarnokba, és a jegyeket kérő kapusra ügyet sem vetve berobogott a peronra. Az őrmester úgy lihegett mögötte, mint egy lelkes, jól megtermett vadászkutya.

A felügyelő megtorpant a lassan begördülő vonat mellett, és mutatoujját beosztottja oldalába nyomta.

- Maga is figyelni megértette?

Az őrmester fújtatva támaszkodott egy hirdetőoszlopnak.

- Én? Hiszen gőzöm sincs róla, hogy néz ki.

A felügyelő csípőre tette a kezét, és farkasszemet nézett közeledő mozdonnyal, mintha össze akarná mérni vele az erejét. Végül vonakodva a zakója zsebébe nyúlt, és kihúzott onnan egy szakadt szélű, aprócska fényképet

- Tessék. Itt a személyleírása.

Bennet elvette a képet, aztán ellátottá a száját.

- Ez?

- Ez - bólintott a felügyelő. - Elisabeth nyomta a kezembe, hogy erről majd ráismerek. Hát ismerjen rá magál Magának kell az előléptetés nem?

- Ez valami vicc, uram? - nyögte az őrmester, és meredten bámult a képre. - Ez valami vicc?

A felügyelő elvigyorodott, és megveregette Bennet vállát.

- Az, Tom. Ez az egész egy nagy vicc.

A kép egy néhány hónapos csecsemőt ábrázolt cumival a kezében, amint barátságosan bamba vigyorral nézett szembe a felvevőgéppel.

Meztelen, csúcsos feneke mély nyugtalansággal töltötte el Bennet őrmestert.

3.

Tom Bennet megvakarta az orrát, és tanácstalanul bámulta a lassan megálló kocsikat.

- Mégis ... milyen lehet?

- Hát... alighanem hosszú fejű.

- Milyen?

- Az amerikai gyerekeket vákuummal szívják... Illetve, úgy születnek, hogy... Eh! A fene egye meg, hosszú fejű és kész!

- Mennyire hosszú? - kérdezte az őrmester.

A vonat megállt, s Plummernek már csak rövid magyarán tatra futotta az idejéből.

- Rá fog ismerni. Tipikusan amerikai. Valami nagy, tohonya lehet...

fogpasztareklám-mosollyal, mit tudom én. Igazi szépfiú. Az amik mind olyanok. Bizza magát a szimatára, őrmester... És menjen át a másik oldalra, nehogy elszalasz-sza ...

Bennet megkerülte a mozdonyt, és átlépkedett a peron másik oldalára. Észre sem vette, hogy hangosan beszél magában, mint boldogult nagypapája, a kilencvenéves, iszákos nyerges-mester különösen nehéz vacsora után.

- Hosszú fejű, úristen ... Hosszú fejű... No de mennyire hosszú?

4.

Plummer zsebébe rejtette a fényképet, és mozgatni kezdte az orra végét. Ha mázlija van, Bennet kapja el a fickót!

A vonat megállt, az ajtók kinyíllak, s a londoni utasok el-özönlöttek a keskeny peront. A felügyelő nekidöntötte a hátát a legközelebbi hirdetőoszlopnak, és koncentrálni próbált. Meredten bámulta a lekászálódó utasokat: megkísérelte kiválasztani a legamerikaibb hosszú fejűt. Koncentrációja közben azonban olyannyira rajtafelejtette a szemét egy egészen közönséges, gömbölyű fejű és egyebütt is gömbölyded, tipikusan angol

utason, hogy csak arra rezzent fel, amikor az amerikai már ott állt előtte, enyhén vörös disznóbőr kofferjával a kezében.

A felügyelő felnézett rá, és azonnal észrevette a nyilvánvaló hasonlóságot Elisabeth és a fiatalember között. A szabályos, vakítóan fehér fogsor, a nyílt tekintet, a napbarnított arc bőr s a hanyag arrogancia együtt idézték Elisabethet és az Egyesült Államokat.

Plummer habozott, aztán előrelépett egyet, és szó nélkül karjába zárta a fickót. Lábujjhegyre állt, és megpróbálta megveregetni a vállát, de csak valahol a lapockája körül tapogatózott a keze.

A fiatalember néhány zavart szót makogott majd leejtette a kofferját, pontosan a felügyelő lábára. Plummer felszisszent, s lefejtette a karjait a fickó hátáról. Szembenézett vele, és szinte elmerült a vidám, világoskék szemekben.

- Isten hozott, fiam - mondta, és nem is esett nehezére, amit mondott. Volt valami Garyben, ami első látásra megragadta az embert.

- Kösz - mondta a fiú, és barátságosan elmosolyodott. - Ezerszer is kösz. Nagyon kedves.

A felügyelő belekarolt áldozatába.

- A kocsi és az őrmester... Eh, gondolom elfáradhattál. A fiatalember rámosolygott a felügyelőre, de már mintha egy árnyalattal bizonytalanabb lett volna a mosolya.

- Őrmester? Oké - mondta, és óvatosan körülpislantott a lassan fogyatkozó utasokon. - Ez Grownhill?

Plummer meghökkent.

- Hát persze hogy ez ... Izé .. . Elisabeth néni..

A fiatalember végigsimított enyhén sörtés állán. Elgondolkodva a bőröndjére nézett, majd felemelte a tekintetét, és ősz-szeráncolta a homlokát.

- Ne haragudjon, öregem, de egy szót sem értek az egészből. Őrmester és Elisabeth? Hm. Gondolom, maga itt a hordár.

Plummer torkából rekedten törtek elő a szavak.

- Maga nem, izé ... Gary Hammersmith?

A fickó csodálkozva Plummerre bámult, majd nagyon óvatosan tett egy lépést hátrafelé.

- Nem ... dehogy. John Ackerton . . . Biztosan ez Grownhill?

A felügyelő előtt forogni kezdett a pályaudvar. Érezte, hogy szívverése felgyorsul, s őszintén sajnálni kezdte, hogy meggondolatlanul kiköpte a medvecukrát. A kövér, vörös karikák újra megjelentek a szeme előtt, és csúfondárosan forogni kezdtek az óramutató járásával ellenkező irányban. Plummer megszívta az orrát, és a bőröndre mutatott.

- Ez a magáé?

- Naná - mondta a fickó és lehervadt a mosoly az arcáról. - Kié az ördögé lenne?

- Akkor lenne szíves levenni a lábamról és elvinni a fészkes fenébe?!

A felügyelőnél jó néhány fonttal súlyosabb fickó engedelmesen leemelte a bőröndöt Plummer nagyujjáról, és megadóan megcsóválta a fejét.

- Úristen! Igaza lesz Clothynéninek ... Az angolok mind örültek!

5.

Bennet a kezében tartott képre pislantott, majd a fickóra, aki éppen akkor kászálódott le a lépcsőn. Hümmögött, majd bátorságot merítve Elisabeth asszony unokaöccsének csúcsos fenekéből, a kissé kidülledő szemű amerikaihoz lépett.

- Bocsánat. Az a helyzet, izé ... a felügyelő a másik oldalon van és ...

A dülledt szemű csak futólag pillantott rá, aztán visszafordult, hogy lesegítse a lányt, aki kockás, kis retiküllel a kezében türelmetlenül toporgott a legfelső lépcsőfokon.

Bennet köhintett, és lopva a képre pislantott. A nő valahogy nem illett bele a

képbe. Plummer egy szóval sem említette, hogy nem egyedül jön a fickó ...
A szőke, kifejezetten hajasbaba-képű, duzzogó ajkú cicababa lehuppant a földre,
és a dülledt szemű vállán át Bennet arcába bámult.

Bennet elmosolyodott, és bátortalanul feléje intett:

- Halló!

A csaj elfintorította az orrát, és oldalba lökte a dülledt szeműt.

- Hé! Glicky ... Mi a frászt akar ez a fickó? A pasas felvonta a vállát, és megrázta a fejét.

- Fogalmam sincs. Tényleg, mi a frászt akar maga? Bennet ostobán vigyorgott.

- Hát... izé ... nem nagyon hasonlít a képre.

A lány belekapaszkodott a dülledt szemű karjába.

- Mi ez, Glicky? Pornóképet árul a pasas?

A dülledt szemű megveregette a lány vállát, félretolta, és Bennethez lépett.
Gyengéd mozdulattal elvette tőle a képet és a lány felé mutatta.

- Nem pornó. Csecsemő.

- Csecsemő? Mi a frászt akar vele?

- Tényleg, mi a frászt akar vele?

- Izé... - morogta Bennet egyre tanácstalanabban. -- Izé. Meg akarom találni.

- Elvesztette a kis krapekját - mondta a dülledt szemű, és a lányra kacsintott.

- Nem láttál valahol egy ilyenféle csecsemőt?

A lány megrázta a fejét.

- Nem láttam, Glicky.

- Nem látott - foglalta össze a tényállást a dülledt szemű, és visszaadta a képet Bennetnek. - És én sem láttam. Viszlát.

- Viszlát - mondta Bennet és zsebre gyűrte Elisabeth néni unokaöccsét.

Plummer még mindig a hirdetőoszlopnak támaszkodott, amikor Bennet, megkerülve a vonatot visszaballagott a peron túlsó oldaláról. A felügyelő arcán sötét felhők tornyosultak, s ez enyhe nyugtalansággal töltötte el az őrmestert.

- Semmi, uram - mondta, és széttárta a karját. - Azon az oldalon legalábbis.

A felügyelő nem válaszolt, csak komoran nézett maga elé, ahol percekkel korábban egy kockás bőrönd pihent a nagyujján. Az őrmester visszafordult a vonat felé, amelyet ezekben a pillanatokban rohamozott meg egy csoport, vizesvödröket é partvist cipelő takarító.

A felügyelő végre felrezzent, és megvonta a vállát.

- Ha nincs, hát nincs. Végtére is... - s mintha őszinte megkönnyebbülés bujkált volna a hangjában.

Bennet mereven a peronra bámult, s mintha nem is hallotta volna főnöke szavait.

- Talán egy másik vonattal jön - mondta a felügyelő. - Talán...

- Üristen! - mondta Bennet. - Üristen!

Plummer az őrmester halálra vált arcára kapta a tekin-tétét, és néhány pillanatig nem is tudta elszakítani róla. Beosztottja képén a legvadabb csodálkozás ült, melyhez hasonlót legutoljára akkor látott rajta a felügyelő, amikor Bennet hófehér nőstény kuttyájának tizenkét négerfekete kölyke született.

- Üristen! Odanézzon, uram! Plummer a legrosszabbra is felkészülve fordította a peron felé a fejét, de amit ott látott, arra egyszerűen lehetetlen volt felkészülnie.

A peron közepén, közvetlenül a vonat mellett, három óriási koffer társaságában egy rövidnadrágos, kefefrizurás, vörös hajú, óriásira nőtt, szeplős kamasz állt, s amikor a felügyelő vi-gyázatlanul az arcába bámult, kivillantotta barátságos lófogait.

Plummer csak annyit érzett, hogy megfordul vele a peron, és ha Bennet el nem kapja, talán le is roskadt volna a hirdetőoszlop tövébe.

A lófogú még mindig mosolygott, és minden kétséget kizáró határozottsággal megindult a felügyelő és az őrmester felé.

Bennet lágyan átkarolta a felügyelőt, és bátorítóan suttogta a fülébe.

- Azért mégiscsak megtaláltuk, uram. Plummer összerázkódott, és lehunyta a szemét.

- Meg, Bennet, megtaláltuk.

Elisabeth néni unokaöccse cirka két méter magas lehetett, amiből cirka egyhétven volt a két láb, a többi a maradék. Térdei valahol a felügyelő mellmagasságában imbolyogtak, ahogy odalötyögött melljük. Két bőröndöt a kezében tartott a harmadikat pedig erélyes rúgásokkal terelte maga előtt.

Plummer és Bennet meg sem kísérelték, hogy megmozduljanak. Úgy bámulták, mint Hamlet az atyja szellemét a hel-singöri vár mellvédjén.

Gary Hammersmith megállt előttük, földre ejtette két bőröndjét, a harmadikat pedig odarúgta a másik kettő mellé.

- Halló - mondta, és újra elővillantotta lófogait. - Halló, Paul bácsi...

Plummer tétován és lassan megmozdult, mint a kővé vált királyfi, akit feloldott a varázs alól a várúrnő csókja.

Halló ... Izé ... Gary?

A fiatalember most már teljes terjedelmében kimutatta tekintélyes, minden szabályzónak makacsul ellenálló kapafogait. Szeplős, kedves gyerekarcán vörös hullámok futottak végig, ahogy előrenyújtotta a kezét.

- Sokat hallottam már magáról, Paul bácsi. Ugye, megengedi, hogy így szólítsam? Plummer felügyelő nem tudta, hogy nevéss-e vagy sírjon. Végül is a nevetés csendesebb formáját választva erőltetett mosolyra húzta a száját.

- Légy üdvözölve Anglia földjén, Gary. Szakasztott olyan vagy, amilyennek elképzeltünk. Igazam van, őrmester?

Bennet legyűrte a torkából mindegyre kitörni készülő röhögést, és szaporán bólogatni kezdett.

- Pontosan ilyenek, uram. Éppen ilyenek.

7.

Már a peron vége felé járhattak, amikor Gary Hammersmith minden előzetes figyelmeztetés nélkül földhöz vágta a bőröndjét, és füttyölni kezdett. A hirtelen mozdulattól Bennet a felügyelőnek ütközött, oldalába vágva a bőrönd hegyes sarkát. Plummer felszisszent, de azonnal abba is hagyta a sziszegést, .amint Gary arcára tévedt a tekintete. A fickó képén mennyei boldogság világított ajkait összezsúcsorította, és füttyölt, füttyölt.

Bennet leejtette a dögnehez bőröndöt, és eltátotta a száját, Plummer meg csak állt, mintha a vonat mellé gyökerezett volna. A harsány fütty végigszállt a peronon, s lassan valami halvány dallam is kibontakozott a vad ritmus mögül.

A felügyelő döbbenten látta, hogy a peron legvégén egymásba karolva siető pár megtorpan, megfordul, és sikoltozva rohanni kezd Gary Hammersmith felé.

Plummer az arca elé kapta a kezét, Bennet mellében pedig megállt az ütő.

A feléjük rohanó pár a gülüszemű és hajas baba barátnője volt

8.

Plummer döbbenten figyelte, ahogy azok ott hárman megállnak egymással szemben, s Gary anyagi ragyogással az arcán a csinibabához fordul.

- Szeretnélek karomban tartani a vágyak hajnalán - mondta.

- Végy a karodba, és ringass el, édesem - így a csinibaba.

- Ha elhagysz, beledöglök - mondta a gülüszemű.

- Ha minden szív foglalt már, költözz az enyémbé - mondta Gary.

- Tépj le minden rongyot rólam, túl sok az a szerelemhez - biztatta a lány.

- Egy kis heroin, egy kis kábulat, egy kis gyilkosság, néhány perc alatt - mondta metsző éllel a gülüszemű.

Néhány másodpercig fenyegető arccal álltak egymással szemben, majd kitört belőlük a fergeteges röhögés.

Plummer felügyelő bágyadt mosollyal megmasszírozta a homlokát.

9.

- Ez itt Paul bácsi, a világ legzseniálisabb zsaruja - mutatott Gary Plummerra.

- Ez pedig Bennet őrmester. Egy másik zseniális zsaru - tette hozzá sietve, A csinibaba Bennetre mosolygott.

- Jé! Maga árul pornóképeket?

Plummer fülében kongatómet dobolt a növekvő vérnyomás.

- Micsoda? Pornóképeket... Maga!? Az őrmester fülig vörösödött.

- Majd megmagyarázom, uram. Mindent megmagyarázok. Gary Hammersmith gyorsan közbeavatkozott.

- Ő pedig Rudy Glickstein, a világ legzseniálisabb zsokéja. A zsokék zsokéja.

Ez itt Paula. A világ legédesebb Paulája.

A felügyelő megrázta Rudy kezét, és még mindig nem volt biztos benne, hogy egészen normálisak-e ezek hárman.

Picit töprengett, hogy kezét csókoljon-e a cicababának, de a kérdés magától megoldódott. Paula dorombolva az oldalához simult, és áhítatos csodálattal nézett a szemébe.

- Zsaru! Űristen, egy igazi angol zsaru! Látod te is, Glicky? Bennet őrmester elérkezettnek látta az időt, hogy közbevesse magát.

- Maga zsoké? - kérdezte Glicky tőli meggondolatlanul. - Es izé ... Milyen lovat lovagol?

A lány elfordult Plummertől, s akkorára tátotta a szemét, mint két, csak egészen impresszionista festményeken látható, világoskék őszibarack. Nézett, nézett, aztán visítva pukkant ki belőle a nevetés.

- Jaj, istenem, hallod ezt, Glicky?! Azt kérdezi a muksó, hogy milyen lovat lovagolsz ... . Hallod ezt, Glicky?

Akkor már mindhárman fulladoztak a röhögéstől. Gary Glicky mellére borult, míg a lány Plummer széles, és még számára is megközelíthetően alacsony vállát választotta. A felügyelő kínosan feszengett, és szívesen megszabadult volna a lánytól, de attól félt, ha odébb találna lépni, Paula lepoty-tyan a földre. Bennet a felügyelőre pislantott, és elhúzta a száját.

- úgy értem, hogy... izé... Talán az epsomi derby miatt...

Kétségbeesetten megállt, és megpróbált rájönni, mi annyira mulatságos a lovaglásban. Hiszen odaát sem ismeretlen a derby.

Amikor alaposan kiröhögték magukat, Glicky egy feketefehér csíkos zsebkendővel megtörölgette a szemét, és az őrmester felé intett.

, - Hát ez jó volt, őrmester. Igazán jó. Méghogy milyen lovon!... Meg kell döglenni, esküszöm!

Újra felcsuklott a hangja, s talán ismét röhögésbe fulladt volna, ha Gary nem tér egészen magához.

- Nem olyan zsoké, mint maga gondolja, őrmester, hanem disc-jockey... Ő vezeti a műsort a diszkóban. Rudy Glickstein a nyugati part leghíresebb zsokéja: Friscótól egészen Alaszkáig.

Plummer kifújta tüdejéből a levegőt, és igyekezett jó képet vágni a dologhoz.

- Tehát az a szöveg, amit az előbb ...

Paula Plummer szemébe nézett, és sejtelmes hangon búgni kezdte.

- Tépj le minden rongyot rólam, túl sok az a szerelemhez ..

- Na igen - morogta a felügyelő zavartan. - Na igen.

10.

A felügyelő Bennet mellé ült, míg azok hárman a két hátul-só ülésen szorongtak. Paula félig Rudy Glickstein, félig pedig Gary ölében ült, s Bennet őszintén sajnálni kezdte, hogy nem ajánlotta fel valakinek, vezesse ő a kocsit. Plummer mély é3 kétségbeesett hallgatásba burkolódzott: úgy bámulta az elsuhanó táviróoszlopokat, mintha meg akarná számlálni őket.

- öregem, hülyére dedikáltam magam - dőlt hátra fáradt mosollyal az arcán Glicky. - Volt olyan nap, hogy háromszáz lemezborítót is aláírtam, öregem, én mondom, bele lehet dilizni...

Gary együttérző képpel bólogatott, fél szemmel azonban a lassan kibontakozó tájat figyelte. Ameddig a szem ellátott, zöld mezők húzódtak az országút mellett, telis-tele kerítéssel. Mintha az egész ország egyetlen óriási, szerteágazó kerítés lett volna.

- Tulajdonképpen cuki minden - fecsegett Paula is. - Olyan édesen, konzervatívan cuki. Képzeld, ott dekkoltunk Glickyvel egy fél napig az előtt a nagy, rahedli palota előtt, hogy megkukkoljuk az öreglányt. Persze füttyült kijönni. Csak a bohócokat cserélték a kerítés előtt. Tisztára átverés az egész.

Plummernek idegesen megrándult a szemöldöke, de nem szólt semmit. Kísértette ugyan a vágy, hogy valami hasonlóan lehervasztó megjegyzést tegyen az Egyesült Államok elnökére, de aztán meggondolta magát. Aki korpa közé keveredik ...

- Erre mi történik? - folytatta Glicky a már korábban megkezdett történetét, melynek egyes részletei jótékonyan elsuhanak a felügyelő füle mellett. - Odajön hozzám a hapsi, hogy ő ez megfáz. Valami Lord Christopher Hotchkiss ... Egy egészen belevaló öreg muksó különben. És marhára szertartá-sos. Bemutatkozik, és azt mondja, hogy kedves Glickstein úr, igyemegúgy, van egy barátom odaát - így mondta: odaát, meg kell döglenni, annyira jópofa volt -, úgy hívják, hogy Lightbody. Tudod ki az, Gary? Frank Lightbody, a nagy Light-body a hanglemezpiacról. Hozzátette még, hogy Lightbody mindig elismerően nyilatkozott rólam, mint a legmenőbb disz-kósról a menők közül, és ezért meg azért, tisztelettel meghív vidéki kastélyába Grownhillbe ... Hát ezért vagyunk itt, Paula meg én. - Előrehajolt, és megkocogtatta Plummer vállát. - Ismeri az öregurat, felügyelő?

Plummer halántékán jótékonyan ugrálni kezdett egy ér.

- Ismerem - morogta, és igyekezett csillapítani magát. - Lord Christopher

Hotchkiss az egyik legősbibb angol nemesi család sarja. Családfája még arra az időre vezethető vissza, amikor a rózsák harcában ...

- Na látod, Glicky - sikkantott fel a lány. - Mondom, hogy platinája van az öregúrnak.

- Patinája - morogta Gary.

- Mindegy. A fő az, hogy cuki.

- Állítólag holnap este valami óriási banzáj lesz a kastélyban. Tulajdonképpen csak holnapra vár bennünket, de Paula azt mondta, hogy tele van már a hócipője Londonnal. így aztán hipp-hopp, itt termettünk. Van valami rendes kégli a faluban, őrmester?

- Hát... a Szupergalamb - morogta bizonytalanul Bennet.

- Marha jó név, Glicky - nevetett a lány. - Egészen cuki egy név. Bennet szükségét érezte, hogy mentse, ami menthető, igyekezzék megőrizni az öreg Anglia platináját a barbárokkal szemben.

- Sir Christopher Hotchkiss a világ legnevesebb postagalamb-tenyésztője. Nem hallottak még a szupergalambról?

- Most említette éppen az előbb - bizonygatta a lány.

- Az a szálloda - morogta az őrmester. - De a szupergalamb az igazi galamb, méghozzá postagalamb. Olyan gyorsan repül, mint egyetlen galambfajta sem a világon: Sir Hotchkiss-nek sikerült kitenyésztenie. Azt mondják, milliókat ér. Azt mondják, kenterbe veri a világ összes galambját. Azok ott hátul néhány percre elcsendesedtek, és Bennet elégedetten konstatálta, hogy sikerült helyreállítani az öreg Anglia megbillent renoméját.

- sÉs ... sok ilyen galambja van? - kérdezte érezhető tisztelettel a hangjában Gary.

- Nem tudom... de túl sok nem lehet. Még a tenyésztés kezdeténél tart. Senki nem tudja pontosan, hány szupergalamb létezik valójában. Egy biztosan, vagy talán kettő is. A múlt hónapban aranyérmet nyert egy kiállításon Koppenhágában ... Azt mondják . . .

Paula fészkelődött, majd közbevágott.

- Es . . . mennyit érhet egy ilyen galamb, őrmester?

Bennet elmosolyodott, és csökkentette valamelyest a sebességet. Miért sietni, amikor egyszerre a figyelem középpontjába került?

- Azt hiszem, sokat. Nagyon sokat. Talán egy-két milliót. A lány felszisszent.

- Dollárt?

- Fontot, kisasszony. Igazi, hamisítatlan, jó, öreg angol fontot. A néhány millió font említése mintha összsűrítette volna a levegőt a kocsiban. Plummer megtörölte a homlokát, Gary kigombolta ingének legfelső gombját, Glickstein meglazította az övét, s a lány is csinált valamit, amit Bennet, legnagyobb sajnálatára nem tudott megfigyelni a visszapillantó tükörben.

- És ... a fogadó vagy micsoda, miért Szupergalamb? - tudakolta Gary.

- Roppant egyszerű - mondta Bennet. - Mert Norman Shetland a tulaja.

- Eeegen - mondta Glickstein. - Na és?

- Norman Shetland Sir Christopher komornyikja volt... egészen addig, amíg lumbágót nem kapott.

- Micsodát? - riadt fel a lány. - Az micsoda?

- Betegség - morogta Bennet. - Nehezen tudja hajlítani a derekát... Képzelnének el egy komornyikot, aki nem tud meghajolni...

- Kínos, roppant kínos - morogta Glickstein kevés együttérzéssel.

- így aztán Sir Christopher adott neki annyi végkielégítést, hogy megvehette a fogadót. Megvette, kipofozta és elkeresztelte Szupergalamb-nak.

- Cuki - mondta a lány. - És miért éppen annak? Bennet megvonta a vállát.

- Talán tiszteletből... vagy hálából, hogy Sir Christopher gondoskodott róla. Esetleg szakmai tiszteletből is, hiszen ő maga is tenyészt galambokat...

- Neki is van szupergalambja?

- Aligha ... Shetland csak amatőr. Versenyeken sem nagyon indul... Csak nézi a galambjait. Semmi több.

- Helyes, nagyon helyes - mondta Glickstein, és átkarolta a lány vállát.

- Alighanem az lesz a legjobb, baby, ha megszállunk a Szupergalamb-ban. Az eddig rosszkedvűen hallgató Plummernek hirtelen zseniális ötlete támadt. Hátrafordult, és mézes mosollyal nézett a három amerikaiira.

- Az a helyzet, hogy ma este adunk egy kis partyt Gary tiszteletére. Ott lesz a helyi fiatalság színe-java ... Alighanem Sir Christopher lánya is. Megtisztelnének, ha eljönnének. A feleségem, Elisabeth

boldog lenne, ha megismerhetné magukat ... És mások is, természetesen. Ugye számíthatok a megjelenésükre?

Glickstein megvonta a vállát, és Paulára nézett.

- Ügysincs jobb dolgunk, ugye, baby?

- Cuki - mondta a lány. - Igazán Cuki. Biztosan ott leszünk.

11.

Amikor kiszálltak a Szupergalamb előtt, s a kocsi elindult, Gary kényelmesen szétterpesztette lábait, és apró, tranzisztoros rádiót bányászott elő a zsebéből. Csavargatta, a füléhez szorította, újra csavart rajta, és újra a füléhez szorította.

Plummer jelentőségteljesen Benrietre nézett, s az őrmester zavartan elfordította a fejét.

A fiú végül is megunt a recsegést, és mártírképpel viasszasüllyesztette zsebébe a rádiót.

- Nem tudják véletlenül, mit játszottak a Gigantsok? A BBC nem közli az eredményeket. A fene egye meg! Ha a Detroit nyert, lekakálhatják a sirályok az egészét. Mióta azt a fattyú Friedhofot leigazolták, nem tudnak veszíteni.

- Tenisz? - kérdezte óvatosan a felügyelő.

- Rögbi - mondta Gary.

- Izé... a Detroit a legjobb? - tudakolta tovább Plummer.

- Fattyúk - szögezte le lakonikusan a fiatalember.

- Eeegen - mondta a felügyelő, és becsukta a száját.

- Mindenkit elhappolnak - fakadt ki dühösen Gary. - En a Los Angeles-i Titánoknak szurkolok. Ha a detroiti faty-tyúk odamerészkednek, elhiheti, Paul bácsi, hogy megcsavargatjuk a szimatolójukat.

A felügyelő megtörölte a homlokát.

- Elhiszem - mondta letörten, és arra gondolt, hogy milyen hatást tesz majd EJisabethre Gary Hammersmith kissé közvetlen stílusa.

12.

- Joe bácsi rengeteget mesélt magáról - fecsegett tovább Gary. - Azt mondta, hogy maga iszonyú nagy zsaru. Még annál a kopasznál is nagyobb, tudja, na, akiről az az öreg-lány firkáit hogy az ördögbe is hívják, Porter, vagy micsoda?

v

- Talán Poirot?

- Az, az - mondta Gary. - Az a kis muki a szürkeállományával. Igazán nevetséges.

Paul bácsiban felforrt a méreg.

- Miért, kedvesem? - fordult hátra, amennyire biztonsági öve csak engedte. - Mert kicsi és kopasz? Sohasem hallottál még arról, hogy többet ésszel, mint erővel?

Gary csak ekkor kezdte felfogni, hogy Paul bácsi alighanem kísértetiesen hasonlít Poirot-ra legalábbis ami kopaszságát és pocakját illeti. Elvörösödött, és zavartan pattintott az ujjával.

- Nem úgy értettem, Paul bácsi. Csak tudja ... az a kis fickó állandóan a szobájában ült és gondolkodott. Ma már ezzel a módszerrel nem megyünk semmire. Maga persze egészen másképpen csinálja. Joe bácsi szerint Paul bácsi szerény ember, de zseniális. Ki sem nézni belőle, mekkora hekus. Bennct a kormány fölé hajtotta a fejét, és meredten bámulta a sebességmérőt.

- Eeegen - mondta Paul bácsi némiképpen megbékülve. - És... mit mesélt még rólam az az, izé... Joe bácsi?

- Ő, igazán sok mindent. Főleg karácsonykor, amikor feltálalták a pulykát, és... izé... a régi időkről folyt a szó. Legfőképpen az öreg Angliáról. Akkor szokta Joe bácsi Paul bácsit emlegetni. Hogy azért odaát, azaz ideát is vannak fejek.

- Micsodák?

- Fejek. Akik megteszik a magukét.

- Aha. És ilyen fej vagyok én is?

- Ilyen.

-r Kösz - mondta Plummer, - Kösz. És odaát milyen fejek vannak?

Gary megvonta-a vállát.

- Ilyenek is, olyanok is. Van egy-két szuper, az kétségtelen.

- Mint például?

- Például? Mondjuk Gordon, a negyvenkettedikből. - Negyvenkettedik? Az mi?

Rendőrszoba?

Gary felnevetett.

- Dehogyis. Abban az utcában van az irodája valahol. Különben magánhekus. A legmenőbb a menők közül, ő derített fényt a Ross-ügyre is.

Plummer segélyt kérőn Bennetre pislantott, az meg vissza rá. Gary nyugodtan fecsegett tovább, észre sem véve a habozó csendet.

- Nem akarok sokat dumálni róla, maguk ezerszer jobban ismerik, mint én.

Akkoriban nagy port vert fel, az biztos. Amikor a holttestet kivették a vízből, egyszerű kis ügynek indult.

- Valóban?

- Hát persze. A maga gyanúját bizonyára felkeltette volna, hogy ... lány ... illetve az áldozat nyakán ott maradt a nyakék nyoma. Még akkor is furcsa volt a dolog, hogyha maga a fej hiányzott, és bizonyíthatóan húsvágó bárdal választották el a törzstói.

Bennet vigyázatlanul a gázra lépett a kocsi megugrott, és Gary hátrazuhan az ülésen. Mire visszatornázta magát függőleges helyzetébe, Bennet már ismét ura volt önmagának. Legyűrte a gombócokat a torkában, és igyekezett az útra koncentrálni. Hiába volt azonban minden igyekezete, Gary szavai erőszakosan betörtek a fülébe, és eddig ismeretlen reakciókat indítottak el a gyomra táján.

- Szóval ott volt a hulla, se feje, se lába ...

- Lába sem volt? - hökkent meg a felügyelő.

-r Akkor már nem. Nem fért bele a bőrröndbe. Egy átlagos bőrrönd ugyanis jóval rövidebb, mint egy átlagos ember. A láb leválasztásához azonban már körfűrész alkalmazott a fickó.

Bennet köhögött, és kibámult az ablakon. Szeretett volna megszokott helyén ülni megszokott kocsmájában egy jó pint-nyi guinness mellett.

- A vizsgálat megállapította, hogy már jó ideje a vízben lehet. A szemek és a lágy részek, valamint a kötőszövetek...

- Es? - vágott közbe a felügyelő.

- Na igen. A zsaruk bementék az unalmast. Hogy prostituált és kész. Halálát lőtt seb okozta. Nyilván a fején, ami viszont nem volt sehol. Jó, mi?

- Az.

- Ekkor jött Gordon. A nyakék lenyomatából megállapította, hogy egy bizonyos gyémánt nyakékról lehet szó, s a lányt megfojtották, méghozzá akkor, amikor a nyakék még ott volt a nyakán. Szinte belevésődött a bőrébe. A többi már gyerekjáték volt. De hiszen tudja.

- Hát... annyi az ügy odaát, hogy őszintén szólva ...

- Elkapták a fickót. A milliomos Highmant. Két napig lövöldözött a zsarukra Los Angeles-i háza ablakából. Végül is Gordon terítette le. Na, mit szól hozzá?

- Zseniális - mondta Plummer. - Látom, alaposan tanulmányoztad az ügyet.

- Kötelező olvasmány volt - morogta Gary.

- Hogyhogy? - hökkent meg a felügyelő.

- Kriminálisztikát tanulok - mondta a fiatalember, és amennyire a két háttámla engedte, kinyújtotta a lábait. - Az első évben vagy kétszáz klasszikus esetet kellett kívülről megtanulnunk. Itt van például a híres Moolroney-eset... Ott is hullával kezdődött, és ott is a vízből húzták ki. Csak ott nem bőrröndben volt, hanem egy betonkockát kötöttek a lábára ... A hús már meglehetősen foszladozott, így aztán az Igazságügyi Orvostudományi Intézetben ... Hé! Csak nincs valami baj, őrmester? Ha akarja, szívesen átveszem a kormányt...

13.

Igazi, hamisítatlan grownhilli este volt, harangszóval, bárány-bégetéssel, lenyugvó nappal, enyhe fuvallattal az erdő felől. A kerti fák ágaira néhány lampiont aggattak, amitől olyan lett a kert, mint egy félhülye kínai golfpályája. Ez utóbbi megjegyzés természetesen Plummertől származott, aki fáradtan ku corgott egy x-lábú kerti asztal mellett Bennet társaságában. Minden kétséget kizáróan Gary Hammersmith volt az est

fénypontja. Jelenleg éppen a földön ült, hátát egy cseresznyefa törzsének támasztotta, míg a környékbeli aranyifjúság a lábánál kucorgott. A Thornton ikrek égővörös haján vakító szikrákat szórtak a lampionok, és még Marg, a kastély kisasszonya sem szégyellte a fűbe telepedni.

Plummer belekortyolt a sörébe, és felsóhajtott. Ó, idők ó, erkölcsök! Az egyik legősibb főrend egyenes ági leszármazottja a fűben ül egy csiritarka lampion alatt, és tátott szájjal hallgatja, amint egy rövidnadrágos, amerikai langaléta, lehetetlen stílusával és bárdolatlan kiejtésével az amerikai életforma előnyeit

ecseteli.

Továbbá az sem tetszett a felügyelőnek, hogy Elisabeth, a jó, öreg és egészen konzervatív Elisabeth másodpercek alatt világnézetet cserélt. Szinte aléltan omlott Gary karjaiba, és azóta is úgy csüngött a szavain, mint egy nappal korábban még Brent tiszteletesén.

Gondolataiból autótülök harsogása riasztotta fel, s mielőtt még bármit is tehetett volna, Elisabeth jól nevelt pillangóként a kapuhoz röppent, és csacsogva beeresztette Glieksteint és a csinibabát.

Bennet töltött magának is és főnökének is. Szomorúan belekortyolt a sörébe, és aggódva Plummerre nézett.

- Remélem, jól érzi magát, uram?

- Remekül, Tom, remekül - morogta Plummer. - És maga?

- Én is, uram, egészen kiválóan.

14.

Gary Hammersmith valóban kitűnően érezte magát. Igaz, a bifsztekek nem volt egészen a kedvére való, és a tea sem emlékeztetett arra, amit odaát angol teaként megszokott, de a társaság kárpótolta mindenért. Kicsit sajnálta ugyan, hogy a két hekus nem ereszkedik le az ifjúság közé, de meg is értette őket. Végül is a hatóság nem haverkodhat lépten-nyomon azokkal, akik között hivatalos munkát végez. A lányok egészen csodálatosak voltak, különösen Marg. Nemigen látszott rajta, hogy sok köze lenne az angol arisztokráciához, inkább táncosnőnek vagy manőkennek tűnt, mint várúrnőnek. Csak az a halvány, alig megfogható sápadtság, tartózkodás és bátortalanság különítette el a többiektől, amire Gary már az első pillanatban ráérezett. Ha véletlenül a lány arcán felejtette a szemét és találkozott a pillantásuk, Marg díszkréten és mégis határozottan úgy vette el az övét, hogy Gary-nek pillanatnyi kétsége sem férhetett hozzá: a lány szíve már nem szabad.

Nagyot sóhajtott, és gitárja után nyúlt. Rágyújtott egy ok-lahomai népdalra, s boldog volt, amikor a többiek vele énekelték.

Holdfény, amerikai dalok, a jó öreg Anglia, a nyírt fű pazar illata! Ez ám a tökéletes boldogság, uramisten!

Amikor Glicky megérkezett, rövid időre megtört ugyan a varázs, de hamarosan visszazökkent minden a normális kerékvágásba. Glicky pajkos megjegyzésekkel fűszerezte Gary gitárjátékát, s Paula éneke is óriási sikert aratott.

Amikor már majdnem éjfél felé Elisabeth néni aprósüteményt és újabb teát hozott.

Gary letette a gitárját, s mivel ekkor éppen Glicky volt a figyelem középpontjában, sikerült észrevétlenül beossonnia a fák közé. Tett néhány nagy lépést előre, és máris ott volt a kerítésnél, amely mögött a végtelenbe vesző holdfényes mező húzódott. Szinte ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy átlépjen a kerítésen és megmártózzék a holdsugarakban.

Behunyta a szemét, és éppen nekidőlt volna a kerítés egyik oszlopának, amikor az alacsonyán járó holdat eltakarva árnyék ereszkedett az arcára. Gyorsan kinyitotta a szemét, és hátralepett.

Két férfi sziluettje bontakozott ki előtte, akik ha nem is a semmiből, de alighanem a kerítésen kívüli alacsony bokrok árnyékából jöttek ki, amikor meglátták. Gary gyanakodva szemlélte őket, készen rá, hogy a legelső gyanús mozdulatra kereket oldjon.

Az egyik, a magasabbik, tett néhány lépést feléje, míg a másik kissé hátrább maradt. Gary megfigyelhette, amint a fény végigfut a férfi arcán. Szőke, vékony arcú fiú volt, pár

évvel lehetett csak idősebb nála. Mérföldnyi fájdalom ült az arcán, keserű fintorba torzítva különben szép vonásait. Garyt arra a házasságszédelgő gyilkosra emlékeztette, aki A bánatos Red néven vonult be az amerikai kriminalisztikai irodalom történetébe.

A fiatalember kissé megtántorodott, és belekapaszkodott a kerítésbe. Gary a levegőbe szagolt, de nem érezte a whisky illatát.

- Jó estét, uram - mondta a szőke, erőt véve magán, hamisítatlan amerikai kiejtéssel. - Kérem, nagyon, kérem, beszélnem kell vele ...

Gary megvakarta az orra hegyét.

- Halló - mondta. - Te is amerikai vagy?

A másik felkapta a fejét, és mintha megkönnyebbülés futott volna végig az arcán.

- Persze. Óriási! Ki gondolta volna, hogy egy amerikaival találkozom itt...

Óriási! Hallod, Ned?

A másik, alacsony, fekete szakállú fiú is kilépett az árnyékból. Gary esküdni

mert volna, hogy már látta valahol, talán éppen a vonaton vagy Londonban a pályaudvaron.

- Halló - mondta a szakállas is, és Gary felé nyújtotta a kezét.

- Ned Burton.

A szőke is átdugta a karját a kerítés felett, de nem azért, hogy kezét fogjon Garyvel, vagy bemutatkozzék, hanem, hogy megragadja a zakója ujját.

- Segíts rajtam, ember! Csak te tudsz segíteni. Megteszed? Gary visszahúzta a kezét, és elkomorult képpel nézett szembe a másik kettővel.

- Miről lenne szó?

- Beszélnem kell Margaritával - hadarta a szőke. - Azonnal beszélnem kell vele. Segíts rajtam, pajtás!

Gary összeráncolta a homlokát.

- Hm. Egészen biztos vagy benne, hogy ő is szívesen venné, ha összehoználak benneteket? Különben miért nem jössz be a kapun?

A szőke összekulcsolta a kezét.

- Értsd meg. nem tehetem. Csak néhány szót váltanék vele. ígérem, csak néhány szót. De beszélnem kell vele mindenáron!

- Csillapodj, Fred - figyelmeztette a szakállas. - És maradj veszteg.

- Feltétlenül beszélnem kell vele. Csak néhány szót... Gary tétovázott, majd megvonta a vállát.

- Felőlem. És ha nem akar idejönni?

A másik kétségbeesetten kapaszkodott a kerítésbe.

- Csak annyit mondj neki, hogy Frederic van itt. Jó hírem van a számára. Csak ennyit mondj neki..., Egészen biztosan idejön!

- Nyugi, Fred - mondta a szakállas.

- Rendben van - adta meg magát Gary. - Éppenséggel megmondhatom. De ... ha nem akar jönni, erővel nem cipelhetem ide.

- Idejön, meglásd, idejön - mondta a szőke, és annyi megkönnyebbülés bujkált a hangjában, hogy Gary egyszerre megnyugodott. Bár ki tudja? ... Szerелеmből is ölnek néha az emberek.

Gary Hammersmith visszalopakodott a bokrok között a fák alá, ahol a többiek még mindig önfeledten Glicky gitárszólóit hallgatták. Paula a hátán feküdt, a hold felé fordította az arcát, és Glicky térdén nyugtatta a fejét. Marg szerencsére a leghátulsó sorban ült, így nem volt nehéz megközelíteni. A lány szeme csillogott, ahogy Glicky fürgé ujjait figyelte. Kezében félig rágott szendvicset tartott, s piros nyelve hegyét időről időre végigfuttatta alsó ajkán.

Gary nézte néhány másodpercig, aztán nagyot sóhajtott. A fene vigye el azt a fickót ott, a holdfényes réten a haverjával együtt! Végül is mi történne, ha egyszerűen nem venne tudomást róla? Várjon, ameddig csak meg nem unja, 6 pedig ezalatt

Ahogy eszébe ötlött a gondolat, már meg is szabadult tőle. Erélyesen megrázta a fejét, és térden kúszott Margarita mellé. A lány rámosolygott.

Egyszerű, barátságos mosolya volt, semmi több.

Gary kinyújtotta a kezét, és megfogta a lány karját.

- Marg ...

Margarita a földre ejtette a szendvics maradékát, és hasonlóan ennivaló mutatóját a szája elé emelte. Glicky újabb figurákat dobott be a húrokon, s a futamok, mint riadt madarak csapkodtak a fák között.

- Marg ...

A lány kelleetlenül elszakította a szemét Glicky ujjairól és szembenézett Garyvel.

- Tessék, Gary.

A fiú habozott egy pillanatig, aztán kibökte.

- Itt van Frederic.

A lány szeme kikerekedett, és Garynek az volt az érzése, hogy nem kap elég levegőt. Gyorsan lehulló keze után kapott, és melléhez szorította.

- Marg ... Az istenért!...

A lány azonban tüstént magához tért, s aggódva pislantott körbe, hogy észrevette-e valaki is a történeteket. A hallgatóság azonban szemmel láthatóan annyira elmerült Glicky kétségkívül kiváló játékában, hogy akár egy ulánus ezred is elvonulhatott volna a fák között, néhány ágyúval és a hozzájuk tartozó markotányosnőkkel együtt anélkül, hogy bárki is figyelemre méltatta volna őket. Margarita Gary tenyerébe mélyesztette a körmét.

- Hol?

- A réten. A kerítés mellett... Közvetlenül a bokrok után. A lány a térdére emelkedett, és se szó, se beszéd, elkezdett mászni a bokrok felé.

Gary tanácstalanul a hallgatóság áhitatos képébe bámult, aztán megvonta a vállát, és követte Margaritát.

Bennet, aki a szundikáló Plummer hangos horkantásától felriasztva a bokrok felé pislantott, csak annyit látott, hogy egy fiú és egy lány térden csúszva eltűnik a bokrok között, megnyugodva hunyta le ismét a szemét.

Meg volt győződve róla, hogy egy új amerikai társastánc figuráját gyakorolják odalenn ezek az örültek.

15.

Gary hangosan felszisszent, amikor egy fenyőtű gonoszul beleszúrt a térdébe, s mintha valami azt súgta volna, hogy hagyja abba az egészet. Abszolút illetlen dolog beavatkozni más magánügyeibe, főleg ha az illető nem is tart rá igényt. Megvakarta a térdét, és tovább gondolkodott. És ha valami baja esik a lánynak? Ő is bűnrészessé válik, hiszen ő hozta össze a találkozót...

Aztán csak legyintett, és elhessegette magától a gondolatot. Mi a fenét hozott ő össze egyáltalán? Szólt Margnek, aki kezétlábát törte, hogy láthassa a fickót... Újra megvakarta a térdét. Az illendőség most azt kívánná, hogy térjen vissza, és merüljön bele Glicky gitárjátékába. Csakhogy ő általában fütyülni szokott arra, hogy mi illik és mi nem. Különbösen is, hallotta ő már Glickyt eleget.

A bokrok halkan susogtak, ahogy egy halvány fuvalat végigfutott közöttük. S mintha a fuvalat azt suttogta volna, hogy eredj, Hammersmith, hallgasd csak meg, miről is beszélnek azok ott hárman a kerítés tövében!

Fittyet hánnyva a szűrős túleveleknek, ismét négykézlábra ereszkedett, és elkezdett mászni a kerítés felé.

16.

Amikor a kerítésre boruló bokrok árnyékában egészen a holdfényes mező széléig lopakodott, és ingerült szóváltás ütötte meg a fülét, egyszerre elszállt a lelkipurdalása. Hátha még sincs valami rendben az éjszakai randevú körül... Felegyenésedett a legelső vastagabb törzsű fa mögött. A mező most is holdfényben fürdött, s a szőke fickó, mintha el sem mozdult volna a kerítéstől, mióta megígérte neki, hogy odahívja Margót. Csakhogy most a kerítés innenső oldalán a lány állt, a fickó pedig kétségbeesetten nyújtogatta feléje a karját.

A harmadik, a fekete szakállas pasas nem volt a láthatáron.

A szőke fickó megpróbálta elérni a lányt, egész testével a kerítéshez lapult, és már-már el is érte volna, amikor Marg óvatosan hátrább lépett.

- Nem szabad, Fred. Megesküdtem, hogy addig egyetlen ujjal sem érhetsz hozzám.

- De hiszen ennek már vége, Marg! Mondom, hogy minden rendben lesz. Még az éjszaka beszélek vele, és reggelre már ...

A lány gyorsan megrázta a fejét.

- Csak holnap este jön vissza, Fred. Addig nem szabad. A szőke fiú a levegőbe csapott az öklével.

- Micsoda ostobaság ez, Marg? Hiszen mondom, hogy minden jól alakult. Most már nem lehet ellenvetés. Olyat mondok neki, hogy leesnek az ősei a falról. Az enyém lesz, Marg...

A lány lehajtotta a fejét, és semmi jelét nem adta, hogy örülne annak, amit hall. A szőke fickó a kerítés oszlopának támaszkodott, és Gary esküdni mert volna rá, hogy potyognak a könnyek a szeméből.

- Már nem szeretsz, Marg?

Marg hangja bűgött, mint a galamboké.

- Dehogynem, Fred. De megesküdtem... a bibliára. Ekkor a fiú élesen, fájdalmasan felkacagott.

- A bibliára? Üristen, a huszadik században!

Gary látta, hogy a lány ajka megrándul, de nem válaszolt. Aztán erőt vesz magán, és a szőke fiú szemébe néz.

- Mi történt, Fred?

A másik idegesen körülnézett, és lehalkította a hangját.

- Nem mondhatom el, Marg. Most nem. Még neked sem. Előbb vele kell beszélnem.

Meglásd, csak néhány szó, és minden rendbe jön ... összeházashatunk, Marg.

Akár már ezen a héten is.

A lány összerázkódott, és Garynek fogalma sem volt róla, hogy az örömtől-e, vagy valami egészen mástól.

- És... ha mégsem, Fred? A fiú alakja megmerevedett.
- Hogy érted ezt, Marg?
- Ügy, ha... ha továbbra sem ...
- Akkor megölöm, Marg!

Gary halkan elfütytyentette magát.

A lány kezébe temette az arcát, és megránduló válla mutatta, hogy sír.

- Marg - sutogta a fiú. - Drága, drága Marg! Érted mindent... Megölöm! Nézz ide, Marg ...

A zsebéhez kapott, és valami felcsillant a kezében. S ahogy Gary kimeresztett szemekkel a csillogásra bámult, lassan kibontakoztak előtte egy 38-as Smith and Wesson forgópisztoly körvonalai.

A lány felsikkantott, és szája elé kapta a kezét.

- Fred... te megőrültél! Nem szabad, Fred! Holnap este beszélhetsz vele és...
- A szőke fickó azonban egészen megvadult. Ügy hadonászott a pisztollyal, mintha minden pillanatban el akarná sütni.

- Én már mindent megtettem... két évig güriztem, mint az állat. Ahogy meghallottam a hírt, rohantam, hogy beszéljek veled és feleségül vegyelek. Most már nem mondhat nemet az az átkozott...

- Istenem ... Fred! Jaj, drága jó Fred, tedd el azt a pisztolyt ... Jézusom!
- ezzel megfordult, és eltűnt a bokrok között.

Gary ereiben megfagyott a vér, mert a fickó éppen úgy tartotta a fegyvert, mintha a futó lány hátába akarna lőni vele. Már-már odaugrott hozzá, hogy saját testi épségét veszélyeztetve legalább félreüsse a fegyver csövét, amikor a szőke fickó kezéből kiesett a pisztoly. Aztán maga is a földre roskadt, és hangosan, igazi férfibánattal zokogni kezdett.

Gary annyit látott még, hogy valahonnan az ismeretlenből felbukkan mellette a fekete szakállas, és a hóna alá nyúlva felsegíti a földről. Ekkor megfordult, és visszakúszott a bokrok között a többiekhez.

17.

Arra ébredt, hogy feketerigók verekszenek az ablakpárkányán. Nagyot ásítva megpróbálta elhessegetni őket, de a rigók makacsnak és rettenthetetlennek bizonyultak. Akárcsak Plummer felügyelő, aki két-három percenként megismételte kopogássorozatát Gary ajtaján.

Mindenbe beletörődve feltápáskodott, és tíz perc múlva már a reggeli langyos kávé szűrőszőke a teraszon Elisabeth néni, Plummer és Bennet társaságában. Az őrmester, ha lehet, még kancsalabb volt, mint máskor a kialvatlan éjszaka ráncai mélyen bevésődtek a homlokába.

Gary igyekezett úgy terelni a beszélgetést, hogy Sir Hotch-kissnél lyukadjanak ki. Nem is kellett azonban túlságosan terelgetnie, mert a második szelet kalácsnál Elisabeth néni felsikkantott.

- Igaz, is, Gary, majd elfelejtettem ... Hogy micsoda megtiszteltetés ért, uramisten! Képzeld, még szinte hajnalban itt volt a komornyik odafentről, hogy szívesen látnak ma azon az estélyen, amit valami galambtenyésztők tiszteletére ad Sir Hotchkiss. Micsoda megtiszteltetés, Gary!

- De hiszen az ő lánya is itt volt.

- Akkor is megtiszteltetés. Nem is tudom, mikor fordult elő utoljára, hogy valakit is meghívtak innen oda. Fordítva sokkal gyakrabban előfordul. Különösen, hogy Marg... - zavartan elhallgatott, és kenni kezdte a kalácsát vajjal.

- Ezt nem egészen értem - mondta Gary.

- Na igen. Marg felszedett egymást Amerikában, ami nem feltétlenül nyerte meg Sir Christopher tetszését. Nem feltétlenül.

- Amerikában? - hökkent meg Gary.

Elisabeth néni habozott egy sort, aztán engedte, hadd győzzön a jobbik énjé.

Egészen Gary füléhez hajolt, mintha attól félne, a komornyik még mindig a bokrok között hallgatódzik, hogy hírt vigyen a kastély urának, miről beszélnek a faluban a népek.

- Sir Christopher két évvel ezelőtt majdhogynem megütötte a bokáját. Ezt így mondják erre mifelénk, ugyanis. Mit szólsz a lányhoz, Gary?

- Elragadó - mondta Gary őszintén.

- Alighanem másoknak is ez a véleménye. Mindazonáltal természetes, hogy Sir és Lady Hotchkiss csak magafajtájúhoz hajlandó feleségül adni. Jó családból valóhoz és gazdaghoz. Ez csak érthető, nem?

- Hát... tulajdonképpen.

- Sir Hotchkiss elkövette azt a vigyázatlanságot, hogy egy évre Amerikába

küldte a lányát... Atlantába vagy hova az ördögbe. Egyetemre, persze. Csak azt tudnám, hogy ilyen gazdag és jó családból való lánynak mire való az egyetem... és éppen Amerikában? Már megbocsáss ...

- Hm - morogta Gary.

- Ráadásul matematikát vagy mit hallgatott. Ez már magában sem túlságosan normális dolog. Amikor aztán hazajött, vele jött valami fickó is, aki se szó, se beszéd, megkérte Sir Hotchkisstől Margarita kezét.

- Csakugyan?

- Sir Hotchkiss persze kipenderítette a kastélyából. - Nem tetszett neki a fickó?

- Az nem tetszett neki, aki volt - mondta Elisabeth néni nyomatékosan.

- Miért, ki volt?

- Egy éhenkórász. Egy másik egyetemi hallgató. Annyi pénze sem volt, hogy az egyik szemeszterről át tudjon iratkozni a másikra. Minden szemeszter után dolgoznia kellett... Mit szólsz hozzá?

- Borzasztó - bólintott Gary együttérző mosollyal. - Ezt Sir Hotchkiss terjesztette?

- Ugyan! Hová gondolsz! - háborodott fel Elisabeth néni. - Csak úgy kiszivárgott... Mindenesetre az egész falu erről beszélt.

- És mi lett a, hm... fickóval?

- Néhány napig a Szupergalamb-ban lakott. Aztán úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

- Érdekes... Margarita csak úgy belenyugodott, hogy elveszítette, akit szeretett?

- Bele kellett nyugodnia - mondta keményen Elisabeth néni. - Az a fiú nem volt hozzávaló és kész. Mindazonáltal... - elhallgatott egy pillanatra, aztán megvonta a vállát. - Azt is beszélték, hogy Sir Christopher nem csapta be előtte egészen a kastélya ajtaját. Persze, lehet hogy a lányát akarta leszerelni ... Azt beszélték ugyanis, hogy Sir Christopher megmondta annak az izé... fiúnak: csak akkor jöjjön vissza, ha már lesz alapja, hogy házasságról társalogjanak, ha... érted, mire gondolok.

- Azt hiszem, igen - morogta, Gary.

- Mindenesetre a fickó eltűnt, Marg pedig svájci egyetemre járt ebben az évben, őszintén szólva fogalmam sincs, hol, azt azonban meg kellett ígérnie, hogy nem találkozik többé a fickóval. Sőt, azt is beszélik, hogy Sir Christopher és Lady Livia megeskették bibliára tett kézzel, hogy az az... izé ... többé egy ujjal sem illetheti.

- Miért? Már illette? - kérdezte vigyázatlanul Gary. Elisabeth néni azonban most az egyszer nem vette a lapot.

- Neked jobban kellene tudnod - mondta szárazon -, hogy milyen erkölcsök uralkodnak abban az Atlantában vagy hol a fenében.

18.

Gary a délután folyamán többször is elhatározta, hogy elsétál a Szupergalamb-ba és megkeresi Glickyt és Paulát, egyre jobban eluralkodó lustasága azonban megakadályozta benne. Elisabeth néni ugyan felajánlott egy ősrégi kerékpárt, de az első alaposabb szemle után letett róla hogy rajta tegye meg az utat a fogadóig. A lapos gumik, rozsdás lánc és elgörbült kormány nem sok jóval kecsegtették.

- Mi történt a bringával? - kérdezte Elisabeth nénit, aki Plummer távozása után könyvvel a kezében kiült a teraszra. - Keresztülgyalogolt rajta egy vaddisznócsorda?

- Alighanem csak a vonat - mondta Elisabeth néni, és lapozott egyet a könyvében.

- A vonat? - hökkent meg Gary - és ... izé... aki rajta ült, megúsza?

- Nem úszta meg.

- Csak nem? ...

- Meghalt szegény. Duckett volt, a harangozó. Gary elmerülten szemlélte a rozsdafoltokat a vázon.

- Tulajdonképpen bűnjel, vagy hogy az ördögbe is mondják - folytatta Elisabeth néni. - Plummer hazatolta, hátha még jó lesz valamire. A kutya sem kereste. Duckettnek nem volt senkije. Ha felpumpálod, talán még használható.

Gary óvatosan visszatolta a kamrába a gépet, és elhatározta, hogy amíg Angliában lesz, nem ül kerékpárra.

Azok a rozsdafoltok ott a vázon elvették a kedvét a délutáni kirándulástól.

19.

Nyolc előtt néhány perccel mégiscsak arra gondolt, hogy felpumpálja a bringát, és azon teszi meg az utat a kastélyig. Ha már felvette egyetlen, csíkos hosszúnadrágját, borzasztó kitolás lenne, ha megfélemedkeznének róla.

Plummer, aki utolsó körútja előtt beugrott egy könnyű kis vacsorára, elmélyülten figyelte Gary türelmetlenségét. Nem véletlen, hogy az amerikaiak találták fel az állóbüfét. Futnak, rohannak, az ördög se tudja, hova.

Nyolc előtt pontosan két perccel megérkezett a kocsí a kastélyból. Nem a hagyományos Rollys Royce volt, mint a század első felének társadalmi regényeiben, hanem fekete Mercedes.

Elisabeth néni tyúkanyóként körülkotkodácsolta Garyt, és már a küszöbnél jártak, amikor sikerült lecsippentenie az utolsó, nem odavaló hajszalet a válláról.

Gary visszafordult, és boldogan rájuk mosolygott, kivillantva barátságos lófogait.

- Hát akkor ... viszlát.

Elisabeth néni utánaintett a ruhakefével, és csak akkor hervadt le a mosoly az arcáról, amikor Gary kocsija felbúgott, és a fekete Mercedes beleveszett a sötétbe.

- Borzalmas, mi? - fordult Plummerhez.

A felügyelő szótlanul megcsóválta a fejét, és behunyta a szemét.

- Kockás zakóhoz csíkos nadrág... kicsit bizarrnak tűnik.

- Az is - mondta Plummer.

- Jó, elismerem. Az amerikaiaknak nem egészen olyan az ízlése, mint a miénk.

- Azért adhattál volna rá valami normálisát is.

- Honnan? Talán a tiédből?

Plummer már éppen válaszra nyitotta a száját, amikor kopogtatás nélkül berontott az ajtón Nelly, a Thornton ikrek nőnemű része. Megállt az ajtófélfánál, nekitámaszkodott, s Plummer látta, hogy csak úgy nyeli a könnyeit.

Felemelkedett, de Elisabeth gyorsan a lány mellett termett, és a haját simogatva becézgetni kezdte.

- Mi történt, kicsim? Csak nincs valami baj? Kérsz egy pohár vizet?

A lány Elisabeth vállára borult.

- Elisabeth néni... - hüppögte - én olyan, de olyan szerencsétlen vagyok ... Itthon van Gary?

- Odafenn van a kastélyban. Sir Christopher meghívta az estélyre. De mégis, mi a baj, Nelly? Hátha tudok segíteni.

Nelly megrázta gyönyörű kis fejecskéjét, és csak úgy patakozottak égszínké szemeiből a könnyek.

- Rajtam már senki sem segíthet. Egész éjszaka nem aludtam. Én olyan, de olyan szerelmes vagyok!...

Plummernek égnek állt a haja a rémülettől. Lassan letette a kezében tartott villát, és szinte félve megkérdezte.

- És ... ha szabad tudnom, kibe?

- Hogyhogy kibe? - ámult ol a lány, és a meglepetéstől még a könnyei is elálltak. - Hát természetesen Garybe!...

Plummer felügyelő felhorkant, és kezébe temette az arcát. Örökre letett róla, hogy valaha is megértse a mai fiatalságot.

20.

Gary hátradőlt az ülésen, és ámulva figyelte, hogyan úszik feléje a kastély. Az óriási, karácsonyfaként megvilágított épület lebegni látszott a levegőben.

Valahonnan a távolból vonatfüttyöt hozott a szél, s Gary elégedetten gondolt rá, hogy még néhány perc, és találkozni fog Margdzsal.

A kocsí rákanyarodott a kastélyhoz vezető szerpentinre, a levegőben csalogány énekelt, s Gary maradéktalanul boldog lett volna, ha nem jut eszébe a fickó a holdfényes rétről. Ahogy visszagondolt a tegnapi estére, összefutottak a szeplők a

homlokán. Mit is mondott a fickó? Hogy ma este meglátogatja azt a bizonyos illetőt, és leesnek az ősök portréi a falról attól, amit mondani fog neki. S hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, még egy 38-as Smith and Wessonnal is hadonászott hozzá.

Vigye el az ördög Fredericet! Ha nem bukkan fel váratlanul, mint légy a tejben, talán sikerült volna belopnia magát Marg szívébe.

Nagyot sóhajtott, és csak akkor zökkent ki borús gondolataiból, amikor a Merci

megállt a kocsifeljáró tetején.

Gary Hammersmith csak most vehette tüzetesen szemügyre Sir Christopher Hotchkiss kastélyát. Kiszállt a kocsiból, meg sem várva, hogy a tányérsapkás sofőr kisegítse. Eléggé el nem ítélnélhető módon hangosan bevágta maga mögött az ajtót, és csipőre tette a kezét, hogy megbámulja az épület homlokzatát. A sofőr nem tett megjegyzést, bár arcának rezdüléseiről bármelyik végzős pszichológushallgató megírhatta volna első, nagy port felverő tudományos dolgozatát. A kockás zakós, csíkos nadrágos, szeplős, lófogú és kefehajú amerikai olyannyira elütött Sir Christopher középkori kastélyától, mintha valaki pálmafát ültetett volna Grönland közepére.

Gary megállt a bejárattal szemben, s figyelemre sem méltatva a sofőr figyelmeztető karmozdulatait, nyugodtan bámészkodott tovább. Sir Hotchkiss kastélya néhány régi, angol film díszleteire emlékeztette, és anélkül, hogy belépett volna a belsejébe, nagyjából már tisztában is volt a szobák fekvésével, a lépcsőfeljárók helyével, a toronyszobákkal, sőt még a pincékkel is. Sir Christopher kastélya éppen olyan volt, mint Ala-mercius hercegé, aki mintegy hetven évvel ezelőtt egy megtermett kalapáccsal kinyírta feleségét, sógorát és végül ráadásképpen az anyósát is.

Gary Hammersmith soha nem értette, hogy miért éppen az Alamercius-gyűkosságot kellett töviről hegyire bemagolniuk a negyedik szemeszter végi vizsgákra, nem is beszélve a kastély egyszerűnek semmiképpen nem mondható alaprajzáról. Három napig erőltette a szemét, mígnem végre sikerült felrajzolni a recehártájára az Alamercius-kastélyt úgy, hogy élete végéig sem képes letörölni róla. Csak be kell hunynia a szeinét, és máris előtte van az egész. Az óriási hall, ahol Alamercius herceg fejbe vágta a feleségét a haliból nyíló hosszú folyosó, ahol a hullát maga után húzva sógorával találkozott a pince, ahova lehúzta a duplájára szaporodott hullákat a hálósobák, ahova visszament az anyósáért a kalapács aztán ismét a hall a folyosó és a pince.

Tovább is bámészkodott volna, ha a sofőr meg nem fogja a karját és a bejárat felé nem tereli. Gary gyorsan elhessegette maga elől Alamercius herceg kalapácsának és kövér anyósának a képét. Kivillantotta lófogait, és mosolyogva belépett a haliba.

Nem volt egészen biztos benne, hogy aki kinyújtott karral feléje siet, maga sir Christopher-e, vagy valamelyik rokona. Mindenesetre meghajolt előtte, és barátságosan megrázta az elegáns, fekete ruhás úr kezét.

- Halló. Gary Hammersmith vagyok.

Az inas arca rezzenéstelen maradt: mintha csak fehér mellénye hullámozott volna csipetnyivel jobban a szokásosnál kétsoros zakója alatt. Bal kezével megfogta a jobb oldali ajtószárnyat, és zengő hangon a haliba kiáltotta:

- Mr. Gary Hammersmith.

Még mindig félszeg, kissé zavart mosoly ült az arcán, amikor Marg, a drága, aranyos Marg termelt mellette.

- Ó, Gary! De jó, hogy eljöttél, istenem, úgy örülök. Gyere, hadd mutassalak be az őseimnek!

Sir Christopher Hotchkiss alig emlékeztetett azokra az angol főrendekre, akiket Gary könyvekből vagy festményekről ismert. Nem volt nyúlánk, inkább köpcös és joviális, mint Paul bácsi barátságos kerek arcában égszínké szeme csillogtak, s valami olyan természetes jószág és naívság bujkált bennük, hogy Gary szeretetrohamában majdhogynem megcsókolta. Pirosban játszó orra alatt ősz kefebajusz díszelgett, és egészében véve inkább nyugállományú pincemesternek vélhette volna bárki, mintsem Sir Hotchkissnek.

Lady Livia méltó párja volt férjének. Középtermetű, inkább széles, mint vékony, magasra tornyozott kontyával igyekezett valamelyest enyhíteni nem éppen kedvező arányait. Sir Christopherhez hasonlóan ő is barátságos volt és közvetlen. Talán csak a nyakába akasztott lornyon volt az egyedüli, ami bizonyos előkelőséget kölcsönzött megjelenésének. Na és persze az, hogy a lornyon minden kétséget kizáróan aranyból készült.

Sir Christopher melegen megrázta Gary kezét, és sajátkezű-leg nyomott egy poharat a kezébe. Azután nem egészen főrendhez illően Garyéhoz koccintotta a poharát, és maga is ivott néhány kortyot a hamisítatlan skót whiskyből. Megköszörmelte a torkát, letette a poharát a mellettük álló óriási asztalra, és összedörzsölte a kezét.

- Marg sokat mesélt magáról, fiam. Örülök, hogy elfogadta a meghívásomat.

Tolmácsolja üdvözetemet, kérem, Plummer felügyelőnek. Egészen kiváló ember a nagybátyja, egészen kiváló.

Ekkor a koreográfiának megfelelően Lady Hotchkiss fogta karon és vezette pár lépéssel tovább. Vele is váltott néhány szót, alighanem a kastély parkjának virágairól, bár őszintén szólva később nehezen tudott visszaemlékezni beszélgetésükre. Míg ugyanis az asztalt kerülték, az inas Rudyt és Paulát jelentette be. A jelenlévők egyszerre fordították arcukat az ajtó felé, és Garynek végre alkalma nyílt rá, hogy nyugodtan ki-ihassa poharát. A whisky kellemesen hevítette, akárcsak Marg mosolya. Mert bármennyire is hihetetlennek tűnt, Marg többször is egészen melegen és barátságosan rámosolygott. Éppen azon volt, hogy újabb italt vadászson magának, amikor valaki a nyakába esett. Hátulról átkarolta, és egy dupla Nelsonra emlékeztető fogással megfordította.

Gary felnyögött, és igyekezett biztonságba helyezni a poharát, de nem akadt a keze ügyében egyetlen asztalka sem. Vergődő pillantása két koromfekete szemmel találkozott, melyek jótékony pára mögül mélyedtek az övébe. A vékony, ezüst-lamé ruhába öltözött, nála legalább két fejjel magasabb asz-szony szájából hamisítatlan Gordon gin illata áradt, és előbb még fojtogató kezeit teátrális mozdulattal kapta az ezüstlamé ruha mély kívágása elé.

- Ő, istenem! Végre egy amerikai... Hogy hívnak, kisfiam?

Gary óvatosan hátrább lépett, aztán kivillantotta lófogait.

- Garynek.

- Ó, istenem, Gary... Mekkora örömet okoztál. - Egy kicsit megbillent, lehajolt, és a fiú fülébe suttogta. - Őszintén szólva... rohadtul unom ezeket az angolokat. Nincs itt a közelben valami jó kis hely, ahova leléphetnénk? Bepattanunk a kocsidba, és mire ezek itt felocsúdnak, mi már messze járunk. Na? Mít szólsz hozzá?

Szerencsére válasza már nem kerülhetett sor, mert egy vastag nyakú, fekete képű, markáns arcú férfi könnyed kézmozdulattal elsodorta Gary mellől az asszonyt. A férfi szája sarkában félig szívott szivar lógott, és Gary esküdni mert volna, hogy életének jó részét Texasban a marhái között vagy olaj-kútjai tövében töltötte.

A férfi kivette szájából a szivarját, és elnyomta egy még üresen álló feketészsészében.

- Bocsanat, Mr. Hammersmith. A feleségem szokás szerint többet ivott a kelleténél. Thomas Duckfield vagyok.

Garyre hirtelen rátört a megvilágosodás. Duckfield! A nagy Thomas Duckfield! Az övé Las Vegas és Dallas játékkaszinóinak oroszlánrésze, és a jó ég tudja, még mi minden nem. Persze! Hiszen Duckfield is galambtenyésztő... Sőt, ha jól emlékszik, volt is már valami problémája a hatóságokkal galambügyben. Várjunk csak, hol is? Mintha valamelyik közel-keleti ország neve rejtőzött volna sűrű köd mögött. Talán Libanon? Mintha valaki valamilyen ritka galambot csempészett volna ki Libanonból, és később Thomas Duckfieldre hivatkozott mint megbízóra. Naiv mosollyal rázta meg a feléje nyújtott kezét.

- Ó, Mr. Duckfield - mondta könnyedén. - Hogy vannak a libanoni galambok? Szeme sarkából látta, hogy Duckfield arcán árnyék suhan át, de ez a suhanás nem tarthatott tovább a másodperc századrésznél. Mire Gary visszahúzta a kezét, Duckfield már ismét mosolygott.

- Olvasta?

- Valami rémlik. Bár, őszintén szólva, nem nagyon érdeklődöm a galambok iránt. Duckfield szivart kotort elő a zsebéből, és lassú, kényelmes mozdulatokkal gyújtogatni kezdte. Gary Margót kutatta a szemével, de a lány nem volt sehol. A távolban éppen Glicky és Paula uralta a mezőnyt köréjük sereglett mindenki az amerikai házaspár kivételével.

Végre a szivar izzani kezdett, és Duckfield elégedetten pöfékelte ki a füstcsomókat.

- Majdnem megütöttem a bokám, a fene vigye el. Beugratott egy arab.

- Valóban? - kérdezte Gary mérsékelt érdeklődéssel.

- Naná. Kiderült, hogy a galamb, illetve galambpár néhány nappal azelőtt tűnt el a szaudi olajminiszter kalickájából, aki maga is galambtenyésztő. Majdnem rám húzták a vizes lepedőt, pedig olyan ártatlan voltam az ügyben, mint a ma született bárány, örülök is, hogy nem vettem meg azt a galambpárt. Itt alighanem jobb üzletet csinállok.

Gary habozott, hogy tovább kérdezzen-e, ami további válaszokat vonhatott volna

maga után. Nyugtalanul forgatta a fejét jobbra-balra, de még mindig nem látta Margót.

Duckfield kihasználva pillanatnyi habozását, a poharakkal teli asztalhoz vonszolta, és a kezébe nyomott egy újabb whiskyt. Kíváncsian az újonnan érkezettek felé biccentett.

- Ezek kik?

- Glicksteinék - mondta Gary. - Nem hallott még Rudy Glicksteinről?

Duckfield összeráncolta a homlokát.

- Nem én. Miért, kicsoda?

- A legnagyobb diszkós a világon. És nagy gitáros is...

- És a csaj?

- A barátnője, Paula.

- Aha. Megtenné, hogy bemutat nekik... na és természetesen a feleségemet is.

- Hé, Sally, te is gyere!...

Sally Duckfield mintha láthatatlanná tévő sajkáját vetette volna le, azonnal mellettük termett. Gary csak most vette észre, hogy az asszony erősen szókített haját óriási diadém fogja össze, közvetlenül a homloka fölött. S a diadémban öklömnyi drágakő csillogott.

Gary, nyomában Sally és Thomas Duckfielddel Glicksteinék-hez törtetett, hogy a bemutatás után azonnal olajra is lépjen,

Úristen! Nem egészen így képzelte el a mai estét.

Kétségbeesve kereste tovább Margót, de még mindig nem látta sehol. Megfordult, hogy legalább elhagyott poharát megkeresse, amikor magas, ősz hajú, szürke pakompartos férfi állta el az útját.

- Ó, Mr. Hammersmith! Örülök, hogy végre megismerhetem . . . Elisabeth annyit mesélt magáról.

Gary zavartan bámult a férfi arcába.

- Ön még nem ismer engem, fiam. Brent tiszteletes vagyok. Nem is sejti, Elisabeth mennyire odavolt a boldogságtól, amikor megtudta, hogy maga létezik. Azt hiszem ... maga fiam, az isten ajándéka Elisabeth számára.

- Én? - hökkent meg Gary.

- Maga, maga. Hiszen neki sohasem volt gyereke. És most van. Becsülje meg magát, édes fiam, és imádkozzon érte . . .

Aztán odament az asztalhoz, és akkora adag whiskyt töltött magának, hogy az egy elefántot is a földhöz vágott volna. Felemelte poharát, az óriási, sokágú csillár felé tartotta, és ádámcsutkája le-fel járt az élvezettől. Gary lehunyta a szemét, és mire kinyitotta, Brent tiszteletes üres poharat tartott a kezében. 21.

Gary éppen elhatározta, hogy whiskybe folyttja a bánatát, amikor a galériára vezető lépcsőfeljáró tetején feltűnt Marg. A fiú gyorsan letette a poharát, és felkapaszkodott hozzá.

- Úgy eltűntél, Marg, hogy azt hittem, ma este már elő sem kerülsz.

A lány arcán piros foltok gyúltak s Garynek valahogy rossz érzése támadt tőlük.

- El kellett szállásolnom Ratnakrisnát és Dévit. Valamint Fawley ezredest...

Gary valószínűleg az elfogyasztott néhány pohár whisky hatására kezdte rózsaszínben látni a világot, főleg, arcuké megfogta Marg kezét, és a lány nem húzta el.

- Esküszöm, tisztára olyan az egész, mint az öreglány regényeiben. Nem?

- Agatha Christie-re gondolsz?

- Aha. Képzeld csak el, Marg, adva van egy kastély. .. jobbnál jobb társaság.

Amerikai milliomos házaspár, amerikai disc-jockey ... aztán a falu lelkésze, két indiai... egy, gondolom nyugalmazott ezredest... aztán te és én... valamint a titokzatos ismeretlen.

Marg igyekezett kiszabadítani a kezét Gary szorításából, de a fiú nem engedte.

- Kire gondolsz? - kérdezte megszeppenve.

- Talán Fredericre - mondta Gary. - Hiszen azt mondta, hogy eljön ma este. Nem mondom, szép kis buli lesz itt, ha beállít a 38-asával. Agatha néni szerint ilyenkor feltétlenül be kell következnie ...

Marnak végre sikerült kiszabadítania a kezét Gary kezéből, és néhány ugrással a lépcső aljában termett.

Visszafordította a fejét, és Garynek szívébe hasított a lány nézése. Fájdalommal és szemrehányással volt teli a tekintete.

Lecsüccsent a lépcső tetejére, és fenéig itta a poharát. Legszívesebben az

odalent fecsegők közé hajította volna, de aztán megelégedett annyival, hogy maga elé tegye. Fejét tenyerébe támasztotta, és félhangosan morogta maga elé:

- A dolgok logikája azt kívánja, hogy bekövetkezzék. Hiszen minden együtt van hozzá ...

- Minek kell bekövetkeznie, uram? - kérdezte egy udvarias hang, s amikor Gary felpillantott, turbános, olajosbőrű indiai arcon állapodott meg a tekintete.

- Alighanem egy gyilkosságnak - morogta, aztán felvette a poharát, maga is felemelkedett, és lebotorkált a lépcsőn, hogy újabb teli poharat keressen magának.

22.

Nagyjából tíz óra lehetett, amikor valaki, alighanem Duckfield azt javasolta, hogy nézzék meg a galambokat. Mindeddig a pillanatig Gary mintha ködben lebegett volna. Egyik whiskyt a másik után itta, s csak arra emlékezett, hogy néhány amerikai népdalt énekelt Glickyvel, s hogy a többiek megtapsolták őket. Később Sir Christopher mesélt a galambjairól, a koppenhágai kiállításról, ahol bemutatta Dollyt és Drummyt a szupergalambokat. Arra is emlékezett, hogy többször is megkísérelte becserkészni Margót, de a lány mintha szántszándékkal menekült volna előle. Néhányszor óvatlanul Sally Duckfield karmai közé esett, és csak nehezen sikerült meglépnie tőle.

Amikor végérvényesen elszállt a köd a szeme elől, éppen felfelé lépkedtek a toronyszobába vezető lépcsőn, és ő Duckfielddel folytatott egy olyan beszélgetést, amelynek nem emlékezett az elejére.

- Nézze csak ezt a kócerájt - mutatott körbe Duckfield. - Megdöglének az irigységtől, ha odahaza csináltatnék egyet. Persze nem utánzatot, hanem egy igazit. Csak szét kéne szedni és elszállítani... Korábban még meg lehetett volna faggyúzni, csakhát amióta a kormányuk megtiltotta...Maga szerint ez nem a személyes szabadság korlátozása?

Gary kijózanodva hümmögött valamit, mire Duckfield folytatta.

- Most, hogy beütött a szupergalamb, aligha tudom rábeszélni, hogy adja el a kéglijét. Ámbár eddig is volt mit aprítania a tejbe. Tudja, ma már ezek a főrendek sem a régiek. Sir Christopher sem a földjeiben tartja a vagyonát, hanem részvényekben.

- Valóban? - kérdezte Gary udvariasan. Duckfield a füléhez hajolt.

- És nem is kényesek, annyit mondok. Bennünket izélget-nek, ha pofán csapunk egy négert, ők maguk pedig... eh! Sir Christophernek is dél-afrikai részvényekben van a dohánya. Jó, zsíros dél-afrikai részvényekben. A Collins-Cobaldban. Utánanézttem. Hallott róla?

Garyt mintha emlékeztette volna valamire a név, de a hirtelen rátörő fejfájás elmosta az emlékeket.

Megmasszírozta a homlokát, és elhatározta, hogy ma éjszaka nem iszik többet.

Magnál befuccsolt, más lány meg nincs a placcon. Kivárja, amíg leléphet, és vége! Akkor már inkább az a kis töpörtyű a Thorton ikrek közül!

Collins-Cobald... Hol az ördögben is hallott már róla?

Töprengésének az ajtó nyikorgása vetett véget, s valameny-nyien betódultak a galambszobába.

Gary még sohasem látott galambtenyészetet. Őszifitén szólva kellemetlent bűzre és csapkodó galambokra számított. Sir Christopher galambtenyészeté azonban inkább kémiai laboratóriumra hasonlított, a légkondicionáló és a légtisztító halk bugása pedig jól menő, exkluzív kórházra emlékeztette.

A falak mentén végig ezüstösen csillogó kalitkák húzódtak. A galambok között voltak óriások, középtermetűek és törpék is. Néhány hófehér, piros szemű példány alig volt nagyobb a fehéregégnél.

Sir Christopher büszkén mutatott a kalitkákra.

- Hát... ezek ők! A büszkeségeim.

Csendben, nyakukat nyújtogatva álltak, és nézték a galambokat, azok meg őket.

Fekete vagy éppen vörös gombszemeik nyugodtan fürkészték a látogatókat a nyugtalanság legkisebb jele nélkül. Kalitkában született, tenyésztett példányok voltak, megszokták, hogy az emberek simogassák, becézzessék és etessék őket.

Gary megvakarta kefehaját, és megpróbálta kitalálni, melyik lehet a szupergalamb. Bár nem sokat értett a madarakhoz, annyit tudott, hogy a postagalamb nem nagy testű, fürgé jószág, és inkább izmos, mint feltűnő. Mielőtt azonban magától felfedezhette volna őket, Sir Christopher két, a többitől elkülönített kalitka felé intett.

- Az ott Dolly és Drummy.

Gary áhítattal bámult a két szürke, jelentéktelennek tűnő galambra. Üristen! És azt mondják, hogy darabonként egymilliót érnek!...

- Jé, de cukik! - mondta Paula csókot dobva feléjük. - Szegénykéim, miért vannak külön kalitkában? Azt mondják, a galambok mindig szerelmesek... Van magának szíve elszakítani őket egymástól? Sir Christopher elmosolyodott a bajusza alatt.

- Hja, kisasszony, a faj tisztasága érdekében áldozatokat kell hozniuk. Csak meghatározott időnként zárom össze őket... De ez, megbocsát, szakmai titok.

Ekkor a mindig vidám Glicky turbékolni kezdett, méghozzá leghátul, és olyan élethűen, hogy még Sir Christopher is felkapta a fejét. Többen elnevették magukat, Sir Christopher pedig félreérthetetlen mozdulattal az ajtó felé terelte őket.

- Ön alighanem galamb lehetett az előző életében, Mr. Glickstein - mondta, miközben bezárta az ajtót. - Figyelte a galambjaimat? Még őket is sikerült megtevesztenie...

- Én az önök helyében nem viccelnék ezzel - mondta egy komor hang. - A lélekvándorlás nem lehet ostoba viccek tárgya.

Egyszerre kapták fel a fejüket. Ratnakrisna állt velük szemben, karbatett kézzel, égő szemmel. Szája sarkában keserű vonás húzódott, öklét szorosra zárta, és fegyelmezett, keleti arcán apró rángások futottak végig.

- Bocsásson meg, Mr. Ratnakrisna - mondta Sir Christopher engesztelő mosollyal. - Biztosíthatom, hogy nem úgy gondoltuk. Egyikünknek sem állt szándékában viccelődni sem a lélekvándorlással, sem egyébbel. Ostoba kis tréfa volt, semmi más ...

- Mi a baja az ürgének, Glicky? - kérdezte Paula félhangosan. - Nem tetszik a turbékolásod? Akkor inkább kukoré-kolj, Glicky ... Állati muris, ahogy csinálod! Glicksteinnek azonban esze ágában sem volt kukorékolni. Némileg megszeppenve nézett a hindura, és bocsánatkérően széttárta a karját.

- Hát, valóban. Nem volt szándékomban ...

Az indiai kiengedte ökölbe szorított kezét, és fáradtan elmosolyodott.

- Nem tudhatjuk, hogy halálunk után milyen testbe költözik a lelkünk. Lehet, hogy Sir Christopher galambjaiban régen elhalt rokonaink vagy ismerőseink leltek rövid nyugalmat, hogy aztán ismét visszatérjenek a szanszárába, az

i

49

örök körforgásba. Es ki tudja, halálunk után mi Is mivé leszünk ?

Gary, hogy mentse a helyzetet, a keskeny előtérből nyíló másik ajtóra mutatott.

- Ott is galambok vannak?

- Csak voltak - mondta Sir Christopher. - Amíg Dolly és Drummy meg nem látta a napvilágot. Akkor eladtam őket. Jelenleg üresen áll. Valaha régen, még a nagyanyám idejében lakott volt: szép kilátás nyílik az ablakából a környező mezőkre ... Bár, őszintén szólva, nem szívesen lakott ott senki.

- Csak nem kísért benne valakinek a szelleme? - kérdezte összeborzadva Saljy Duckfield, és Gary orrát megütötte a Gordon gin fanyar illata. - Azt mondják, minden angol kastélyban van kísértet. A magáéban is, Sir Christopher? Sir Christopher felnevetett, de Gary számára nem tűnt egészen őszintének a nevetése.

- Azt hiszem, ez azért erős túlzás, Mrs. Duckfield. Az igaz, hogy minden kastélynak vagy várnak megvan a maga története, sőt... szinte minden toronyszobának is.

- Ennek is? - kérdezte Duckfield. Sir Christopher bólintott.

- Azt mondják. Két-három évvel ezelőtt néhány hónapot a könyvtáramban töltött a British Múzeum egy munkatársa. Ő ásta ki a toronyszoba állítólagos történetét a régi családi papírokból. Megvallom, mivel engem szinte kizárólag a galambok érdekelnek, nem sok időt fordítottam eddig családi hagyományaink ápolására. Mindenesetre ...

- Nem mennénk le a haliba, Christopher? - kérdezte élesen Lady Hotchkiss. - Ahelyett, hogy ...

- Természetesen, kedvesem ... természetesen. Csak még annyit, hogy ... hm ... furcsa módon a toronyszobákhoz mindig valamilyen szomorú esemény kapcsolódik, vidám soha. Legalábbis még sohasem hallottam ilyenről.

- Ehhez... is? - kérdezte sértődötten Paula. - Csak nem vetette le valaki magát az ablakból a mélybe ... Mondjuk egy reménytelen szerelmes?

Sir Christopher megrázta a fejét.

- Nem. Legalábbis nem tudok róla. Az említett tudós szermt itt... ebben a szobában fojtották meg Lady Crawfordot, II. Jakab király szeretőjét. Senki sem tudja, ki tette... Saját övét tekerték a nyakára.

- Uramisten! - kapott a nyakához Paula. - És éjszakánként visszajár?

- Én még soha nem találkoztam vele - mondta Sir Christopher, és megindult lefelé a lépcsőn. - Remélem, nem is fogok.

- A karma útjai kiszámíthatatlanok - mondta keményen Ratnakrisna, és a mellette hallgató, enciánkék szárit és zöld csappalt viselő fiatal indiai nőre nézett. - Igaz, Dévi?

A nő meghajtotta a fejét, de nem válaszolt. Gary megbabonázva nézte a homloka közepére festett fekete pöttyöt, a bölcsesség jelét.

- A halottak lelkei néha visszajárnak - folytatta az indiai. - Főleg azoké, akiket megöltek. Néha nem tudnak szabadulni haláluk színhelyétől.

- Menjünk innen, Glicky - rázkódott össze Paula. - Még csak az hiányzik, hogy találkozzunk az öreglánnyal.

- Lady Crawford húszéves volt, amikor megfojtották - mondta Sir Christopher.

Már a hallban ültek, kényelmes fotelokban, amikor rövid hallgatás után

Ratnakrisna szólalt meg.

- A hinduk nem bántják az állatokat. Mi azt tartjuk, hogy halálunk után beléjük költözhet a lelkünk. Én például szeretettel bánok a kígyóimmal is. És a szeretetért viszontszeretetet kapok tőlük.

- Kígyóival? - kapta fel a fejét a tiszteletes, - Csak nem foglalkozik ... izé ... kígyóbűvöléssel?

Ratnakrisna a szék karfájára tette finom, vékony, hosszú ujjú kezét, és a lelkészre nézett.

- Atyám... ön még nem járt Indiában?

- Sajnos nem. Bár halálom előtt még szeretnék eljutni egyszer.

- Remélem, sikerülni fog. Indiát meg kell néznie. Ha majd látta, akkor tudni fogja, hogy az indiai ember, bármi legyen is a foglalkozása, vonzódik a kígyókhoz. Az indiai mitológiában hemzsegek a kígyók, amelyek segítenek az embernek.

önöknél Európában a kígyó undort kelt és félelmet. En, bár szitárművész vagyok, sokat foglalkozom velük ...

- Csak nem azt akarja mondani, hogy itt is van belőlük néhány? - kérdezte meglepetten az ősz hajú, keskeny arcú, körszakállas ezredes. - En aztán tudom, hogy micsoda rama-zurit tudnak csinálni. Egyszer, amikor még Hyderabadban oktattam az éppen akkor függetlenné vált indiai hadsereg egy századát...

- Megbocsásson, ezredes, de ha jól értettem, Mr. Ratnak-risnának itt vannak a kígyói - szakította félbe az ezredes Duckfield. - Vagy tévednék?

- Nem téved, Mr. Duckfield - mondta finom mosollyal az indiai. - Bár, ha rajtam múlik, én a szitár mellett szavaznék.

- Ördögbe a szitárral - legyintett türelmetlenül a milliomos. - Már végigélvezhettük Mr. Glickstein és Mr. Hammer-smith játékát. Hadd jöjjön egy kis cirkusz is! Mi lenne, Mr. Ratnakrisna, ha csinálna valamit az állatkáival? Jómagam még sohasem láttam igazi kígyómutatványt. Meg tudja csinálni, hogy furulyázik nekik, azok meg kijönnek a kosárból és táncolnak? Jó muri lenne, biz isten! Na, ki vele, öregfiú, meg tudná csinálni?

- Sir Christophertől függ - mondta az indiai kitérően.

- Sir Christopher bizonyára beleegyezik - buzgólkodott Duckfield. - Még ma az enyém lesz Dolly és Drummy, és szeretném nevezetessé tenni ezt a napot... Jöhetnek a kígyók?

Garyt mellbe ütötte Duckfield vallomása. Azért jött tehát Angliába, hogy megvegye Sir Christophertől a szupergalambokat!

Sir Christopher láthatóan habozott, és a feleségére nézett. Lady Hotchkiss tüntetően elfordította a fejét, mire kellemetlen csend ereszkedett közéjük.

- Hát... csak tessék - mondta végül Sir Christopher kelletlenül. - Ha a hölgyeknek nincs ellene kifogása.

- Jaj, dehogyis van! - cincogta Paula. - Igazán cuki egy ilyen kígyó. Még a kísértetnél is cukibb. Igazam van, Glicky?

- Igazad, baby - mondta fintorogva Glickstein.

- Nekem sincs kifogásom a kígyók ellen - mondta Sally Duckfield -, főleg, ha nem engem csípnek meg.

Marg Hotchkiss összefonta mellén a kezét, és összeszorított szájjal nézett maga elé, mintha nem is hallaná, mi történik körülötte.

Ratnakrisna felállt, és elindult az emeletre vezető lépcső felé. Tett néhány lépést felfelé, majd visszafordult.

- Megbocsássanak, de csak egyet hozok le... Még nem alkalmazkodtak kellőképpen az itteni környezethez.

Gary fogadalmát megszegve, újabb pohár whiskyt kaparintott a kezébe, de most már óvatosabban bánt vele. Aprót kortyolt belőle, aztán eltűnődött, hogy vajon hogyan hozhatta Ratnakrisna Angliába a kígyóit. Vajon mit szoltak volna a repülőgép utasai, ha megtudják, hogy az elegáns indiai úr poggyászában kobra rejtőznek?

Ratnakrisna visszatért, kezében a hagyományos, lefedett kosárral. Letette a szőnyegre, és a többiektől néhány méter távolságra tolta karosszékét: egészen a kosár mellé. Köpenye ráncai közül furulyát húzott elő, és némi fészkelődés után helyet foglalt a székben. Néhány bevezető futamot játszott, majd ölébe ejtette hangszerét.

- Amit látni fognak, nem csoda. A kígyók érzékenyek a zenére... Már beszéltem a lélekvándorlásról. Meg vagyok győződve róla, hogy nem azért szeretik a zenét, mert hat kezdetleges idegrendszerükre. Meggyőződésem, hogy ... nos ... talán meghalt táncosok vagy zenészek lelke költözik kígyóba. Talán büntetésként, talán jutalomként. Nem láthatunk bele az istenek kártyáiba.

- Biztos, hogy... nem ugrik ki? - húzódott közelebb Glicksteinhez Paula. - Glicky, ha ez megcsíp, én megőrülök!

- Nyugalom, kicsim - mondta Glickstein. - Ha nem tévedek, te is akartad, hogy furulyázzon neki!

Az indiai kezébe vette hangszerét, és egyúttal leemelte a kosár tetejét. Gary óvatosan maga alá húzta a lábát, készen rá, hogy szükség esetén kerek oldjon. Bár eddig még soha nem került közvetlen kapcsolatba kígyókkal, barátai nem egy rémtörténettel ijesztgették annak idején, amik állítólag velük estek meg, na és persze a kígyókkal. Texasban, ÚjMexikóban, vagy az ördög tudja, hol. S bár lehet, hogy Mozart vagy Elvis Presley lelke lakik bennük, az óvatosság sosem árthat. Marg felé pislogott, és a távolságot latolgatta. Istenem, de szép is lenne ha Margót megtámadná a dög, persze csak látszólag, ő a karjába kapná, és megmentené a biztos haláltól Erre Marg ...

Álmodozását furulyaszó szakította ketté. Ratnakrisna ismeretlen indiai dallamot játszott: szívhez szólót és bánatosat. Gary szemei kimeredtek, amikor észrevette, hogy a kosár megmoccan, és szinte ugyanabban a pillanatban ki is emelkedik belőle egy rombusz alakú fej.

Paula halkan felsikkantoit, Sally Duckfield pedig, átnyúlva férje széke mögött, megragadta Gary karját.

A kígyó ringatózott, és egyre magasabbra emelkedett. A furulya hangja is feljebb szárnyalt: mintha a hangmagasság növekedése emelte volna a kígyó testét.

- Sohasem hittem volna - mormogta Brent. - Nincs ebben valami szemfényvesztés?

- Indiában olyasmik is megtörténnek - mondta az ezredes -, amiket ön el sem tudna képzelni, tiszteletes úr. Egyszer, ha jól emlékszem, Agrában láttam egy fakírt, aki élve eltemettette magát és ...

A kígyó most már egészen magasra emelkedve ringatta magát a zene ütemére. Nyakát felfújta, hogy a csillárok szikrázó fényében élesen kivált a bőréről rajzolt pápaszem.

- Borzalmas! - suttogta Sally Duckfield. - Egyszerűen borzalmas!

- Ugyan, kicsim - legyintett Duckfield. - Cirkuszi mutatvány az egész. Fogadni mernék, hogy ...

Gary soha nem tudta meg, hogy Mr. Duckfield mire fogadott volna, mivel abban a pillanatban, hogy a kígyó elérte mozgásának legmagasabb pontját, kialudt a villany. Valaki - talán Sally Duckfield - hangosan felsikoltott, a furulya pedig abbamaradt.

- Hát ez meg micsoda? - hallotta Gary Duckfield hangját. - Hé! Ez is hozzátartozik a hókuszpókushoz?

Garyt kellemetlen, furcsa érzés kerítette hatalmába, és még akkor sem könnyebbült meg, amikor a mindig vidám Glicky hangosan elkukorékolta magát. Óvatosan felhúzta lábait a karosszék karfájára, és megpróbálta hozzászoktatni a szemét a sötétséghez.

- Elnézést kérek, hölgyeim és uraim - mondta Sir Chris-topher. - Talán a biztosítékkal lehet valami baj. Azonnal megyek és utánanézek ...

Gary hallotta, hogy valaki hátratul egy karosszéket, és maga is felemelkedett, hogy legalább a kertre néző ajtót kinyissa, amikor a füléhez ért Ratnakrisna hátborzongató suttogása.

- Kérem ... Ne mozduljanak, kérem. A kígyó ...

- Ūristen! - visított fel Paula. - Hallod, Glicky, lelépett a kígyó! Vigyél innen, Glicky!

Gary felkapta a lábait, és amennyire csak tudta, a nyakába szedte. Ha valaki látta volna ezekben a pillanatokban, méltán hihette volna, hogy ő is az előadáshoz tartozik mint gyakorló csodafakír.

- Hé! - csattant fel Duckfield felháborodva. - Fogja már meg azt az átkozott dögöt! Maga a gazdája, nem?

- Nem tudom, hol van, uram... Kérem, kérem, ne tegyenek óvatlan mozdulatot. A kígyó nem támad, csak ha bántják. Vigyázzanak, kérem!

Gary lábaival a nyakában mozdulatlanul ült, és belebámult a sötétbe. Többször is úgy érezte, mintha hosszú, csúszós test mozogna a széke körül, és lassan, de biztosan folyni kezdett a veríték a gerincéről.

- Megvan már, Mr. Ratnakrisna? - kérdezte a megszeppent tiszteletes.

- Ne mozduljon, tiszteletes úr - mondta az ezredes, és Gary jól hallotta, hogy megcsikordulnak magasra emelt csizmái. - Egyszer, talán Rawalpindiben tanúja voltam, amikor egy ilyen pápaszemes kígyó ...

- Mi lesz már, az űristenit neki! - dühöngött Duckfield. - Csináljon már valaki világosságot... Meddig űcsörögjünk itt ezzel a döggel a talpunk alatt?

- Kérem, uraim, csak nyugalom - mondta az ezredes. - A kígyó ugyanis ...

Gary szeme kezdett hozzászokni a sötétbe, de csak egyes, közeli alakok körvonalaait tudta kivenni. Valaki elsuhant a széke mellett, talán Ratnakrisna, és meghajolva kotorászott a földön. Gary tenyere mintha ezüstlamészerű anyagot tapintott volna, és enyhe Gordon gin illata ütötte meg az orrát.

- Csinálj már valamit, Glicky - nyafogott Paula.

- Ugyan mi a fenét? - morgott a jockey. - Én megmondtam ...

Odafenn, az emeletre vezető lépcső halkan megreccsent, és Gary esküdni mert volna, hogy valaki az emeleti szobák felé igyekszik. Azt is hallotta, hogy Lady Hotchkiss Mrs. Duck-fieldet és Paulát nyugtatgatja, az ezredes pedig a lelkésszel folytat halk eszmecserét.

Felállt, és óvatosan tapogatózva eljutott Marg székéig. Előrehajolt, hogy megsimogassa a lányt.

A karosszék üres volt.

A kellemetlen, ingerlő érzés egyre inkább növekedett benne, és mintha valami belső hang egyre határozottabban sürgette volna, hogy siessen és nyissa ki a bejárati ajtót. A hangnak engedelmeskedve már-már indult volna, amikor Paula velőt-rázó kiáltása törte meg a mozdulatát.

- Ūristen! Segítség, Glicky! Rám mászott a kígyó! Ūristen, megharapott, Glicky!

A következő pillanatban kitört a pánik. Székek borultak fel hangos csattanással, valaki káromkodott, egy erőteljes férfitest nekivágódott Garynek, és a földre döntötte, Sally Duck-field eszelősen visított, Paula pedig egyre csak azt hajtogatta, hogy megmarta a kígyó.

- Ratnakrisna! - ordította túl a hangzavart Glickstein. - Hol van, az istenit neki! Van széruma, vagy mi az ördög? Ūristen, elájult... Sir Christopher ... azonnal hívni kell a mentőt...

- Kérem, ne mozduljanak - könyörgött az indiai. - Kérem, így nem tudom megfogni. ..

Gary felemelkedett volna, de valaki ismét a földre döntötte, és ráadásul a kezére is lépett.

Feljajdult a kézfejébe hasító fájdalomtól, és ügyet sem vetve többé a kígyóra, az ajtó felé igyekezett. Szeme sarkából látta, hogy árnyak mozognak mindenfelé az emeletre vezető lépcső megállás nélkül csikorgott Paula sikoltozott Glickstein

és Duckfieid káromkodott Sir Christopher pedig egy-egy határozatlan szóval megpróbálta megnyugtatni a kedélyeket. Óvatosan kikerült egy fejét súroló rúgást, és fúrge mozdulattal elérte az ajtót. Megragadta a kilincset, kinyitotta a nehéz szárnyat, és a bontiekre ügyet sem vetve, kirohant az udvarra.

A mezők felől áramló hűvös levegő végigsimította a homlokát, és a csalogányok éjszakai éneke strucctoll legyezőként cirogatta az idegeit. Ūristen! Ha ezt otthon elmeséli, nem fogja elhinni senki.

összeszorította a fogát, és megfordult, hogy a személyzetből kézre kerítsen valakit, amikor nem messze tőle egy fekete árny bukkant fel a bokrok között, kezében sokágú gyertyatartóval. Gary minden udvariasságot mellőzve az árnyékhoz ugrott, és kiragadta kezéből a gyertyatartót.

- Hé! - dühöngött a másik. - Mi a fenét csinál! Mi ütött magába...

- Gyorsan - lihegte Gary, és óvatosan egyensúlyozva lobogó zsákmányával, az épület felé iramodott. - Gyorsan! Valakit megcsípett a kígyó!

A mögötte futó férfi felcsuklott, és eltorzult a hangja a rémülettől.

- Üristen! Sir Christopher ...

Gary nem felelt, hanem a gyertyakoszorúval együtt beugrott az ajtón.

A gyertyák lobogó fénye csatatérhez hasonló jelenetet világított meg. Valamennyi karosszék felborulva hevert a földön, közöttük részben négykézláb, részben fél lábon állva reszkettek a vendégek, míg az indiai, szemét jobbra-balra jártatva még mindig a szökevényt kereste. Glicky átkarolta Paula vállát, s Paula a jockey mellére hajtva a fejét, csendesen zokogott.

A fiú óvatosan letette a gyertyatartót az óriási asztal szélére, és bclecsípeit kővé dermedt kísértője karjába.

- Hol a telefon?

Az inas határozatlanul a lépcső felé mutatott, és csak táto-gott, mint a szárazra vetett hal.

- Azonnal hívja a mentőket... Egy hölgyet megmart a kígyó és...

Az indiai felemelkedett a földről, ahol eddig hasalt, és Gary döbbenten látta, hogy a kobra ott tekereg a kezében.

- Nem kell mentő - mondta Ratnakrisna, és elégedetten szemlélte a szökevényt, - Nem kell mentő. Nem mart meg senkit.

- Honnan a fenéből ilyen biztos benne? - kiáltotta Gary, némiképp elveszítve uralmát az idegei felett.

- Ha bárkit is megmart volna, az illető már régen halott lenne - mondta Ratnakrisna, és visszadobta a kobrát a kosárba.

23.

Valamennyien a rémülten zokogó Paula köré sereglettek, s Sally Duckfield kissé imbolyogva, anyáskodó mozdulattal a lányra omlott.

- Most már nyugi van, kicsikém - mondta, és megsimogatta a lány haját. -

Megfogták azt a csúnya kígyót.

- Én... én... úgy érzem, hogy megcsípett - mondta a lány hüppögve. -

Rátekeredett a lábamra és megcsípett. Itt ni! - ezzel felemelte a lábát, és bizonyítékképpen a többiek felé mutatta.

- Nyugi - mondta Glickstein. - Nincs rajta semmi.

- Azt mondja a pasas, ha megcsípett volna, maga már nem élne - nyugtatta meg Paulát Duckfield is.

- Azonnal intézkedem, hogy hozzanak valami nyugtatót, és a villanyt is... - morogta határozatlanul Sir Christopher, de csak tétován toporgott a többiek mellett.

- Uram - mondta az inas némiképpen magához térve. - Alighanem a transzformátorházban történt valami. Már elküldtem Jonesért.

- Köszönöm, Henry - mondta Sir Christopher.

Gary megfordított egy széket, és beleült. Megpróbálta megtalálni Margót, de a lány még mindig nem volt sehol.

Kinyújtotta a kezét, hogy a gyertyák mellett árválkodó poharak közül kiemeljen egyet, amikor Paula ismét felsikoltott.

- Glicky!...

- Mi van baby?

- Glicky ... Valaki megfújta a nyakékemet!

24.

Gary érezte, hogy hideg hullámokban tör rá a rémület, és pohár után tapogatódzó keze megállt a levegőben.

- Ne viccelj, baby - mondta Glickstein. - Ne hülyéskedj ... Előbb a frászba kergetsz ezzel a kígyóval, most meg...

Duckfield Ratnakrisnára ordított.

- Tegye már valahova azt a dögöt, az ördög vigye el magát! ...

A hindu egészen rosszul látszott a félhomályban, csak a hangja hallatszott.

- Ha lenne szíves leszállni a kosaramról...

Duckfield mordult egyet, s valami halkan recsegett. Valami, ami egy félig

agyontaposott gyékénykosár halálkiáltására emlékeztette Garyt.

- Nem hülyéskedek, Glicky - mondta a lány, és ismét hisztérikus magasságba emelkedett a hangja. - Nincs meg a nyakékem, Glicky ...

- Melyik volt rajtad, baby?

- Amit Las Vegasban vettél...

- Az ötvenezer dolláros?

- A százezres, Glicky.

Pár másodpercig döbrent csend ereszkedett a szobára, aztán Duckfield hangja csattant.

- Az ördögbe is, baby! Horgássza le talán egy kicsit a bájos kis fejecskéjét a széke alá... Nem lennék meglepve, ha megtalálná !

Gary úgy érezte, mintha szokatlanul idegesen csengene Duckfield hangja.

- Thomas - mondta halkan Sally Duckfield és a gyertyák imbolygó fényében rövid pillanatra feltűnt hasonlóan imbolygó alakja. - Ne vacakolj azzal a lánnyal... Vedd tudomásul, hogy nekem is eltűnt...

Duckfield felüvöltött, mint a sebzett oroszlán.

- Mi, te hülye?

Gary behunyta a szemét, de nem történt semmi. Sőt, a mennyezet sem szakadt a nyakuk közé, csupán Sally Duckfield suttogott tovább, nyilvánvaló büntudattal a hangjában.

- A ... a diadémom, Tom. Valahol felborult egy szék.

Duckfield tovább üvöltözött, és igyekezett megtalálni a feleségét.

- Hol vagy, te részeg liba? Én megöllek, te, te...!

- No de Mr. Duckfield ... - hallotta Gary Lady Hotchkiss hangját. - Kérem ...

- A kutya úristenit. Sally - tájtékozott Duckfield. - Keresd meg, mert megöllek!

Hol az istenben van itt valami villanykapcsoló? Elegem volt ebből a komédiából! Csináljanak már világosságot, az ördög vigye el magukat!

- Már elküldtünk Jonesért - mondta Sir Christopher.

- Világosságot akarok! Keresd, Sally, mert...

- Nincs meg, Tom ...

Duckfield elhallgatott, és Gary már azt kezdte hinni, hogy szép csendben megütötte a guta.

- Hát ez nem igaz - mondta végül az amerikai. - Ha ellopta valaki... - s annyi fenyegetés bujkált a hangjában, hogy Garynek hideg futott végig a hálán. - Ha a Hoggins-gyémántot megfújta valaki! ...

Gary összeráncolta a homlokát. A Hoggins-gyémánt... Hát persze, hogy előbb nem jött rá! ... Innen volt annyira ismerős Duckfield neve. A Guggenheim ékszerkiállításán látta a Hoggins-gyémántot, s tulajdonosaként Thomas Duckfield volt feltüntetve. Mennyi is volt az értéke? Ha jól emlékezik, legalább tízmillió dollár. Te jószagú úristen!

- Christopher - mondta Lady Hotchkiss halkan, nagyon halkan. - Az én gyűrűm is hiányzik. A kék köves.

- Nem akarok pánikot kelteni - motyogta némiképpen lecsillapodva Glickstein -, de nincs sehol a karkötőm. Igaz, hogy nem sokat ért, de mégis elvitték. Ha előre tudtam volna! ...

Az általános dühöngést Sir Christopher fenyegetően keserű hangja vágta ketté.

- Hölgyeim és uraim ... Egy kis figyelmet kérek... Azt hiszem, felesleges mondanom, hogy roppant sajnálom, -ami történt.

I

- Ezzel aztán kinn vagyunk a vízből! - gúnyolódott Duckfield. - Nem sajnálat kell ide, hanem néhány zsaru!

- Mindazonáltal azt hiszem, hogy valami... hm, tévedés történhetett, illetve... ostoba tréfának vagyunk az áldozatai.

- Tréfa? Szép kis tréfa - kesergett Glickstein. - Paula nyakéke százezer dollárt ér. Mi az, hogy tréfa?

- Kérem, kérem... Hadd mondjam végig. Roppant zavarban vagyok, hogy éppen az én házamban ... Na igen. Ennek ellenére, mint már mondtam, meg vagyok győződve róla, hogy valaki meg akart tréfálni bennünket... Arra kérem, aki ezeket az izé... dolgokat elvette, hogy adja vissza ... hiszen végül is mindannyian megijedtünk és ... a tréfa sikerült.

Senki sem moccant az árnyak mozdulatlanul álltak a gyertyák lobogó fényében.

- Maga el is hiszi amit mond? - képedt el Duckfield, és káromkodva előrelépett.

- Én nem díjazom az ilyen tréfákat, ezért csak annyit mondok, hogy ha öt perc múlva nem kerül elő Sally gyémántja, akárki is volt, összeverem a fickót.

Esküszöm, hamburgert csinállok belőle, és akkor még nem is mondtam sokat!

Nem moccant senki.

- Hm... ebben az esetben kénytelen agyok a tudomásukra hozni, hogy ... senki nem hagyhatja el a házat addig, ameddig... na igen. Henry az ajtóban áll, és nem enged ki senkit.

- Ha ez a rohadt villany egyszer még felgyullad ebben az életben, nyugodtak lehetnek, mindenkinek a zsebébe nézek! Isten engem úgy segéljen!

- No de Mr. Duckfield - mondta megrökönyödve a tiszt-teletes! - Ez izé ... nem hiszem, hogy joga lenne rá...

- Köpök arra, hogy mihez van jogom és mihez nincs! Megfújták a gyémántomat, és én meg akarom találni! Es meg is találom, arra mérget vehetnek!

- Lenne egy javaslatom - mondta bátortalanul Sir Chris-topher, és a gyertya fénykörébe lépett. - Nézzék, én még mindig nem hiszem... Előfordul, hogy valaki tréfálkozik, a tréfa túl jól sikerül, és aztán már nincs visszaút.

- Mi az ördögöt akar ezzel mondani? - csattant fel Duck-field. - Hagyjam a gyémántomat a fenébe? Na ne!

- Azt hiszem, félreértett, Mr. Duckfield. Azt szeretném javasolni, hogy adjunk lehetőséget a tol... a tréfa elkövetőjének, hogy helyrehozza a hm ... hibáját.

- Helyrehozza? És hogy képzelem, ha szabad kérdeznem?

- Hát... említettem már, hogy az ajtóban ott áll Henry, a a házat tehát senki nem hagyhatja el. Azt javaslom, hogy ... oltuk el a gyertyákat, és mindenki... hm... mondjuk, sétáljon fel a lépcsőn az első emeleti folyosóra. Adjunk módot az illetőnek, hogy visszatehesse az ékszereket ide az asztalra. Adjunk neki öt percet. Ennyi, véleményem szerint éppen elég...

- Maga tényleg- azt hiszi, hogy akármilyen is fújta meg őket, visszateszi? - kérdezte csodálkozva Glickstein. - Tényleg azt hiszi?

Sir Christopher nagyot sóhajtott.

- Ez egy lehetőség. Meg kell adjuk neki az esélyt.

- Hát én megörültem! - kapott a fejéhez Duckfield. - És azt hiszem, nem járok messze a valóságtól, ha azt mondom, hogy maguk is, valamennyien. Társasjátékot játszunk millió dollárokkal, ahelyett, hogy a fickó pofájára másznánk!

Váratlanul Glickstein is csatlakozott Sir Christopher javaslatához.

- Hát... megpróbálni éppen meg lehet. Bár, őszintén szólva, nemigen hiszek benne, hogy oké lesz a vége.

- Maga is? - hördült fel Duckfield.

- Igaza van Sir Christophernek. Ez is egy lehetőség.

- Egye meg magukat a fene! - adta meg magát Duckfield. - Csináljanak, amit akarnak! Van rá öt percük. De ha nem kerül elő, ide a zsarukkal! Kutya kell ide, meg minden! De csak tessék!... Hol vagy Sally?

- Itt vagyok, Tom - hallotta Gary Mrs. Duckfield megszeppent motyogását.

- Gyere ide mellém!

Sir Christopher közvetlenül a gyertya lángja mellé lépett, és előhúzott a belső zsebéből egy zsebórát. Duckfield a sötétből figyelhetett, mert hangosan kifakadt.

- A magáét nem fújták meg?... Roppant érdekes!... Sir Christopher elmosolyodott, és felmutatta az órát.

- Értéktelen - mondta. - Vagyis ... néhány fontot ér csupán. Egy bajtársamé volt a háborúban. Mielőtt meghalt volna ... hm ... rám hagyta.

- Eeegen - visszakozott Duckfield.

Sir Christopher babrált valamit az órán, mire halk, csilin-gelő harangjáték hangzott fel, betöltve a termet.

- Legyen ... mondjuk, tizenöt perc.

- Az előbb ötöt mondott - morogta Glickstein.

- Igen ... hm... de lehet, hogy az túl kevés. Arra, gondoltam, hogy... izé... felhúzzom az órát, és leteszem ide az asztalra ... Izé ... pontosan tizenöt perc múlva megszólal a harangjáték. Azonnal el fogom oltani a gyertyákat...

Mr. Duckfield?

- Mi van?

- Megkérhetném, hogy ha felhangzik a harangjáték, jöjjön a gyertyákhoz és gyűjtse meg őket.

- Megkérhet - mondta mogorván a milliomos.

- Még egyszer fel szeretném hívni a figyelmüket, hogy ... izé ... Henry az ajtóban áll és ... izé ... megakadályozza, ha bárki is el akarná hagyni az épületet.

- Nagyon helyes - mondta Duckfield keményen. - Verje csak úgy fejbe, hogy arról kolduljon!

- Valamennyien készek, hölgyeim és uraim?

- Naná. Mi az ördögre vár még mindig?

Sir Christopher óvatos mozdulattal letette a zsebórát az asztalra, pontosan a gyertyatartó mellé. Felemelte a fejét, végighordozta a tekintetét a teremben dermedten figyelő árnyakon, aztán megnyálazott hüvelyk- és mutatóujja végével sorban eloltotta a gyertyákat.

Amikor az utolsó gyertya is kialudt, áthatolhatatlan sötétség ereszkedett rájuk.

25.

Gary hosszú másodpercekig mozdulatlanul állt, aztán megtapogatta a karját. Húszdolláros karkötőórája a helyén volt, és nyakkendőtüje sem kellett senkinek. Akárki is lehetett a tré- fa elkövetője, pontosan tudta, hogy mit érdemes eltüntetnie.

Mi is hiányzott eddig? Paula nyakéke, a Hoggins gyémánt, Lady Christopher gyűrűje ...

Úristen, mire is emlékezteti ez az egész? Persze, az ördög vigye el, a Velensky-ügyre! San Franciscóban a Velensky-fo-gadáson történt ugyanez. Megfűjták az ékszereket... és ott is áramszünet volt. Később kiderült, hogy a tolvaj cinkosa egyszerűen kicsavarta a biztosítékot és kihajította az ablakon. Hm.

Érezte, hogy egy árnyék elsuhan mellette, mégpedig a lépcsőfeljáró felől az asztal irányába, s enyhe Gordon gin illat ütötte meg az orrát. Valaki nekiütközött és rémülten visszahőkölt anélkül, hogy elnézést kért volna.

Diszkrétan csikorgó csizmái az ezredesről árulkodtak.

Léptek csoszszantak az emeleti folyosón: egyszerre több is. A feljáró recsegett, odalenn valaki nekiment egy széknak. Halkan felszisszent és sietve tovább állt.

Gary óvatosan becsüccsent a lépcsőfeljáró melletti sarokba és gondolkodni próbált. Az egyik probléma, ami erősen foglalkoztatta Marg volt. Hova lett a lány, hiszen a gyertyaoltás előtt hasztalan próbálta felfedezni a többiek között?

A másik, ami nyugtalansággal töltötte el, saját meggondolatlan viselkedése volt. Persze, honnan is tudhatta volna, hogy hebehurgyán cselekszik. Ha fogalma lett volna róla, mi történik a sötétség leple alatt, esze ágában sem lett volna elhagyni az épületet.

De elhagyta. Talán megrémült a kígyótól, talán az munkált benne, hogy fényt kell teremtenie, bármilyen áron ... Mindenesetre kinyitotta az ajtót, és kiugrott a parkba. Mennyi ideig is tartózkodott odakint? Néhány percnél semmi esetre sem -tovább, hiszen alighogy kiért, már meg is pillantotta Henryt a bokrok között a gyertyákkal. Azonnal odarohant hozzá, kikapta a kezéből a gyertyatartót, és máris igyekezett vissza.

Semmi esetre sem tölthetett a parkban többet másfél percnél.

Csak hogy ez az idő is éppen elégséges ahhoz, hogy valaki - a tolvaj - elhajítsa az ellopott ékszereket, a cinkosa felszedje és továbbálljon vele.

Vigye el az ördög, szép kis slamasztikába keveredett. Mit fog szólni Paul bácsi, ha megtudja? Pedig meg fogja tudni, az holtbiztos.

! Hacsak valóban nem ostoba tréfáról van szó, és az ékszerek Visszakerülnek a gyertyatartó mellé az asztalra.

Meglepődött, amikor nem messze tőle felhangzott a harangjáték. Máris eltelt volna a tizenöt perc? A sötétség, úgy látszik nem tesz jót az időérzéknek. Úgy tűnt, mintha csak egykét perce kuporodott volna be a sarokba.

Még mindig azon töprengett, hogy a többiek meg fogják-e tudni, hogy odakint járt, amikor nem messze a lépcsőfeljárótól felhangzott Sir Christopher nyugodt, rekedtes hangja,

- Mr. Duckfield ... Itt van?

- Naná. Hol lennék?

- Kérem ... gyűjtsa meg a gyertyákat.

Gary hallotta, ahogy Duckfield az asztal felé csörtet, nekiütközik egy széknak, ingerülten elkáromkodja magát, és végül is hosszas tapogatódzás után eléri az asztalt. Gyufa sercent, de nem lobbant fel a láng.

- Vigye el az ördög... Ez volt az utolsó gyufám.

Valaki elindult az asztal felé, és Gary hallotta, hogy nyiko-rognak a csizmái.

- Parancsoljon, Mr. Duckfield - mondta az ezredes. - Öngyújtó.

Halvány fény lobbant, s az öngyújtó lángja megvilágította Duckfield szögletes arcát, amint az asztal fölé hajolva a gyertyákkal bíbelődött.

Gary, mivel kitűnően látott az egyetlen már égő gyertya fényében is, csalódottan és elkeseredetten felsóhajtott.

Néhány tányért, poharat és a gyertyatartót kivéve az asztal üres volt. Akárki vitte is el az ékszereket, esze ágában sem volt visszatenni őket.

27.

A gyertyák sorban kigyulladtak, de már az első három fényénél is láthatták, hogy nem történt meg a csoda, amit annyira vártak.

Duckfield csípőre tette a kezét, és á némán a gyertyák lángjába bámuló Sir Christopherre nézett.

- Na? Mit szól hozzá? Mondtam, hogy kár ezzel húzni az időt! Azonnal ki kell hívni a zsarukat!...

Brent tiszteletes köhögött, és a házigazdához fordult.

- Sir Christopher... Azt hiszem, itt volna az ideje, hogy távozzam. Az a helyzet ugyanis ...

Duckfield felnevetett, hangos, durva nevetéssel.

- Innen élő ember ki nem lép, amíg a zsaruk meg nem jönnek! Se pap, se más!

Brent tiszteletes arcára vörös foltokban ült ki a megdöbbenés.

- Csak nem képzeled, hogy ...

- Semmit sem képzelek - mondta szárazon Duckfield. - Csak annyit mondok, hogy láttam már karón varjút. Nekem a reverenda nem biztosíték.

Brent a szívéhez kapott, és megtántorodott. Gary villámgyorsan odaugrott hozzá, és besegítette a legközelebb álló karosszékbe.

- De hát ez... már mégiscsak sok! - nyögte a tiszteletes, és a szívét tapogatta.

Sir Christopher gyengéden, együttérzőn föléje hajolt, és szeretettel megveregette a vállát.

- Attól tartok, James ... hogy Mr. Duckfieldnek igaza van. Amíg a rendőrség meg nem érkezik, senki sem hagyhatja el a házat. Persze, ha kívánja, lepihenhet odafenn.

Brent tiszteletes megrázta a fejét, és mondani akart valamit, amikor Glickstein ijedt kiáltása hangzott fel az asztal túlsó oldaláról.

- Hé Hol van Paula? Paula! Hova az ördögbe...? Gary rémülten pillantott körbe, de csak Marg hideg, kemény tekintetével találkozott a szeme. S mintha a lány arcán diadalmas mosoly játszott volna.

- Nem látták Paulát? - idegeskedett tovább a disc-jockey. - Paula! Hát... ez egyszerűen örület! Paula! - hirtelen rémült vinnyogásba torzult a hangja. - Paula! Gary, segíts! ... Ez, ez ... érthetetlen!

Gary, mintha álomban cselekedne, elkapta a pillantását Marg arcáról, és Glickstein felé fordult. Fogalma sem volt róla, mit kellene mondania, de Sir Christopher szerencsére megelőzte.

- Nyugalom, Mr. Glickstein! Nyugalom. A házból nem mehetett ki... Talán a mosdóban lesz. Kérlek, Livia, lennél szíves ...

Mielőtt azonban Lady Christopher felkelhetett volna, Marg kipattant a karosszékből, és futva megindult a mosdók felé. Csak akkor fordult vissza, amikor már közvetlenül az ajtó elé ért.

- Majd én. Maradj csak, mama.

Halkan csapódott be mögötte az ajtó. Glickstein leroskadott egy karosszékre, és tenyerébe temette az arcát.

- Űristen! Én ... én ...

Gary odafurakodott hozzá, és nyugtatni próbálta, mint Sir Christopher a tiszteletest.

- Nyugi, Glicky. Valószínűleg kiborult egy kicsit. Nyugi. Marg utána ment és ...

- Mindenesetre elhagyta a termet - mondta Duckfield harciasán. - Arról volt szó, hogy aki lelép, az kap egyet a fejére. Hol a maga Henryje, he?

Sir Christopher, akinek a kérdés szólt, otthagyta a tiszteletest, és átsétált az asztal másik oldalára a lemezlovashoz.

- Henry ott áll az ajtónál. És elhihetik, hogy azon az ajtón át nem távozott senki.

- Van még más ajtó is? - hördült fel Duckfield. Sir Christopher arcán enyhe bosszúság suhant át.

- Természetesen, Mr. Duckfield. Csak nem képzeled, hogy egy ekkora épületbe egyetlen ajtón át lehet csak bejutni.

- És ezt csak most mondja?

- Miért, mikor kellett volna? A többi kijárat annak rendje és módja szerint be van zárva. A kulcsokat Henry őrzi.

- Mégiscsak kiment a csaj!

Glickstein felkapta a fejét, és Gary megdöbbenve látta, hogy Glicky szemei könnyben úsznak.

- Egye meg magát a fene! - ordította fájdalmasan. - Kit érdekel a rohadt gyémántja! Hol van Paula?

- A mosdóban nincs - mondta Marg, mire valamennyien feléje fordultak. A lány nem messze a mosdó ajtaja előtt állt, és szürke szemeiben mintha nyugtalan szikrák vibráltak volna. - Odabenn nincs. Talán az emeleten ...

Glickstein hátralökte a székét, és felpattant, a lépcső felé vetette magát, és felnyargalt az emeletre. Hallották, hogy kicsapódik az emeleti mosdó ajtaja, és hallották kétségbeesett kiáltását is.

- Paula! Paula! Hol vagy, Paula?

Kulcs csikordult, ajtó csapódott, aztán feltűnt a fejük felett Glickstein kócos, gömbölyű feje.

- Nincs ... Sem a mosdóban, sem a szobánkban ... De hát oda be sem mehetett, hiszen végig nálam volt a kulcs... Azóta, hogy Sir Christopher ... -

Összefüggéstelenül motyogott, és az emeleti folyosó karfájának dőlt.

Duckfield csípőre tette a kezét, és fenyegetően Sir Christopherre nézett.

- Itt valami nem tetszik nekem, Sir. Valami nagyon nem tetszik. Megfűjják a gyémántomat, aztán yalaki mindjárt el is tűnik ... Mintha valahol már hallottam volna ilyesmiről. Hátha a maga Henryjének esze ágában sem volt megakadályozni... Sir Christopher felkapta a fejét, és joviális modorához nem illő kemény tekintettel nézett szembe az amerikaival.

- Mr. Duckfield, meg kell kérnem, hogy viselkedjék úriember módjára. Amit mondott... hm ... alighanem kimeríti a rágalmazás tényét, ön feltételezi, hogy összeesküvést szőttünk azért, hogy ellopjuk a gyémántját... Jól értettem?

Duckfield vállai közé húzta a fejét, és nagyot fújta a levegőbe.

- Nem állítottam semmi olyat, amit maga mond. Egyszerűen csak... A kutya úristenit neki! - elrúgott egy útjába eső székét, és az ajtóhoz rontott.

- Henry!

Sótét árnyék mozdult odakinn, s a világos háttér minden kétséget kizáróan mutatta, hogy a férfi jókora husángot tart a kezében.

- Uram?

Duckfield megtorpant előtte, és hallották, hogy kapkodva szedi a levegőt.

- Csak azt akarom tudni, hogy ... az elmúlt tizenöt percben, mióta... maga itt áll... kijött-e valaki ezen az ajtón?

- Senki, uram. Az égvilágon senki.

- Biztos ebben, Henry? - Természetesen, uram.

Duckfield megfordult, és visszaballagott a többiekhez. Gary látta, hogy Henry válaszlai furcsa változást idéztek elő megjelenésében: vállai megereszkedtek, és mintha az egész ember elveszítette volna a tartását. Hangja is fáradtan, üresen kongott, ahogy a feleségéhez fordult.

- Mit tegyünk, Sally? Hiszen... nincs meg a gyémánt. Mit tegyünk?

- Talán keressük meg Miss Paulát - mondta Sir Christopher, és felemelte a gyertyatartót.

- A mosdóban nincs ... apa - mondta Marg, és mintha figyelmeztetően Garyre nézett volna. A fiú összeráncolt homlokkal gondolkodott, de nem tudott kisütni semmit.

- Akárhol rosszul lehetett - mondta keményen Sir Christopher, aki hasonló változáson ment át, mint Duckfield, csak éppen ellenkező előjellel. - A folyosón, bárhol. Jöjjenek, kérem, ön itt marad, James?

- Szívesebben maradnék, Christopher - nyögte Brent tiszteletes.

- Istenem... Mi ez az örültség már megint? - suttogta Duckfield. - Lelépett a cuccal együtt... valami hátulsó kijáraton vagy mit tudom én hol. Szerzett egy kulcsot, és míg Henry elől várta... Eh! Mondják, végül is mire számítanak?

- Abban állapodtunk meg, hogy mindenki feljön az emeleti folyosóra - mondta Sir Christopher, és megindult a lépcső felé. - Talán a toronyszobákhoz vezető csigalépcsőre tévedt ... Talán ... hm ... kissé megviselték az idegeit az események ...

Glickstein még mindig az emeleti korlátnak támaszkodott, és Garynek az az érzése támadt, mintha üvegesen csillognának a szemei. Elhessegette a rátörő rémületet,

mivel rájött, hogy Glicky alighanem sír.

Úristen! Micsoda házibuli!

Brent tiszteletes és az ezredes kivételével, aki a tiszteletes mellett maradt, Sir Christopher nyomában valamennyien feltódultak a lépcsőn. Gary igyekezett Marg mellé kerülni, és amikor ez végül sikerült, óvatosan megszorította a kezét. A lány keze nyirkos és hideg volt, s Gary esküdni mert volna, hogy enyhén remeg az idegességtől. Eppen súgni akart neki valamit, valami bátorítót, amikor Sir Christopher megállt, és feltartotta a gyertyatartót magasan a feje fölé.

- Hm ... Azt javasolnám ... hogy valaki vegyen ki két-három szálat a tartóból és ... hm... oszljunk kétfelé, ön talán jöjjön velünk, Mr. Glickstein. Kérem... Ne értsen félre de... ugye, bezárták a szobájuk ajtaját?

- Én... mindig bezárom - motyogta a lemezlovas. - És... itt a kulcs.

- Az ön szobájába ... illetve ... hm ... az önkébe tehát nem mehetett.

Kérem... ki hagyta nyitva a szobája ajtaját. Ön, Mr. Duckfield?

- Ugyan - rázta meg a fejét a milliomos. - Gyerekkorom óta nem hagytam még nyitva ajtót magam mögött.

- Ezredes?

- Kérem? - hallatszott Fawley hangja odalentről. - Kérem?

- Az ajtaja, ezredes ...?

- Egy katona mindig bezárja az ajtaját.

- Mr. Ratnakrisna?

Gary csak most vette észre, hogy az indiai házaspár is ott van mellettük. Szinte hihetetlennek találta, mennyire láthatatlanná tudják tenni magukat, ha akarják.

- Már csak a kígyók miatt is. Ahogy felhoztam a kosarat, kulcsra zártam az ajtót.

- Akkor már csak mi vagyunk hátra - mondta Sir Christopher, és letette a földre a gyertyatartót. - Gary, lenne olyan kedves ...

Gary a tartóhoz lépett, és kifeszített két szál gyertyát a többi közül. Amikor kész volt, Sir Christopher újra felemelte a gyertyatartót.

- Én ... és Livia sohasem zárjuk be az ajtónkat... Azonkívül Marg sem. így van, Marg?

A lány bólintott.

- Mr. Glickstein, kérem, jöjjön velünk, önök pedig nézzék meg a csigalépcsőt... Bár nem hiszem ...

- Mit nem hisz? - emelte fel a fejét a teljesen kikészült Glickstein.

- Hogy arra ment volna - morogta Sir Christopher. - Azt hiszem... hm... ő döbbsent meg a legjobban, amikor hm ... a toronyszobához fűződő legendáról beszélgettünk...

- Úristen! - nyögött fel a lemezlovas. - Úristen! Gary érkezettnek látta az időt, hogy passzív szemlélőből

átalakuljon aktív résztvevővé. Felemelte a gyertyákat, és elindult a csigalépcső felé.

- Marg ... velem jönnél?

- I-igen - hallotta a lány húzódozó hangját. - Bár... őszintén szólva nem látom semmi értelmét...

Gary ekkor már a csigalépcső alján állt, és a lábak csoszo-gásából arra következtetett, hogy az amerikai házaspár, az indiaiak és Marg is ott van mögötte.

Őszinte örömmel érezte, hogy Marg megszorítja a kezét.

Mínta a szorítás kétségbeesett és segélykérő lett volna.

28.

Gary felvilágított egészen addig, ameddig a csigalépcső el nem csavarodott. Nem messze felettük, tíz-húsz lépcsőfoknyira némán hallgattak a toronyszobák.

- Én... visszamegyek, Tom - hallotta a fiú Sally Duck-field suttogását, majd Duckfield ismét megkeményedő hangját:

- Itt maradsz mellettem!

- Én... én... félek, Tom. Az az asszony. .. akit megfojtottak odafenn...

Duckfield fogai összezsikordultak.

- Most ne a mesék érdekeljenek, te szerencsétlen, hanem a Hoggins-gyémánt!

Az indiai nő - Dévi - mondott valamit halkan, figyelmeztető hangsúllyal a férjének - néhány hindi szót. Ratnakrisna nem válaszolt.

- Nincs sehol - mondta Marg megkönnyebbülve, amikor Gary felkapaszkodott a csigalépcső kanyarulatáig, és a gyertyák fénye már a két szemben álló ajtón

lobogott. - Ide már nem jöhetett fel.

A jobb oldali ajtó mögül halk turbékolás hallatszott. Gary megvonta a vállát, és már fordult is vissza, mivel a gyertyák egyre fogytak, s úgy érezte, hogy rövidesen a körmére égnek. Ekkor enyhe léghuzat lebbentette meg a gyertyák lángját, és a fiú keze megmerevedett, ahogy tartotta őket. Valamelyik ajtó, ha csak leheletnyire is de nyitva volt odafenn.

29.

Az indiai nő halkán, figyelmeztetőn felszisszent. Sally a korlátba kapaszkodott: keze alatt megreccsent a fényesre lakkozott fa.

- Gyerünk, Gary - mondta Marg sürgetve. - Ide nem jöhetett fel. Az ajtók zárva és ...

- Valamelyik nyitva van - morogta Gary. - Érzem a huzatot.

Sally Duckfield ielsikkantott, és egész testével a férjének dőlt, hogy a milliomos a meglepetéstől majd keresztülesett a korláton.

- Hé! Mi az isten, megőrültél? Mi történt?... Hé! Sally Duckfieldet azonban már nem lehetett megállítani.

Botladozva, fel-felcsukló zokogások közepette igyekezett lefelé. Csak el, minél gyorsabban el az elátkozott toronyszobák közeléből!

Ratnakrisna felnevetett halk, kesernyés nevetéssel. Duckfield tanácstalanul széttárta karját, és menekülő felesége után nézett.

- Ez bedilizett... Pedig nekem lenne okom rá. Megfűjják a gyémántomat, én meg bújócskát játszom órák óta, tők sötétben. Ha normális vagyok, megeszem a kalapom... a nagy karimájút.

- Menjünk innen, Gary - könyörgött Marg. - Oh, istenem, hiszen ide nem jöhetett. Miért is jött volna?

Az ajtó mögött ismét felhangzott a halk galambturbékolás. Garyt valami ellenállhatatlan vonzás arra kényszerítette, hogy fittyet hányva Marg tiltakozásának, húzódjon közelebb az ajtóhoz. Érezte, hogy a lány belemélyeszi körmeit a tenyerébe, de nem törődött vele. Egészen az ajtóhoz lépett, és magasra emelte a gyertyákat.

Duckfield káromkodott, és tett néhány lépést a felesége után. Aztán, úgy látszik, meggondolhatta magát, mert visszakapaszkodott a többiek mellé. Hangosan fújtatott, mintha minden erejét elvette volna a néhány feleslegesen megtett lépcsőfok.

Marg kihúzta a kezét Gary tenyeréből, néma tiltakozásként, hogy a fiú nem hallgatott rá. Talán meg is fordult volna és otthagyja őket, ha nem hangzik fel közvetlenül Gary mögött Dévi riadt, indiai akcentussal díszített suttogása.

- Az ajtó! Nyitva az ajtó!

Ahogy Marg eleresztette a kezét, Gary a nyakkendőjéhez nyúlt és meglazította. Érezte, hogy kedvenc kockás zakója alatt patakokban ömlik a víz a hátáról, amit aligha csak a whisky és a lépcsőmászás okozott.

Kissé hátrébb lökte a zakót a vállán, Is mutatSujját aVato? san előrenyújtva megnyomta az ajtót.

Maga is meglepődött, amikor a jól olajozott ajtószárny ujja-nak enyhe nyomására sarkig tárult, és az erőszakosan behatoló gyenge fényben csillogó pontocskák néztek velük szembe.

Gary magasan a feje felett tartva, ide-oda mozgatta a gyér-tyákat, hogy a lobogó láng elűzze a mindenünnen előlopakodó árnyékokat,

A rácsos galambketrecek kockás mintát vetettek a falra éppen olyat, mint a börtönrács.

Gary hallotta, hogy Marg megkönnyebbülve felsóhajt mögötte, majd Duckfield reszelős hangja törte meg a csendet.

- Igaza volt a lánynak. Menjünk a fenébe!... Lefogadom, hogy azóta már valahol az éjszakában húzza a csíkot a gyémántommal!

Gary tett egy kis lépést előre, aztán leeresztette a gyertyákat.

A galamboktól eltekintve üres volt a szoba.

30.

Egyelőre nem sokat töprenghetett rajta, hogy ki nyitotta ki a galambszoba ajtaját. Esküdni mert volna, hogy amikor ide-fenn jártak, Sir Christopher kulcsra zárta maga mögött.

A keskeny folyosón ismét egymáshoz torlódtak, és Gary érezte, hogy a lány újra megragadja a karját.

- Gyerünk, Gary!

Már-már indult volna, amikor Duckfield hangja megállította.

- Hé! És a másik szoba? Ha már itt vagyunk, kukkantsunk be a másikba is!

- Teljesen felesleges, gyerünk, Gary! - sürgette Marg.

Valahonnan letről, az első emelet felől mintha hangos szóváltás csapott volna feléjük. A gyertyák az utolsókat rúgták forró viaszcsappjeik végigcsordultak a fiú karján.

- Jól van - adta meg magát Gary, és lejjebb eresztette a gyertyákat, hogy megszabaduljon a viaszcsapok ostromától. - Valóban, kicsi a valószínűsége, hogy

...

Thomas Duckfield azonban nem az az ember volt, akit könnyen le lehet beszélni arról, amit egyszer a fejébe vett. Szó nélkül kikapta az egyik haldokló gyertyát a fiú kezéből, és néhány lépést tett a toronyszoba csukott ajtaja felé. Gary érezte, hogy a lány körmei ismét a tenyerébe mélyednek, és hallotta halk, megszeppent szuszogását is közvetlenül a füle mellett.

Duckfield felemelte a gyertyát, és hangosan felszisszent, amikor a viaszcsapok végigfutottak az ingujja alatt. Megrándult az arca a fájdalomtól, aztán azt tette, amit minden texasi megtett volna hasonló esetben - főleg, ha nem a valóságban történik mindez, hanem egy jól megrendezett szuperprodukcióban. Thomas Duckfield felkapta a lábát, és megfelelő lendületet véve belerúgott Sir Christopher toronyszobájának ajtajába.

Az ajtó kinyílt, Thomas Duckfield pedig hangos kiáltással bezuhant a sötétbe.

31.

Garyt a nevetés fojtogatta, de mivel a lány körmeit még mindig a tenyerében érezte, komotyságot erőltetett magára. Uramisten! Olyan ez az egész, mint egy tragikomikus, harmadrendű kísértethistória, azzal a különbséggel, hogy itt nyoma sincs kísértetnek.

Sajnos, az ellopott ékszereknek sem.

Odalépett az ajtóhoz, felemelte az árván maradt gyertyát, hogy bevilágítson vele a szobába. Duckfield éppen ekkor kapaszkodott fel a földről, s a kialudt gyertya fojtó bűze betöltötte a szobát. Gary hallotta, hogy az indiai motoszkál mellette: alighanem a kezét nyújtotta Duckfield felé.

A milliomos nehézkesen, nyögve feltápáskodott, és káromkodva a falnak dőlt.

- Az ördögbe is!... Hiszen ez sem volt bezárva!

A többi aztán már valóban úgy történt, mint az említett kísértethistóriákban. Enyhe légáramlat rezegtette meg a nehéz bársonyfűggönyöket, amelyek eltakarták az ablakot. A görbe lábú asztalok és székek furcsa, torz árnyékot vetettek a falakra és a padlóra. Egy óriási, évszázados gobelinről szarvasra vadászó lovasok mosolyogtak le rájuk.

A tőlük távolabbra eső ablak függőnye ismét meglebbent, és az egyre erősödő huzat szinte vízszintesre húzta a bársonyszárnyakat. A lebegő függönyök között a kert fái fölött imbolygó hold besütött a szobába, feleslegessé téve a gyertyavilágítást.

A gyertya, mintha csak tisztában lett volna múló életének hiábavalóságával, nagyot lobbant, aztán örök álomra szende-redett.

Ahogy mindkét fényforrásuk kialudt, s a hold konkurrencia nélkül átvehette uralmát a szoba felett, jutalomból azt is megmutatta, amit a gyertyák soha nem lettek volna képesek megtenni.

Megmutatta, hogy az ablak és a függönyök között rejtőzik valaki, valaki, akinek semmi keresnivalója sincs a toronyszobában. Egészen a falhoz lapult, hogy minél kisebb felületet mutasson magából, abban reménykedve, hogy a gyenge fényben nem veszik észre.

Valamennyien a rejtőzködőre meredtek, így aztán csak a tudatalattijukban észlelték, hogy megreccsen mögöttük a lépcsőfok, és valaki belopakodik a szobába.

Sally Duckfield velőtrázó kiáltása törte meg a holdfényes szoba varázsát.

- Szent isten, Tom, mi az?! A csaj, akit megfojtottak! Űristen, kísértet!

Aztán, mint ahogy szokta, hanyatt-homlok lerobogott a lépcsőn.

Thomas Duckfield hátrahőkölt, majd elmosolyodott. Nem volt egészen vérszomjas a mosolya: éppen csak annyira, amennyire egy texasi olaj milliomoshoz illik, aki ellopott Hog-gins-gyémántját keresi.

Duckfield felemelte az öklét, míg másik kezével megfogta a lebegő függönyszárnyat, és a fal felé rántotta.

Marg Gary vállára borult, s a fiúnak meg kellett osztania figyelmét az érezhetően ájulással küszködő lány és a nem mindennapi látvány között. A háta mögött Ratnakrisna hadart valamit: feltehetően

hindu isteneit hívta, vagy éppen a jelenlévő gonoszt igyekezett messzire űzni. A rejtőzködő alak megmozdult. Kissé előrehajolt, mintha kíváncsi lenne rá, ki zavarja meg a nyugalmat, aztán lassú, megfontolt mozdulattal előredőlt. Thomas Duckfield hagyta, hogy melléje zuhanjon a földre, aztán még mindig felemelt Ököllet föléje magasodott, és ráförmedt.

- Hé! Ki az ördög maga és ...

Nem tudta befejezni a mondatát: talán a felháborodástól, talán valami egyéb miatt. Mindenesetre leeresztette az öklét, és a fekvő test fölé hajolt.

Gary igyekezett eltakarni Marg elől a látványt, bár érezte, hogy a lány átles a válla felett. Thomas Duckfield éppen akkor fordította meg a testet, amikor Margnak sikerült egy pillantást vetnie rá. Halkan felsikoltott, és kiszakította a kezét Gary kezéből. Az indiai nő elnyújtott, meglepett kiáltást hallatott. Gary érezte, hogy az izzadság meleg cseppjei szempillantás alatt jéggé fagynak a hátán. A test, akit Thomas Duckfield texasi bátorsággal éppen abban a szempillantásban fordított a hátára, minden kétséget kizáróan egy szőke, vékony arcú nő teste volt.

Szép vonásait eltorzította az erőszakos halál. Első pillanatra nyilvánvaló volt: a toronyszoba hivatlan vendége nincs már az élők sorában.

Nyakára vörös bársonykötelet hurkoltak - feltehetőleg a függönyről vágták le szakavatott kezek.

Ugy feküdt a lábuk előtt törékenyen, féhéren, holtan, mint egy Shakespeare-dráma hősnője a felvonásvég előtti pillanatban: megidézte a halál, a romlás leheletét. Gary megtántorodott, és ha még mindig a kezében tartja a gyertyákat, gondolkodás nélkül a földre hajította volna őket.

A látványtól, amely eléje tárult legszívesebben felüvöltött volna, fájdalmasan, mint a meglőtt kutya, és lerohant volna a lépcsőn Sally Duckfield nyomában.

S hogy mégsem tette, hanem letérdelt a hulla mellé és félig öntudatlan állapotban kezébe vette a halott immár merevedő, hűvös kezét, annak egyetlen racionális oka volt.

A hulla ugyanis, akit percekkel ezelőtt megfojtottak, nem II. Jakab király szeretőjének, Lady Crawfordnak a hullája volt, hanem Pauláé.

A szegény, szerencsétlen, kissé butácska, de mindig vidám Pauláé.

32.

Duckfield felnyögött, és kezét kinyújtva megtámasztotta a falat.

- Úristen! A fickó csaja!

Azfán gyorsan ellökte magát a faltól, és a nyitott ablakhoz lépett.

- Hol a gyémántom? Alighanem kidobta az ablakon.. Gary eltolta magától Margót, és az ajtó felé irányította.

Saját maga számára is idegenül csengett a hangja.

- Kérem... Ne nyúljanak semmihez, és hagyják el a szobát.

Marg a szája elé kapta a kezét, és rémült pillantásokat vetve az áldozatra, kihátrált a szobából. Az indiaiak meghajoltak, mintha egy halotti szertartás részvevői lettek volna: imára kulcsolták a kezüket, és arcukon nem látszott sem meglepetés, sem rémület.

Mintha már korábban számítottak volna rá, hogy ilyesféle látvány vár rájuk a toronyszobában.

Mivel Duckfield még mindig az ablakban lógott, Gary kénytelen volt odamenni hozzá és megrántani a zakója szárnyát.

- Mr. Duckfield ... kérem ... hagyja el szobát

Az amerikai megfordult, rámeredt, és már-már szóra nyitotta a száját, hogy kikérje magának az erélyes hangot: ml jogon avatkozik egy tacska a magánügyeibe?

- aztán a hullára nézett, és megfagyott a szó a torkában.

Némán legyintett, kicsit lemondóan, és óvatosan kikerülva a lány testét, kibotorkált a szobából.

Gary, amikor egyedül maradt, visszatérdelt a lány mellé, nézte néhány másodpercig, majd könnycseppet morzsoltszét a szeme sarkában. Felállt, levette nevetségesen kockás, csíkos nadrágjához sehogy sem illő zakóját, és a lány arcára terítette.

Alig láthatóan megrázkódott a válla, de erőt vett magán, és csendesén suttogott valamit maga elé.

Amikor kiment, halkan betette maga mögött az ajtót.

33.

Gondolataiba mélyedve tapogatódzott lefelé a sötétben, és csak akkor riadt fel, amikor a csigalépcső véget ért, és szembe találta magát a többiekkel. Sir

Christopher magasra emelte a gyertyatartót: úgy nézett vele szembe, mintha Gary lett volna a fiatalon elhalt Lady Crawford kísérteié.

- Ūristen! - tört ki belőle. - Igaz, amit ezek...? Ūr-isten ...

- Merre találok a telefont, Sir Christopher? - kérdezte Gary szárazon, és óvakodott Glicky arcába nézni.

- Ott! A... szobámban - nyögte Sir Christopher. - És ... a hallban is ... majd Henry!...

- Hé Mi történik odafenn? Találtak valamit? - hallotta Gary az ezredes hangját a haliból, s már-már elindult Sir Christopher szobája felé, amikor Glicky felüvöltött. Előrevetette magát, és nem nézve se jobbra, se balra, nekirohant a lépcsőnek. Csak testének zuhanása hallatszott, amikor padlót ért odalenn.

- Glicky! Állj meg, Glicky! - hallotta Gary saját, rémült kiáltását, majd érezte, hogy önálló életre kelnek a lábai, s párosával véve a lépcsőfokokat, levágtatott a haliba a lemezlovas után.

Ami ezután történt, úgy maradt meg Gary emlékezetében, mint a filmkocka, amelyet kimerevített a gépész.

Brent lelkész még mindig a székében ült, és kezeit ölében nyugtatva Sir Christopherre pislogott, aki a karfán áthajolva megkísérelte megvilágítani az alatta elterülő termet. Fawley

ezredes az asztalnál állt, és ügyetlenül whiskyt próbált tölteni magának. A közvetlenül ragyogóra suvickolt csizmái mellett csörgedező vékonyka italpatak azonban azt mutatta, hogy az ezredes nem lát olyan jól a sötétben, mint a macska.

Glickstein már az ajtónál járt, amikor Gary leugrott az utolsó lépcsőfokról is. A lemezlovas kabátszárnya sötét gyászlobogóként úszott a levegőben, s ajkán pillanatra sem szünetelt a kétségbeesett, artikulálatlan, szinte már-már állati üvöltés.

Gary utána vetette magát, de maga is tudta, hogy elkésett. Rémülten látta, hogy a holdfényes háttérből kiemelkedve, Henry kezében életre kel a bunkó, hogy lesújtson vele.

- Ne! - kiáltotta, mivel ez volt az egyetlen szó, ami kifért a torkán.

Rémülten behunyta a szemét, és csak abban bízott, hogy Henry nem üt túl nagyot. Abban a pillanatban azonban, amikor Glickstein a küszöbhez ért, magasan, mintegy a felhők közül, felharsant Sir Christopher sztentori ordítása.

- Hagyja, Henry! Hagyja! Engedje futni!

Gary kinyitotta a szemét. Glickstein kivágódott az udvarra, Henry kezében pedig mozdultlanná merevedett a füttykös.

- Ūristen! Bocsásd meg a mi vétkeinket! - morogta Brent tiszteletes maga elé.

34.

Sir, Christopher, kezében a gyertyatartóval ledübörgött a lépcsőn, és az ajtó felé törtetett. Sally Duckfield menetrendszerűen visítózni kezdett valami csattant alighanem a milliomos törölte képen.

Gary, reménykedve, hogy Henry nem csapja fejbe, nyakát a vállai közé húzva, kiugrott az ajtón. Szeme az inas tanácstalan, félelemtől remegő szemébe mélyedt. Henry kezében megmozdult a füttykös, de mielőtt még ráemelte volna, Gary a bokrok közé ugrott, és megpróbálta megtalálni a lemezlovast.

A hold óriási tányérként függött az égen, s a rózsafák felől tsodálatos virágillat áradt. Fülemüle énekelt szerelmes dalát t4- minden az élet nyugalma és szépségét hirdette.

Olyan este volt Sir Christopher kastélya körül, amelyet bártmelyik pacifista vagy környezetvédő szervezet a himnuszába foglalhatott volna.

Gary látta, hogy Glicky néhány méternyire előtte áll, egy óriásira nőtt tujabokor mellett. Arcát a hold felé fordította, karját kitárta, mint régi, történelem előtti vallás áldozópapjai. Szeméből patakozottak a könnyek, ínye felhúzódott: olyan volt e pillanatban, mint a farkasember, aki teleholdnál változik emberből farkassá.

A fiú megtorpant, és óvatosan megközelítette a lemezlovast. Kinyújtotta feléje a karját, amikor a hold elé árnyék csusszant.

- Merre van, Gary? - hallotta Sir Christopher kiáltását, de mielőtt válaszolhatott volna, furcsa csattanást hallott.

A bokrok felé fordította a fejét, aztán vissza Glicksteinre.

A lemezlovas elfordította arcát a felhőtől gyorsan megszabaduló holdról, s mellére horgasztotta a fejét. Karja lehullott, mintha feleslegesnek tartaná a további áldozati imát.

A csattanás újra felhangzott, s Gary villámgyors mozdulattal Glickstein mellett termett. Megragadta, s a vállánál fogva lerántotta a földre.

A lemezlovas bágyadtán engedelmeskedve a fiúra dőlt. Úgy tűnt, mintha az este megpróbáltatásai kiszívták volna belőle az életerőt.

Gary átkarolta Glickyt, és érezte, hogy arcát és kezét meleg könnyek fürdetik a párját vesztett lemezlovas könnyei.

Óvatosan legurította magáról Glicky egyre ernyedtebbé váló testét, és a hold felé emelte a kezét.

Mindkét tenyere és az arca is vörös, ragacsos folyadékban úszott, amely valóban meleg volt, mint a frissen kiömlött könnyek.

Csak hogy ez a folyadék Rudy Glickstein melléből jött, egyre szaporábban csergedezve. Egy golyótépett lyukból, amely közvetlenül a szíve alá fészkelte be magát.

Gary felüvöltött, és Glickstein mellére borult.

Az éjszakai égen új dalba kezdtek a fülemülék.

35.

Arra riadt fel, hogy Sir Christopher áll felette, kezében a gyertyatartóval, amelyben bánatosan füstölögtek a tövig égett gyertyacsonkok.

- Ūristen!...- motyogta. - Mi történt? Henry... Ó, istenem!

Gary felemelkedett, és beletörölte a tenyerét csikós nadrágjába. Szeplős gyerekarca megkeményedett: szája sarkába kese-Tű ráncot húzott a fájdalom. Felállt, és Sir Christopherre nézett.

- Megengedi, hogy telefonáljak?

- Természetesen... Ūristen! Mi történt, Gary! Mondja már ... mi történt?!

Gary megfordult és a bokrok közé mutatott.

- Onnan jött a lövés.

- Lövés? - motyogta értetlenül. - Lövés?... Hát. - nem ... Henry? ...

Gary megindult a bejárati ajtó felé, és csak akkor szólt vissz-sza a válla felett, amikor elérte a küszöböt.

- Glickyt megölték, Sir Christopher ... akárcsak Paulát... és ... Isten engem úgy segítjen ... megtalálom a gyilkosukat és ...

Befejezni már nem tudta, mert ki kellett kerülnie Henryt, Az inas az ajtófélfának támaszkodott, és a kertnek fordulva hányt.

36.

Plummer felügyelő felmelte a meggyborral teli üveget - ez már a második volt a mai estén -, és Bennetre kacsintott.

- Még egy pohárával?

Bennet Elisabeth néniire pislantott, és beleszimatolt a levegőbe.

- Köszönöm, főnök. De igazán ez az utolsó. Már így is túl sokáig maradtam...

Elisabeth néni hosszú, talán túlságosan is hosszú ujjú pulóvert kötögetett, és hangtalanul mozgott a szája, ahogy a szemeket számolta.

-. - Jó sokáig elvannak odaát - biccentett a felügyelő abba HZ irányba, amerre a kastélyt sejtette. - Nagy banzáj lehet Odafenn. Mázlista ez a Gary, hogy éppen akkor cseppen ide, amikor Sir Christopher bulit rendez... Fiatalabb koromban én is szívesen meghívattam volna magam. Csak hát én nem vagyok amerikai - mondta jelentős hangsúllyal. Elisabeth néni kezében megállt a kötés.

- Nem férsz a bőrödben, Paul? - kérdezte élesen. - Mi a bajod a fiúval? Nem hiszem, hogy fiatal korodban különb lettél volna. Ha hinni lehet szegény anyádnak ...

- Én mindenesetre nem hordtam maskarát - mordult fel Plummer. - Megáll az ember esze! Sir Christopher estélyére kockás zakóban és csikos nadrágban ... És ez a kis hülye meg bolondul érte!...

Ez utóbbi alatt a Thorton ikrek nőnemű részét értette.

Bennet zavartan forgatta a poharát, majd egy hajtásra kiitta. Félig felemelkedett, és menni készült volna, de Plummer pillantása visszatartotta.

Az őrmester nagyot sóhajtott, és megértejt mindent. Fellétlenül ébren akarják

megvárni Gary visszatérését, és Plum-mernek társaságra van szüksége. Te jószagú úristen ... holnap járőrözés közben elalszik a volánánál, és úgy jár mint a hülye Ret Connie, aki egy átmulatott éjszaka után belehajtott Chris-tine Patterson asszony libái közé.

Megborzongott a gondolatra, és kinyitotta a szemét. Pohara, teli meggyborral ismét ott állt az orra előtt.

- Mi a bajod vele? - hallotta Elisabeth néni felháborodott hangját, aki végre túljutott egy túlságosan is bonyolult részen, és ismét ráért Plummerral foglalkozni. - Az, hogy más, mint mi? Az ő elődei is angolok voltak. És az én családomból, nem a íiédből! Rendes, tisztességes angol emberek...

Bennet megértette a célzást, és lehorgasztotta a fejét. Nem mert a főnökére nézni, pedig szórakoztatta a párbaj, ő maga Plummer pártján állt, bár tudta, hogyha a főnöknek is, a beosztottnak is, ugyanaz a véleménye valamiről, akkor a dolgok rosszul, nagyon rosszul állnak.

- Örület! - mondta Plummer, és az asztalra csapott ősz-szcszontott öklével. - Tisztára olyan, mint egy bűnügyi lexikon. Ilyen gyilkosság meg olyan... Kívülről fújja a neveket és talán még a koffer méretét is, amiben azt a lábatlan hullát megtalálták! Még hogy kriminalisztikát hallgat. .. Megáll az ész!

Bennet belekóstolt a borbába, és nagyot cuppantva elégedetten kibökte:

- Azért kíváncsi lennék, főnök, hogy mit csinálna a fickó ... ha mondjuk ...

- Mikor? - nézett rá kíváncsian Plummer, és mosoly ült ki az arcára.

- Akkor - mondta Bennet és 5 is elmosolyodott -, ha mondjuk ... beütne itt a közelben valami jó kis gyilkosság ...

Elisabeth néni újra a szemeket számolta, és nem is hallotta, miről beszélnek azok ketten.

Plummer és Bennet átadták magukat a kellemes álmodozásnak. Végül is Plummer volt az, aki megrázta a fejét és elhessentette magától Bennet vidám ötletét.

- Ostobaság, Tom! - mondta. - Bár én is kíváncsi lennék és... ha nem lenne kegyeletsértés, jól ki is röhögném magam ... Csakhogy van egy nagy bibi, Tom.

- Tudom, uram - bólintott Bennet.

- Errefelé még soha nem történt gyilkosság... és nem fog történni, Túm.

- Tudom, uram.

Elisabeth néni felnézett a kötéséből, és megcsóválta a fejét.

- Felnőtt emberek, és úgy viselkednek, mint a gyerekek, uramisten.

Plummer csak mosolygott és újra tölteni akart, amikor váratlanul felcsengett a telefon.

A felügyelő kezében megállt a pohár, aztán koppanva tette vissza az asztalra.

- Ez meg ki a fene lehet?

- Talán a szomszéd megyéből - mondta Bennet. - Lehet, hogy erre menekül a fickó, tudja, az, aki fejbe verte az öreglányokat kalapáccsal.

- Brrr! - rázkódott össze Elisabeth néni. - Még hallani

,em szeretek róla. Csak foglalkozzanak azok ott, a másik me-J-gyében, a saját dolgaikkal. Még szerencse, hogy nálunk ilyesmi sohasem fordulhatna elő. Mi nem vagyunk olyanok.

Plummer tudta, hogy Elisabeth az indiai bevándorlókat nevezi olyanoknak.

- Halló Plummer.

Bennet csak annyit hallott, hogy valaki a vonal túlsó végén 1 hangosan és szaporán beszél.

t Plummer felügyelőnek lassan ököibe szorult a keze. - Micsoda?!

Annyi kétségbeesés és riadalom volt a hangjában, hogy Bennet felkapta a fejét, Elisabeth néni pedig ölébe ejtette mesterművét.

- Micsoda?!

Elsabeth rémülten látta, hogy férjének nemcsak a kezéből, hanem az arcából is kifut a vér. Sápattan meredt a falra, és hallgatta, hallgatta a kagylóból áradó hangokat.

Elisabeth néni dermedten feltápáskodott, és férje mellé állt. Szorongással teli hangon suttogta a fülébe.

- Mi van, Paul? Beszélj már, az istenért!

Plummer gyengéd, de türelmetlen mozdulattal félrelolta, és áttette másik kezébe a kagylót.

- Mikor?

Hallgatott egy sort, aztán bólintott, és még mindig halolt-sápattan beleszólt a telefonba.

- Rendben van, Gary. Ne nyúljatok semmihez ... Pár perc múlva ott vagyunk. Letette a kagylót, és anélkül, hogy bármit is mondott volna, az asztalhoz lépett, teletöltötte a poharát, és egyetlen húzással leküldte a torkán a rubintos fényben csillogó meggybort.

- De hát mi történt, az isten szerelmére, Paul, mi történt? - sikította Elisabeth néni, nem törődve azzal, hogy a gypajúgombolyag messzire gurul és eltűnik a legközelebbi szekrény alatt.

Plummer letette a poharát, aztán előbb Bennetre, majd Eli-sabethre nézett.

- Hogy mi? Gary telefonált. Valami nagyon, de nagyon csúnya dolog történt odafent. Alighanem gyilkosság. És ha nem tévedek, nem is egy, hanem kettő ...

37.

Amikor Plummer kocsija bekanyarodott a parkba, a kastély fényárban úszott, Bennet illedelmesen lekapcsolta a fényszórókat, és a bejárati ajtó fölött égő villanykörte fényénél kikászálódtak a kocsiból.

A hold kíváncsian ragyogott az égen, s a lágy, kellemes nyári éjszakában megállás nélkül fújták dalaikat a fülemülék.

Plummer megállt a bejárati ajtóval szemben, s előbb az ajtót, majd az ajtónál álló Henryt vette szemügyre. Johnson doktor és Rockwill segédrendőr ekkor már a hulla mellett térdeltek, amelyet nem volt nehéz észrevenniük, hiszen ott feküdt, nem messze kocsijuk lökhárítójától.

Lord Christopher közvetlenül a bejárati ajtó mögött állt, és kezeit előrenyújtva szinte a belépő Plummer mellére vetette magát.

- Isten hozta, kedves felügyelő! Vagyishát... Az ördög vigye el, már azt sem tudom, mit beszéllek! Borzalmas! Egyszerűen elképzelhetetlen, hogy pont nálam!... Egy örült garázdálkodik közöttünk, felügyelő ... egy veszedelmes örült! Nem tudok mást elképzelni, minthogy az áramszünet alatt belopakodott a házba, és megölte ... őket... El kell kapnia, felügyelő, mielőtt még valaki más is ... eh!, valami tragédia történik ...

Plummer kábultan hallgatta Sir Christophert, majd erélyes mozdulattal félbeszakította.

- Gary?

A hall mélyén fuldokló karosszékek egyikéből felemelkedett az ismert, hórihorgas alak. Plummer azonnal észrevette, hogy hiányzik róla az ízlésnek egyáltalán nem mondható zakó.

- Itt vagyok, Paul bácsi.

- Hm. Lennél szíves bemutatni a hölgyeknek és az uraknak.

Sir Christopher mozdult volna, hogy megelőzve Garyt teljesítse házigazdái kötelességét, de Plummer, mintha véletlenül tenné, elfordult tőle.

Gary elmosolyodott, de semmi öröm nem volt a mosolyában.

- Tessék, Paul bácsi... Lady Hotchkiss bizonyára ismered ...

Plummer hivatalosan biccentett.

- Jó estét, asszonyom.

Lady Hotchkiss felemelkedett, és Plummer felé nyújtotta a kezét, A felügyelő érezte, hogy az asszony tenyere nyirkos az izzadságtól, és a vékony csontok között megbúvó erek engedelmesen közvetítik szívének szapora dobbanásait.

- Sajnálom, asszonyom, hogy csak úgy betörtünk, de... Lady Hotchkiss olyan eleganciával, amelyet soha nem lehet elsajátítani annak, aki nem szívta magába az anyatejjel együtt, könnyedén biccentett nemes vonalú fejével.

Plummer nem is várta, hogy válaszoljon rá.

A két indiai egymás mellett ült, szinte beleolvadva karosszékeikbe.

Ezek hát az olyanok - dörögte magában Plummer, amikor szemügyre vette őket. A középkorú, sötét bőrű férfi mellett különösen kiemelkedett a nála jóval világosabb, kissé telt arcú nő szépsége. Plummer kénytelen volt megállapítani, ha olyan is, jóval kíváncsibb, mint az angolszász nők jelentős része.

- Plummer felügyelő vagyok.

Az indiai nem fogadta el a feléje nyújtott kezét karjait a mellén összekulcsolva meghajolt.

- Ratnakrisna. Ö Dévi...

- örvendek Gary ...!

A fiú újra felbukkant a felügyelő mögött.

- Marg?

Lady Hotchkiss válaszolt helyette.

- A lányomat kissé megviselték az események, felügyelő ... Ledőlt odafenn a szobájában, de ha óhajtja ...

- Egyelőre, köszönöm, elég is lesz ennyi - mondta Plummer és segélykérőn körülnézett. A villanyvilágítás immár tökéletes volt, szinte hihetetlennek tűnt, hogy jó órával ezelőtt pokoli sötétségben furcsa és egyúttal rettenetes dolgok történtek ugyanezen a helyen.

- Ne mentegetőzzék, felügyelő. Itt olyan dolgok történtek, amelyek felmentik önt mindenféle kötelező protokoll alól. Sajnálom ...

- Köszönöm, asszonyom - mondta Plummer, aztán megvárva, amíg Lady Hotchkiss visszasüllyed a karosszékre, Sally Duckfield felé fordult.

- Asszonyom ...

Gary mögötte termett, és folytatta a bemutatást.

- Ő Sally, Paul bácsi. Mr. Duckfield felesége. Amerikai, akárcsak én.

- Hm - dörögte Plummer, és kíváncsian a csinos asz-szony szemébe mélyesztette a szemét. Sally Duckfield, az eseményekhez nem egészen illő kacérsággal nézett vissza rá.

- Hm - morgott még egyet a felügyelő. - Jól van, asz-szonyom?

Sally Duckfield félrehajtotta a fejét, és enyhén gúnyosan elmosolyodott.

- Jól? Ez relatív, felügyelő. Jól, mert élve megúsztam, legalábbis idáig ... A diadémomat azonban megfűjták. A Hog-gins-gyémánttal együtt!

- Mivel?

Őszinte riadalom csendült a felügyelő hangjában.

- Ahogy mondom ... a Hoggins-gyémánt. . .

Ebben a pillanatban Duckfield kipattant a Sally melletti karosszékből, füttyölve rá, hogy még be sem mutatták, egyszerűen félresöpörte a feleségét, és Plummer elé állt.

- Felügyelő ... a keserves úristenit neki! Ismerkedési estét tart, amikor a fickó meglógott a gyémántommal! Ne ezekkel szarakodjék, hanem kapjon a kocsira és ...

- Maga kicsoda? - kérdezte fagyosan a felügyelő.

- Duckfield. De olyan fontos ez most magának? Amíg maga itt velünk vacakol, a fickó végérvényesen kereket old!

Plummer sóhajtott: legszívesebben hanyatt lökte volna az izgága amerikaiit. Ehelyett azonban csak bólintott.

- Igaza van, uram. Nem fogunk vacakolni. A vasútállomásokat máris lezárták, és az autótutakat is ellenőrzik. Óhajt még valamit?

- Momentán ... Mikor lesz vege ennek, felügyelő?

- Minek?

- Hát ennek az... izének itt, ni. Legszívesebben beülnék a kocsimba, és meg sem állnék Londonig. Még ha egész éjjel vezetnem kell is.

Plummer megcsóválta a fejét.

- Attól tartok, hogy az egyelőre nem megy, Mr. Duckfield. Előbb fel kell tennem néhány kérdést. Aztán majd meglátjuk. Jó estét, tiszteletes úr.

Brent lelkész fáradtan intett, és felemelkedett volna, de Plummer gyengéden visszanyomta a székbe.

- Maradjon csak, tiszteletes ... Jó estét, ezredes. Harapnak a halak?

Fawley kezét nyújtott, de nem felelt a kérdésre.

Plummer sóhajtott, és az ajtó felé fordult, ahol ebben a pil-lantban tűnt fel Johnson doktor. Vékony rókaképe lázban égett, mintha éppen most tért volna vissza egy kiadós nyári fürdőzés után a tengerpartról.

- Paul, ha megbocsát...

Plummer ránézett, aztán a karosszékek felé fordult.

- Kérem, maradjanak idebenn ... Alighanem kénytelen leszek feltenni majd néhány kérdést. Gyere, Gary!

Henry még mindig az ajtó mellett állt, mintha odaszegezték volna. Egyedül csak a husáng tűnt el a kezéből, Gary osztatlan örömeire. Az inas mozdulatlan arca inkább halotti maszki a emlékeztette a felügyelőt, mint az öreg, húséges Henry arcára. Nem is tudta megállni, hogy kifelé menet meg ne veregesse az öreg bútordarab karját.

Gary meglepetten látta, hogy Henry szeme sarkából könny-csepp gördül ki, és ettől maga is majdnem ismét elsírta magát. Úristen! Hát ez így megy már ezután, mindörökké?!

Glicky most is ott feküdt, ahol hagyták: nem messze a bokroktól. Arca a holdra nézett: szeme kifejezéstartalomban fürkészte a semmit.

Gary elfehéredett, és mintha kicsit meg is szédült volna. Megfürdette arcát a lassan feltámadó éjszakai szélben, és ettől mintha jobban érezte volna magát. Zsebébe nyúlt, és rágógumit dugott a fogai közé. Akármilyen lesz, ki kell bírnia! És nemcsak kibírni, hanem győznie is kell! Nem tudta ugyan, hogy ki felett, de ez most nem is volt igazán fontos.

- Doktor?

Johnson Glicky fölé hajolt, és a sebre mutatott.

- Látja, Plummer? Oda kapta a golyót. Közvetlenül a szíve alá. Azonnal meghalt.

- Mikor?

- Nemrég. Űgy háromnegyed órája.

- Más külsérelmi nyom?

- Ahogy látom, nincs. Kivéve, hogy amikor elesett, az arcát megkarcolták a kavicsok. Persze bővebbet csak a boncolás után mondhatok.

- Bennet?

- Valahol a bokrok között csatangol. Mit óhajt még tudni?

- Egyelőre semmit. Maga szerint milyen távolságból adták le a lövést.

- Hát... nem messziről. Talán a bokrok közül

- Nem tudja megállapítani?

Az orvos sértődötten felhúzta a szemöldökét.

- Mi vagyok én, ballisztikus? Mindenesetre egy golyó ölte meg, amelyik még mindig benne van. Ahogy elnézem, viszonylag közelről lőttek rá.

Gary felkapta a fejét

- Golyót mondott?

Az orvos csípőre tette a kezét.

- Azt. De maga kicsoda?

Plummer néhány szóban felvilágosította a doktort. Johnson melegen kezét rázott a fiúval.

- Szóval maga az unokaöcs. Nem mondom, jól kezdi a nyaralást. Ami pedig a kérdését illeti, nem egészen értem ... Miért lenne furcsa, hogy akit lelőttek, golyó van a testében?

Garynek még mindig verejték lepte el a homlokát, ha Glickyre nézett, és attól tartott, hogy ezt Johnson doktor is észreveszi.

- Nem. arra gondoltam... hanem arra, hogy csak egy golyó van benne?

- Egy - mondta a doki. - Hánynak kellene?

- Itt voltam..., egészen a közelében, amikor eldördültek a lövések.

Plummer felegyenesedett.

- Lövéseket mondtál?

i - Két lövést hallottam. Közvetlenül egymás után. Onnan Jöttek a ... bokrok közül. i Doktor?

- Ebben csak egy van. A másik minden bizonnyal célt tévesztett.

Plummer mozdulatlanul állt, és Garyre bámult. Aztán összehúzta a szemét, és komoran morogta:

- Biztos vagy benne, Gary, hogy... valóban két lövést hallottál?

- Egészen biztos, Paul bácsi. Az első csattanásra nem is figyeltem fel igazán.

Olyan rettenetes volt szegény Glicky ... hogy egyszerűen nem is tudtam, mit csináljak. Teljesen kivetkőzött önmagából. Csak állt, a holdra nézett, és üvöltött. Mintha megőrült volna.

- Talán meg is örült - mondta a doktor.

- Aztán valami csattant...

- Csattant?

- Talán hangtompítót használt. De azért meghallottam a hangját, hiszen csend volt idekinn. Csak a második csattanásnál dőlt el... Illetve én rántottam le a lábáról. Ugyanis ...

- Erről majd később - szakította félbe Plummer. - Tehát két csattanást hallottál... ő a másodikra esett össze. Hm. Érdekes. Tudod hogy ez mit jelenthet, Gary?

Gary Hammersmith lehorgasztotta a fejét igyekezett ledolgozni a gombócot a torkán. Amikor felnézett, már nyoma sem volt az arcán félelemnek vagy viszolygásnak.

7- Tudom, Paul bácsi. Lehetséges, hogy az egyiket nekem szánták.

38.

Johnson doktor illedelmesen köszönt, amikor Sir Christopher kibaktatott az épületből. Mögötte Henry, tálcával a kezében, a tálcán frissítőkkal.

- Arra gondoltam, hogy ... bizonyára jólesik egy pohárával. Űristen! Találtak

valamit?

Plummer elvett egy italt, és megcsóválta a fejét.

- Semmi újat. Valószínűleg a bokrok közül lőttek rá...

- Felügyelő úr! Ide nézzen!

A bokrok ágai szétnyíltak, és Bennet bukkant elő. Előrenyújtott tenyerén egy pisztoly feküdt, s az őrmester óvatosan lépkedve a felügyelő orra alá tartotta.

- Na, mit szól hozzá?

Plummer a zsebébe nyúlt, előhúzott egy zsebkendőt, és óvatosan, a csövénél fogva elvette a pisztolyt. Egészen közel emelte a szeméhez, pedig ahhoz, hogy a márkáját megállapítsa, nem kellett sokat néznie.

38-as kaliberű Smith and Wesson forgópisztoly volt.

Plummer másik tenyerével óvatosan alátámasztotta a fegyvert, és beleszagolt a csőbe.

- Bűdös, mi? - vigyorgott Bennet.

Plummer nem válaszolt, csak bosszúsan nézett az őrmesterre.

- Ūristen! Ebből lőttek? - motyogta Sir Christopher.

- Feltehetően - morogta a felügyelő. - Szedjen már elő egy zacskót... és nézze meg, hány golyó hiányzik a tárból. És el ne maszatolja az ujjlenyomatokat!

- Már ha vannak rajta - morogta Bennet, elvette a pisztolyt, és zsebkendőbe csavart kézzel kiszedte a golyókat a tárból. Amikor végzett, olyan diadalittas képpel nézett a felügyelőre, mintha sikerült volna hosszú évek áldozatos munkájával feltalálnia a spanyolviaszt. - Kettő hiányzik ...

- Oké. Igazad volt, Gary - mondta a felügyelő. - Valóban kétszer lőttek. Ez annyit jelent, hogy egyszer nem talált az illető ... Pedig igazán közel volt... Hogy az ördögbe? ...

Ebben a pillanatban Rockwill segédrendőr bukkant ki a bokrok közül. Szája remegett, haja borzasán csüngött a homlokába - egészen úgy festett, mintha kutyák kergették volna végig a falusi nagyréten.

- Uram... - citerázott a hangja, ahogy megpróbálta felhívni magára a figyelmet.

Plummer éppen felemelte a kezét, hogy egy teátrális mozdulattal befejezze megkezdett mondatát, amikor Gary félbeszakította.

- Paul bácsi... Nézd csak!

Mindannyian arrafelé kapták a fejüket, ahol a segédrendőr állt. A holdfény végigömlött kócos haján, remegő szája szélén, ijedt szemén. Volt benne valami, ami egy szánalomraméltó, elfuserált Frankensteinre emlékeztette Garyt.

- Uram ...

Csak nyögni tudott, miközben felemelt karjával a háta mögé mutogatott.

Plummer odaugrott hozzá, és megragadta a karját.

- Mi van, Rockwill? Rosszul van?

A segédrendőr nagyot nyelt, és úgy tűnt, valamelyest visz-szanyeri nyugalmát.

- Uram... - kezdte harmadszor is. - Olt, a bokrok között ...

Plummer ekkor elvesztette a türelmét. Akkorát ordított, hogy a magasban rémülten elhallgattak a fülemülék.

- Térjen már magához, Rockwill, vigye el az ördög! Nem kisasszony maga, hanem segédrendőr! Mi a csoda van a bokrok között, mi?

Rockwill óriásit nyelt, és nyögött is egy hatalmasat hozzá.

- Egy ... hulla, uram. Egy másik hulla.

39.

Átcsörtettek a bokrok között, és azt sem bánták, hogy a vissza-visszacsapódó ágak a szemükbe, arcukba vágnak. Elöl Plummer haladt lesunyt fejjel, határozott léptekkel, mögötte Gary, mintha álomban cselekedne.

Ūristen! Még egy hulla! Csak nem lett öngyilkos a tettes?

Hallotta, hogy Rockwill segédrendőr nagyokat csuklik mellette, és szinte csodálkozott, hogy nem érez félelmet. Ellenkezőleg. Mintha hatalmába kerítette volna a vadászszenvedély, amit gombagyűjtő korában érzett utoljára.

Sir Christopher halkán felszisszent, amikor arcába csapott egy ág, Johnson doktor pedig egy hirtelen mozdulatnál földre ejtette a táskáját.

Néhány lépés után egy kör alakú tisztásra jutottak, amely egy óriási, éjszakába vesző fenyőfa alatt terült el. A tisztás közepén fekete, hosszúkás valami hevert, békésen elnyúlva a holdfényben. Garyt egy pillanatra megkísértette az érzés, hogy ismét Glickyt látja, de a valami mellett térdelő és most felemelkedő Bennet eloszlatta minden kétségét.

- Ez is kinyiffant, uram - mondta az őrmester, aki még mindig kezében tartotta a gyilkos fegyvert. - Ez is a szíve alá kapta. Hát célozni, azt jól tud a

gazember!

Félkörben állták körül a holttestet, még Henry is ott topor-gott mögöttük, tálcáján a frissítőkkal.

A holttest a hasán feküdt, s a roncsolt, cafatokra tépett zakó azt mutatta, hogy a golyó keresztül haladva a mellkason, kilépett a hátán, és most a jó ég tudja, hol lehet... Talán valahol valamelyik fenyőfa törzsében.

A halott fél arca feléjük fordult, másik fele a sárgás színű gyöngykavicson nyugodott. Fiatal, kellemes férfi lehetett életében: ajka fölött dús bajuszt viselt, arcát keskeny, ápolt fekete szakáll keretezte.

A felügyelő anélkül, hogy felemelkedett volna, feléjük fordította a fejét.

- Ismerte valamelyikük?

Sir Christopher megrázta a fejét, s ugyanezt tette volna Henry is, ha egy inas számára engedélyezte volna valaha valaki is a fejrázást. Szeme mindenesetre arról tanúskodott, hogy most látja életében először az áldozatot.

- Sose láttam - mondta Bennet. - Biztosan nem idevalósi.

- És... a környékre sem - nyögte Rockwill. - Egészen

biztosan nem,

- Akkor ki a fene? - sóhajtott a felügyelő, és felemelkedett.

Gary ránézett, és nagyon csendesén mondta.

- Ned Burton... és ő is amerikai.

40.

y szavai után néma csend zuhant rájuk. A fenyőfa megreccsent felettük az enyhe szellőben, és a madarak ismét elhallgattak.

- Eeegen - mondta Plummer nehézkesen. - Szóval Ned Burton. Ismerted?

- Ahogy vesszük. Illetve ... Nem is tudom.

- Rendben van, Gary. Erről még beszélünk. Doktor?

- Itt vagyok.

- A halál oka?

- Heveny lövöldözés. Mint a másiknál.

- Elölről kapta?

- Onnan. Valószínűleg a bokrok közül.

- Azonos lehet a fegyver?

- Úgy érti, hogy az a 33-as, amivel a másikat lelőtték?

- Úgy értem.

- Valószínűleg. A golyó nyoma 38-asra utal.

- Értem. A halál ideje?

- Mint a másiknál. Nagyjából ugyanakkor.

- Tehát elképzelhető, hogy a két lövés két embert ért? Ezt a pasast és az ... izé ... Glicksteint?

- Elképzelhető. Bővebbet persze csak a boncolás után mondhatunk.

Plummer megvakarta ritkás szőke haját, aztán intett a doktornak.

- Doki. Kérem, alakuljon át fényképésszé. Rockwill majd segít. Készítsen egy halom felvételt, ahogy szokták.

- Hogy szokták? - kérdezte a doktor. - Nem lenne jobb megvárni a gyilkosságiakat?

Plummer megrázta a fejét.

- Legkorábban holnap délután jöhetnek. A kalapácsos, fickó nyomában vannak. Nincs egyetlen szabad emberük sem. Azt mondták, hogy ha gyilkosság történt, üljenek a hullákra és verjen el tőlük a kutyaikat. Ha sorra kerülünk, jönnek.

- Akkor is itt kéne hagyni...

I - Minden hulla mellé nem állíthatok őrséget! - dühöngött S A felügyelő.

- Ha így szaporodnak, lassan túllépjük egy kisebbfajta államcsíny mércéjét.

Vegye elő a cuccokat, és fotózzon, doktor. Mennyi időre van szüksége?

- Tekintettel arra, hogy a pácienseim nemigen mocorognak nem sokra - mondta mogorván a doktor, és Rockwill társaságában a kocsihoz sétált.

Plummer elgondolkozva nézett utánuk, aztán Sir Christo-pherhez fordult.

- Kérem, Sir Christopher, talán jobb lenne, ha visszamenne a vendégeihez ...

És, kérem, ne szóljon az újabb ... izé ... hulláról. Azt hiszem felesleges pánikot keltenünk. Abból úgyis van elég ...

Megvárta, míg Sir Christopher nagy sóhajtasok és Henry kíséretében eltűnik a bokrok között, aztán szinte azonnal elhagyta idáig tanúsított sztoikus nyugalma, és Garyra förmerdt.

- Az istenit neki! Ki ez a fickó? A haverod?

- Ugyan, dehogy! - tiltakozott Gary, és kigyulladtak a szeplők az orrán. -

Tegnap este láttam életemben először.

- Hol az ördögben?
- Hát... a ház mögött.
- Mi az, hogy ház mögött? Kinek a háza mögött?
- Hát... az ön, izé ... Paul bácsi háza mögött. Plummernek kikerekedett a szeme a csodálkozástól, és Bennet is a tarkójára toka a kalapját. Úgy kancsalított, mint talán még soha.
- Az én házam mögött? Mi az istent csinált ott, illetve ... csináltatok ott, mi?
- En semmit. Illetve ... bemutatkozott.
- Ez?
- Ez.
- Aha, és mit mondott?
- Hogy ő Ned Burton. Semmi többet. - Csak ennyit?
- Nekem igen. Fredericnek többet is.
- Fredericnek? Az ki a fene?
- Egy fickó ... eléggé tenyérbemászó a képe. Ha egyáltalán a jelen helyzetben illik ilyet mondani.

Plummer megtörölte a homlokát.

- Ide figyelj, fiam - kezdte vészjósló nyugalommal szeretném felhívni a figyelmedet, hogy ami itt folyik, az nem játék. Nem is egyetemi gyakorlat a kriminalisztikai vagy mi a túró tanszéken. Ez itt gyilkosságok sorozata, és az nem vicc. Ha nekem nem válaszolsz értelmesen, összefüggően és lényeg-retörően... i

Johnson doktor felbukkant a bokrok között egy fényképező-állvánnyal, és az állvány végével félretolta a felügyelőt. . - Tűnés innen, mert nem tudok fényképezni! A lelki-fröcs-csöt halassza későbbre, Paul. Fogja a cuccot, fiam. Vaku villant, beléjük fojtva a szót. Plummer megcsóválta a fejét, mintha magával vitatkozna, aztán szótlanul megvárta, míg a doktor végez a fényképezéssel. Johnson visszatette a védőkupakot az optika elé, és a felügyelőre pislantott.

- Nos? Jöhet a kislány?

Garyt a rosszullét környékezte, s legszívesebben Johnsonnak rontott volna. A doktor azonban mit sem sejtve szavainak hatásáról, ekkor már a bejárati ajtó felé ballagott: láthatóan nemigen érdekelte, hogy a többiek követik-e vagy sem. Amikor beléptek az ajtón valamennyien felálltak, csak Brent tiszteletes maradt ülve.

- Mi újság felügyelő? - támadott Duckfield, és igyekezett minél marconább képet vágni. - Meddig kell még éjnek évadján itt rostokolnunk? A feleségem nincs jól és...

Sally Duckfield arcán részeg mosoly ült, és Gary biztos volt benne, hogy míg ők odakinn a hullák körül sétálgattak, Sally egymás után ürítgette a Gordon gines poharakat.

- Sajnálom, Mr. Duckfield, majd később. Ha óhajtanak, lepihenhetnek. Ha szükségem lenne önre, felkeltjük. Gondolom, Sir Christopher szobát nyitattott az önök számára?

Sir Christopher bólintott.

- Ugyan, kérem - háborgott Duckfield. - Kinek lenne kedve ezek után aludni és ... éppen itt! Arra gondoltam, talán a faluban ... vagy akárhol.

- Sajnálom, uram. Talán később.

Duckfield resignáltan visszahanyatlott a karosszékbe, Sally pedig halkan, kissé részegen felkacagott. Johnson doktor megütközve rajta felejtette a szemét, aztán az emelet felé intett.

- ott?

- A toronyszobában. Gyere, Gary! Sir Christopher, kérem, mutatná az utat?

- Természetesen - készségeskedett a házigazda, aki láthatóan örült, hogy otthagyhathja a többieket. - Erre, felfelé ...

Duckfield azonnal felpattant, de Bennet leintette.

- Maradjon csak, uram. Itt nyomozás folyik, amint látja. Nincs szükségünk egyelőre senki másra.

A milliomos összeszorította az öklét, és hangosam felnevetett.

- Úristen! Hallod ezt, Sally? Ez aztán az eljárás! Az én gyémántomat fújják meg, és a végén kiderül, hogy nekem nincs semmi közöm az egészhez! Már azon sem lepődnék meg, ha én lennék az első számú gyanúsított.

- Minden előfordulhat, uram - kancsalított az őrmester, aztán a többiek nyomán

felsietett a lépcsőn.

Az első emeleten megtorpantak, és a felügyelő a korláton áthajolva lenézett a haliba. Nem szólt semmit, csak megcsóválta a fejét.

- Az, ott... a toronyszobákhoz vezető csigalépcső - mutatta Sir Christopher enyhén remegő kézzel az utat. - Odafenn ... van két toronyszoba, és az egyikben ... hm ... de hiszen tudja.

Plummer párosával véve a lépcsőfokokat felkapaszkodott a csigalépcsőn. A két, egymással szemben nyíló ajtó előtti előtérben megállt, és szembefordult a többiekkel.

- Melyik?

- A ... jobb oldali - mondta Sir Christopher.

- És a másik?

- Ott a galambok vannak.

- Menj előre, Gary - mondta a felügyelő.

Gary engedelmesen előrelépett, és enyhe taszítással kinyitotta az ajtót. Odabenn sötét volt, csak a holdfény világított be a széthúzott függönyök között.

Paula holtteste éppen ott hevert, ahova az ablakkeret mellől lezuhant. Plummer néhány pillanatig némán nézte, majd Sir Christopherhez fordult.

- Kérem a villanyt...

Szinte fájt, ahogy szemükbe csapott a régimódi, metszett üvegcsillárból kiáramló fény.

Mire Gary felocsúdott, Johnson doktor már a halott lány mellett térdelt, és aggodalmas képpel tapogatta Paula kihűlt kezét.

A halott lány mintha megszépült volna azóta, hogy áthajózott abba a másik világba, ahonnan nincs visszatérés. Életében butácska, enyhén hisztériás, duzzadó arca földöntúli nyugalommal nézett a csillárra.

Gary a falnak támaszkodott és úgy rágta a rágógumiját, hogy belefájdult a fogsora.

Sir Christopher akkorát sóhajtott mellette, mint a fuldokló, akit egy jótékony delfin kihúzott a partra. Bennet levette a kalapját, döbbsen arccal meredt a lányra. Johnson doktor fogta még egy kicsit a lány kezét, aztán visszaejtette és felegyenesedett. Utánozhatatlan grimasszal nézett a felügyelőre, ami azt jelentette, hogy nincs mit mondania. Kétség sem férhet hozzá, hogy Paula halott. Plummer Garyhez fordult. - Ki talált rá?

j- Hát... többen voltunk idefenn. js- Éspedig?

- Azt hiszem, én jöttem be elsőnek... bár Mr. Duckfield rúgta be az ajtót.

- Berúgta?

- Tudniillik az volt a helyzet... Plummer félbeszakította.

- Majd később. Hogy volt tovább?

- Beléptünk az ajtón.

- Kik?

- Említettem már, hogy Mr. Duckfield, azlán én és Marg.

- Marg? Akkor még nem pihent le?

- Nem. Végig itt volt velünk.

- Aha. És még kik?

- Hát... Mr. Ratnakrisna és Mrs. Dévi.

- Hm. Tovább!

- Más senki. Azaz ...

- Azaz?

- Mrs. Duckfield, azaz Sally is ... ő rémült meg a legjobban. Azt hitte, kísérteiét lát. Hogy a szerencsétlen Paula ... Lady Crawford kísértete.

- Miért éppen Lady Crawfordé?

- Mert... Itt ölték meg, ebben a toronyszobában.

- Hm. A zakó a tiéd?

A kérdés teljesen felesleges volt, mégis elhangzott.

- Igen. Én terítettem Paula arcára, mielőtt kimentem volna. Felvehetem?

Johnson doktor, mintha nem hallotta volna a kérdést, visszaterítette a zakót Paulára.

- Doktor?

Johnson összekattantotta a táskáját, amit ki tudja, miért nyitott ki, és komótosan felállította a fényképezőgép állványát.

- Mit akar tudni, Paul?

- A halál oka?

- Komolyan kérdezi?

- A legkomolyabban doktor.

- Hát ha úgy, akkor: Tnegfojtották. Méghozzá azzal a zsinórral, ami ott van a nyakán. Szép, vastag, bordó függőzsinór. Ha jobban körülnéz, a helyét is megtalálja, ahonnan levágták.

Plummert azonban egyelőre nem érdekelte, honnan hiányzik a zsinór.

- Biztos, doktor?

Johnson doktor rászerezte a gépet az állványra, aztán belenézett, és csavargatni kezdte, mint az a sokat tapasztalt televíziós az optikát, aki tudja, hogy figyelik a főnökei.

- Semmi se biztos, Plummer. Lehet, hogy megmérgezték odalenn valami nehezen kimutatható méreggel, felhozták ide a holttestet, a nyakára tekertek egy függőzsinórt, azt a látszatot keltve, hogy idefenn fojtották meg. Elvileg ez is lehetséges.

- Csakhogy nincs semmi értelme.

- Hát ez az. Szerintem sincs.

- Tehát megfojtották - morogta maga elé Plummer. - Miért nem lőtték le?

- Micsoda? - képedt el Sir Christopher.

- A másik kettőt lepuffantották. Lelőni könnyebb valakit, mint megfojtani. Na mindegy. Mit lát még, doktor?

- Egyelőre csak a holttestet - mondta Johnson, miközben felvillant a vaku fénye. - Megtisztelnének, ha pár percig nyugton hagynának dolgozni.

Plummer lesunyta a fejét.

- Csak még egy szóra. Bennet és én megkezdjük a munkát. Lenne olyan szíves elvitelni a holttesteket?

A doktor bólintott, és ismét felvillant a vaku.

- Sir Christopher ...

Gary meglepetten fordult az ajtó felé, akárcsak a felügyelő.

Amíg Johnson doktort és a holttestet figyelték, Sir Chris-topher úgy elpárolgott, mintha soha nem is lett volna mellettük.

Hogy Sir Christopher mégiscsak mellettük volt, arról néhány másodperc múlva meggyőződhetek. Alig bújt ki ugyanis Gary, nyomában a felügyelővel és Bennettel a szűk kis előtérbe, a másik szoba, a galambok szobája felől olyan üvöltés csapott feléjük, hogy a szó szoros értelmében földbe gyökerezett a lábuk. Átható, fájdalommal teli, keserű ordítás volt, amitől Bennet szemei azonnal keresztbe álltak, s még Plummer is óvakodott előrelépni.

- Üristen? Mi ez? - suttozta Bennet, és riadtan lekapta feiéről a kalapját.

Gary szájában megállt a rágógumi.

- Alighanem Sir Christopher ...

Ha korábban Rudy Glickstein üvöltését a holdfénynél farkassá váló farkasember üvöltéséhez hasonlította, most furcsa módon Harpagon jutott az eszébe. Méghozzá a megrabolt Har-pagon ... Harpagon siratta így elveszített aranyait, melyek az életet jelentették számára.

A még mindig tétozózó Plummert megelőzve berontott a félig nyitva hagyott ajtón. Sir Christopher, mintha valóban Harpagon szerepét játszana, a földön térdelt, a galambketrecek előtt. Szemeiből ömlöttek a könnyek, s kerekded, joviális, kispolgári arcát hosz-szúkasra rántotta a fájdalom. Két kezét ökölbe szorította, s úgy csapkodta a padlót, mintha az lenne a felelős mérhetetlen bánatáért. A galambok a kalitkák mélyére húzódva nyugtalanul forgolódtak, s riadt gombszemeikkel Sir Christophert nézték. Valamelyik halkán felturbékolt, mintha csak nyugtatni akarná az őrzőgőt.

Sir Christopher azonban, úgy látszik, végérvényesen elveszítette az eszét. Még akkor is a földre akarta vetni magát, amikor három férfi megragadta és megkísérelte kirángatni a szobából.

- Üristen! Üristen! - ordította Sir Christopher, és köny-nyei összefolytak fröcskölő nyálával. - Megöltek! Tönkretettek ... hagyjanak, hagyjanak meghalni! Az üvöltésre Johnson doktor dugta be a fejét az ajtón.

- Mi van?

- Jöjjön már, doktor, az ördögbe is! - káromkodott Plum-mer, miközben megpróbálták kipréselni a házigazdát a folyosóra.

Johnson megcsóválta a fejét, aztán rendíthetetlen nyugalommal letté a táskáját a földre, előkotort belőle egy pravaszt, feltette rá a tűt, majd körülményes mozdulatokkal elpattintotia egy fiola tetejét, és teleszivatta a fecskendőt a folyadékkal.

- Fogják le valahogy a kezét.

Szó, ami szó, nem volt könnyű feladat. A három férfi három oldalról próbálta megfékezni az őrzőgőt: Bennet jobbról, Plummer a másik oldaláról, míg Gary hátulról csimpaszkodott a nyakába.

Üristen! - gondolta. - Nem hiába mondják, hogy az őrző-gés megtízszerezi még az átlagember erejét is.

Végre sikerült a hadművelet, és Johnson doktor belenyomta a nyugtatót Sir Christopher karjába.

- Mindjárt jobban lesz - mondta elégedetten. - Annyit kapott, hogy egy lovat is földhöz vágna.

Gary a biztonság kedvéért még egy kicsit ott lógott a házigazda nyakában, míg Sir Christopher karjai el nem lazultak, s izmaiban fel nem engedett a görcs. Az arcát uraló ieneketlen kétségbeesést lassan bamba beletörődés váltotta fel. Mintha ébredne, előbb Bennetre majd Plummerre pislogott.

- Mi történt?

-j - Azt önnek kéne tudni - morogta Plummer. - Mi boriJította ki ennyire?

I Sir Christopher maga elé bámult, majd halkan, félénken feljajdult. Ez az előkelő jajdulás már sokkal méltóbb volt egy főrendhez, mint az előbbi őrzőgés.

- Üristen - mondta. - Egészen kiment a lábamból az erő.

S hogy állítását kellőképpen igazolja, mintha csak vasárnap délutáni pikniken lenne, szép nyugodtan becsüccsent a legközelebbi sarokba.

- Üristen!

Gary ekkor már mindent tudott. Maga is megszédült egy kissé, de igyekezett uralkodni magán.

Sir Christopher a falnak támasztotta a hátát, és vádlón a kalickák felé mutatott.

- Látják?

A galambok szembenéztek velük, és egy legyezőfarkú óriás megállás nélkül forgott a ketrecében, mintha csak tiltakozna zavaró jelenlétük ellen.

Semmi olyan nem volt a szobában, ami ennyire kiboríthatta volna a házigazdát, mint amennyire kiborította.

A kalitkák a helyükön voltak, és szemmel láthatólag a galambok is.

Talán csak az a két kalitka volt kivétel, amelyek kissé oldalt helyezkedtek el a többiektől, s amelyeknek tárva-nyitva volt az ajtaja.

Na és, természetesen, galamb sem volt bennük.

Sir Christopher felemelte a kezét, és bamba mosollyal az üres ketrecekre mutatott.

- Látják ... a szupergalambok ... eltűntek ... Valaki ellopta őket.

Drummy és Dolly nem volt sehol.

Sir Christopher leejtette a kezét, és semmivel sem törődve horkolni kezdett.

41.

A házigazda könyvtárszobájában ültek, a végtelenbe vesző könyvespolcok előtt. A nyitott ablakon át jól hallották a halottaskocsi bugását és ajtajának csapódását. Johnson doktor búcsúzóul még bedugta a fejét, és rájuk mosolygott.

- Nos? Akarnak még valamit, vagy elég volt mára? Amikor a doktor eltávozott, Plummer felemelte a fejét, és Garyre nézett.

- Hát akkor... lássunk munkához. Azt hiszem, veled kell kezdenem, fiam.

Gary bólintott, és elterült egy karosszékekben. Érezte, hogy a whiskyk utolsó cseppje is kiszállt a fejéből, és mit nem adott volna egy jó adag jeges scotchért. Nagyot nyelt, de nem tartotta ildomosnak, hogy megemlítse. Főleg, amikor azt sem tudta, hogy milyen minőségben kérdezi a bácsikája. Valójában, kicsoda is ő? Nyomozó, tanú vagy gyanúsított?

Bennet biztatóan mosolygott rá, és mintha még kacsintott is volna, amit persze nála soha nem lehetett tudni.

Plummer hátrahajtott a fejét és behunyta a szemét.

- Mesélj nekem valamit erről az izé ... Glicksteinrol...

- Mit? - riadt fel Gary.

- Mindent. Honnan ismered ... ismerted?

Gary összeráncolta a homlokát, és igyekezett szabatos válaszokat adni.

- Természetesen hazulról, Amerikából, ő az egyik legnagyobb a showszakmában. Disc-jockey.

- Aha - morogta Plummer. - Kiáll a zenekar elé és dumál, mi?

- Hát nem egészen - mosolyodott el Gary. - Mindenesetre ... hm ... felkonferálja a számokat és ... ad bizonyos információkat.

- Információkat? Ugyan miről?

- Hát... mindenről. Ami az illető zeneszámmal kapcsolatos. Hogy ki írta a szövegét, ki játssza és így tovább. Néha még elmondja az időjárás-jelentést is.

- És ebből meg lehet élni? Gary keserűen felkacagott.

- Mi az hogy meg lehet! Paul bácsi, hiszen Glicky milliomos . . . volt! - tette hozzá elkomorulva.

- Hogy érted, hogy milliomos?

- Ahogy mondom. Glicksteinnek sok milliója van a bankban. Háza Los Angelesben, nyaralója Bay Cityben, tudod ez

- ott van nem messze Los Angeleستől, és ha jól tudom, még Mexikóban is. Nálunk a show-iparban nagyon jól lehet keresni. Ha egyszer valakit felkap a televízió, csak úgy ömlik hozzá a dohány.

- Tehát anyagi gondjai nem voltak - töprengett Plummer. - Hogy állt a kábítószerrel?

Gary elhúzta a száját.

- Ahogy én tudom, nem volt narkós. Ezt különben is észre lehet venni. Nem, Glicky nem volt olyan. Lehetséges, hogy időnként rá-rágyújtott egy-egy marihuánás cigarettára, de keményebbre soha. Nem valószínű.

- Nem volt ezzel kapcsolatos rendőri ügye?

- Nem. Egészen biztosan nem. Olvastam volna róla. Nagy zűrzavar lesz odaát, ha megtudják, hogy meghalt. Már a show-businessben, úgy értem.

- Es te?

- Tessék?

- Hogy kerültél kapcsolatba vele?

- Ó, hát igen egyszerűen. Egy évig Los Angelesben jártam egyetemre. A California Egyetemre. Egy házibulin találkoztunk. Igen kellemes fickó volt. Nem nagyképű, meg minden, ha érted, mire gondolok.

- Aha. És Paula?

- Paula akkor nem volt ott. Sőt, Paula még akkor nem is járt Glickyvel. Valami más csajjal volt. Őszintén szólva ...

- Mióta járt Paulával?

- Hát... legalább két éve.

- Ez elégséges ok ahhoz, hogy drága nyakláncot ajándékozzon neki?

Gary elmosolyodott.

- Ugyan, Paul bácsi. Ha arra gondolsz, hogy Paula Glickyt szipolyozta, rossz úton jársz. Paula menő énekesnő, már ami a popzenét illeti. Nem olyan menő, mint Glicky volt, de ő is megkereste a magáét. Ha akarta volna, vehetett volna magának nyakláncot gyémántokkal kirakva, nem is egyet.

- Hogy hívták egyáltalán? Gary kicsit elmélázott.

- Hát... ha jól emlékszem, Paula Epsteinnek. Vagy valami hasonlóknak. Valahol lent lesz a hallban a táskája. Az útleveleiből kiderül.

- Neki sem volt narkóügye?

- Nem hinném tudnék róla. Tudod, Paul bácsi, nálunk az illet azonnal felfűjják, és a lapok első oldalára kerül. Biztosan olvastam volna.

- Oké - morogta Plummer. - A narkótémát egyelőre ejtsük el. Mit gondolsz, mi a fenéért jöttek Angliába?

- A kocsiban, Grownhill felé már beszélt róla. Nem emlékszel, Paul bácsi?

- Nem - mondta Plummer barátságatlanul.

- Üzleti ügyben. A lemezeit dedikálta. Azonkívül impresz-száriókkal és stúdiótulajdonosokkal tárgyalt.

- Biztos vagy benne?

- Persze. Miért ne mondott volna igazat? Különben is, ennek rövid úton utána lehet nézni.

- Persze, persze - morogta Plummer. - Szerinted normális, ha egy ilyen pasas csak úgy magával hordozza az izé ... barátnőjét?

- Szerintem normális. Miért ne lenne az? Plummer sóhajtott, de nem válaszolt.

- Jó - folytatta aztán rövid gondolkodás után. - Hogy a fenébe kerültek ide?

- Glicky erről is beszélt a kocsiban... Valami fogadáson akadtak össze. Sir Christopher közeli ismerőse Frank Lightbody, a hanglemezipiac egyik koronázatlan királya. Rudy pedig Lightbodynak dolgozott legszívesebben. Jól kijöttek egymással. Rudy szerint Lightbody beszélt róla Sir Christopher-nek, aki kapott az alkalmon, és meghívta ide, Grownhillbe. Hát, így történt...

Plummer megcsóválta a fejét.

- Fel nem foghatom, hogy Sir Christophernek mi köze lehet egy ... Izéhez... amerikai hanglemezcápához. Megáll az eszem!

- Ezt tán tőle kellene megkérdezni - javasolta Gary.

- Meg is teszem - dörögte Plummer. - Szerinted Paula ... mindig így felékszerezetten utazott?

r - Alighanem. A showszakmában adni kell magára az embernek. Mindig készen kell állnia, hogy egy fotóriporter lekapja valahol. Egy kis gyémánt itt-ott sohasem árt.

- Mintha azt hallottam volna, hogy odaát a toprongy a divat - dörögte Bennet.

- Hol van az már, őrmester! - emelte fel a kezét Gary. - A hatvanas évek örökre elmúltak. Már a műtoprongykornak is vége.

- Hát... az eddigiekkal nem sokra megyünk - ismerte be Plummer. - Miért nem itt laktak a kastélyban, miért a Szupergalamb-ban béreltek szobát?

- Ugyan, Paul bácsi! - fakadt ki Gary. - Hiszen Sir , Christopher éppen egy nappal későbbre várta őket, és különben sem volt itthon.

- Nyugi, csak hangosan gondolkodom - morogta Plummer. - És mi történt a tegnapi bulin?

Gary elkomorult, és igyekezett óvatosan fogalmazni.

- Glickyt illetően?

- Mindenkit illetően!

- Glickyről nem sokat tudok mondani, és Pauláról sem. Annyi történt, amit te is láttál.

- De volt ott még sok minden egyéb is, amit nem láttam, igaz? - csapott le Plummer. - Erről is hallhatnék valamit?

Garyt kezdte idegesíteni Plummer ponyvaregény-stílusa, de türtőztette magát.

- Természetesen. Mindent elmondok úgy, ahogy volt.

- Halljam!

Gary elvörösödött, arcán kigyulladtak a szeplők. Lófogai ki-l villantak, de valahogy nem olyan barátságosan, mint eddig. í - Hát... az úgy volt, hogy sétáltam egyet a kertedben, l Paul bácsi.

- Egyedül?

- Akkor, momentán, egyedül.

V

- Hm - Plummer legszívesebben megkérdezte volna, hogy miért nem Margdzsal vagy a Thornton ikrek nőnemű részével, de egyelőre nem firtatta a dolgot. - Igen?

- Hát... eljutottam egészen a kerítésig, ahol már a mezők következnek.

- A grownhüli mezők - bólintott Bennet.

- Nekidóltcm a kerítésnek, és hallgattam az izé ... csalogányt.

- Nofene! - kapta fel a fejét Plummer.

- Tényleg. Meg néztem a holdfényt. Olyan hihetetlen volt az egész, olyan ... izé ...

- Milyen? - kérdezte vigyorogva Bennet, akinek láthatóan nem volt érzéke a romantikához.

- Olyan ... óvilági. Tipikusan európai.

- Aztán? - türelmetlenkedett Plummer.

- Álltam, és egyszer csak előttem termett két pasas.

- Csak úgy? ... A holdfényből?

- Van ott néhány bokor is. Amögött rejtőzhettek .. . Sőt. ..

- Megáll az eszem! - horkant fel a felügyelő. - Az én házam mögött! Tovább!

- Hát... az egyik szőke, magas, vékony fickó volt, és azt mondta, hogy ő Frederic.

- Mi a fene! Miféle Frederic?

- A vezetéknévét nem mondta. Arra kért, hogy szóljak Margnak és hogy ... izé ... hívjam oda a kerítéshez.

- A fenébe is!... Miért nem jöttek be a kapun? Gary bólintott.

- Éppen ezt kérdeztem én is. A fickó azt mondta, hogy nem jöhet... és hogy csak néhány szót akar váltani Margdzsal.

- Frederic? - töprengett a felügyelő. - Frederic?

- Nem emlékszik, főnök? - hajolt közelebb izgatottan kan-csali tva Bennet. - Ő a Frederic

- Akkor sem emlékszem - mondta szomorúan Plummer, - Ki a fene az?

- Hát, akit Sir Christopher kirúgott - mondta Bennet. - Az az amerikai. Plummernek felcsillant a szeme.

f

- A hétszentségit! Visszatolta a képét? Sir Christopher tilalma ellenére? Kezd izgalmas lenni a dolog... Mi történt azután?
- Hát... volt ott még egy másik fickó is ... Ned Burton... a harmadik hullá.
- O is beszélni akart Margdzzsal?
- Alig hiszem. Úgy tűnik, csak Fredericet kísérte és... csillapította is.
- Hogyan? - hajolt előre Plummer. - Azt a fickót csillapítani kellett?
- Gary igyekezett, hogy azt mondja, ami valóban megtörtént.
- Hát... . némiképpen. Meglehetősen keserű és izgatott volt. Könyörgött, hogy hívjam a kerítéshez Margót.
- Te persze odahívtad. Gary széttárta a karját:
- Mit tehettem volna? Akkor még nem tudtam... - tétovázva megállt, és zavartan vonogatta a vállát.
- Mit nem tudtál? - mordult fel Paul bácsi.
- Hát... hogy a fickónál fegyver van. Egy 38-as Smith and Wesson forgópisztoly.
- Amivel azt a két gyilkosságot a parkban elkövették - dőlt hátra elégedetten Plummer felügyelő.
- Igen - mondta szomorúan Paul. - Az a típus, amilyennel azt a két gyilkosságot elkövették.
- 42.
- Plummer hallgatott egy sort, szemét összehúzta, játszott az ujjaival, majd Gary felé bökött.
- Oké. Talán folytasd. Ott hagytuk abba, hogy odahívtad Margót. Hogy fogadta, amikor közölted vele, hogy Frederic várja, holdfényben, fülemülekórussal a háta mögött?
- Hát... meglepődött. - Semmi más?
- Lehet, hogy meg is ijedt. Nem tudom. Mindenesetre váratlanul érte a dolog.
- Aztán?
- Négykézlábra állt.
- Négykézlábra? - nyögte Plummer. - Mi az istennek?
- Hogy ne vegyék észre. Bár... mindenki elmerült Rudy gitárjátékában.
- Négykézlábra állt, és bemászott a bokrok közé.
- Őriási - mondta Plummer. - Te pedig, mint egy Grállovag ottmaradtál, és hagytad, mi?
- Gary megvakarta tuskésre nyírt, enyhén vörös haját.
- Hát... őszintén szólva, nem tudom, mit csinált egy... izé ... Grál-lovag ... én mindenesetre utánamentem.
- Te is négykézláb?
- Csak az első métereken. Aztán kiegyenesedtem. A fák között már nem láthatott meg senki.
- Aztán?
- Hát... tulajdonképpen nem akartam hallgatózni, de valami nem hagyott nyugodtan. Úgy éreztem, ha valami történne, úgy értem, hogy Margnak kellemtelensége támadna, én is felelős lennék érte.
- De bizony ám! - mondta megnyugtatóan Plummer,
- így hát utánamentem és ... meghúztam magam egy fa mögött. Bár nem akartam hallgatózni...
- Elég! - mondta Plummer. - Mit hallottál?
- Nem is tudom, hol kezdjem - feszengett Gary. Az a helyzet, hogy ... akkor még sok mindent nem értettem. Azóta Elisabeth néni felvilágosított.
- Na igen. Tehát?
- A fickó azért jött, hogy megkérje Sir Christophertől Marg kezét.
- Te jó ég! - mondta Bennet.
- Mindenképpen találkozni akart Sir Christopherrel. El akart mondani neki valamit, amitől Sir Christopher ősei lepotyognak a falról.
- Ezt mondta?
- Szó szerint!
- Csak egy amerikai... - kezdte volna Plummer, majd zavartan köhécselni kezdett. - Folytasd fiam!
- Azt mondta, biztos benne, hogy Sir Christopher beleegyezik a házasságba.
- Nem mondta, hogy miért?
- Nem. Pedig Marg is megkérdezte. Neki sem mondta meg.
- Oké. Mit mondott még?
- Hát... Marg megkérdezte, hogy mi lesz akkor, ha Sir Christopher mégsem adja

be a derekát. Ekkor ...

Kicsit habozott, s ez éppen elég volt ahhoz, hogy Plummer-ből kirobbanjon a türelmetlenség.

- Az ördögbe is! Tovább, Gary!

- Ekkor... hát igen. Előhúzott egy stukkert, és megmutatta. Azt mondta, hogy ha Sir Christopher visszautasítaná azok után is, amit mondani fog neki, lelövi. Sajnos, ezt mondta.

- Te pedig, természetesen, láttad a pisztolyt.

- Igen - bólintott Gary. - Egy 38-as Smith and Wesson-féle forgópisztoly volt. ! Plummer tenyerébe fektette az állat.

- Tehát adva van egy fickó, akit Sir Christopher kirúgott a házából, mert meg merte kérni a lánya kezét. Egy amerikai. , Még hozzá egyetemi hallgató.

- Ez akkor volt - szakította félbe Gary.

- Mikor?

- Hát... amikor az a dolog történt. Két évvel ezelőtt. N - Számít ez valamit?

1 - Nem tudom. Mindenesetre a fickó... illetve Frederic azt mondta, hogy két évig gürizett, mint egy állat. Igen, pontosan ezt mondta. Lehet, hogy abbahagyta az egyetemet. Talán talált magának valami pénzes munkát. Esetleg vagyonhoz jutott. Amerikában minden előfordulhat.

- Az már szent igaz - mondta kétértelműen a felügyelő. - Amerikában kétségkívül sok minden előfordulhat. De egyelőre nem látom, hogy mire akarsz kilyukadni.

- Talán semmire - mondta Gary. - De... nem biztos, hogy a fickó ölni akart. Lehet, hogy meggazdagodott és visszajött, hogy arra kényszerítse Sir Christophert, váltsa be adott szavát.

- Biztos vagy benne, hogy ez a helyes kifejezés?

- Hát, ha jól értettem Elisabeth nénit, Sir Christopher

I

megígérte, hogyha megváltozik Frederic anyagi helyzete, ismét beszélhetnek a ... dologról. Bennet arcára széles vigyor ült ki.

- Ez még semmit nem jelent, Gary. Ez csak olyan úri hadova. A visszautasítás finom formája.

Gary felhúzta a vállát.

- Nem tudom. Lehet, hogy errefelé valójában az. Mifelénk, ha valaki a szavát adja . . .

- Elég - emelte fel a hangját Plummer. - Ezzel nem jutunk semmire. A tény az, hogy Frederic egy 38-as stukkerral játszadozott, amivel vagy amihez hasonlóval huszonnégy órával később és fél mérfölddel távolabb két gyilkosságot is elkövettek. Mi ez, ha nem alapos ok a gyanúra, mi?

- Hát... kétségkívül az - morogta Gary.

- Nahát - enyhült meg a felügyelő. A fickó mindenképpen gyanúsítható.

Bennet megvakarta a fejét és Plummerre kancsalított.

- Csak azt nem értem, főnök... hogy miért ezt a disc-jockeyt lőtte le. Nem is beszélve a haverjáról. Miért nem Sir Christophert? És vajon beszélt-e ... Sir Christopherrel... azazhogy lepotyogtak-e a képek a falról, ahogy ígérte!

- Hát, ez az - mondta a felügyelő. - Éppen ezek azok a kérdések, amelyekre választ kell kapnunk, ha a fene fenét eszik is!

Bennet a zsebébe nyúlt, és egy útlevelet, valamint néhány ősz-szehajtott papírdarabot rakott az asztalra, a telefon mellé.

- Itt vannak a másik fickó papírjai - mondta. - Leg- alábbis, amit a zsebében találtam.

- Kösz, Tom - mondta Plummer, és az útlevél után nyúlt. - Tehát Ned Burton, és amerikai. Mi az ördögöt kereshetett Grownhillben?

Gary, aki engedély nélkül kotorászott a papírok között, felemelte a fejét.

- Alighanem régi címereket - mondta. Plummer kezében megállt az útlevél.

- Micsodákat?

- A fickó ... illetve Ned Burton heraldikus volt. A heraldika egyetemi tanára a Stanford Egyetemen. Itt van az egyetemi igazolványa.

- Egyetemi tanár? - ámult el Bennet. - Úristen! Farmernadrágban?

- Miért ne? - képedt el Gary. - Nem a nadrágunkban hordjuk az eszünket, hanem ...

Plummer kikapta Gary kezéből a szakadozott papírt, és a fény felé tartotta.

- Az ördögbe is ... ez tényleg annak látszik. Ned C. Burton egyetemi tanár ...

A heraldika tanszéken. Stanford. Hm. Mond ez neked valamit, fiam!

- Mármint micsoda? - kérdezte Gary.

- Mármint ez az egész. Azt értem, hogy egyetemi tanár, még ha Bennettel együtt esik is ki a protézisem a csodálkozástól. Te, tudod hogy néz ki Angliában egy egyetemi tanár?

- El tudom képzelni - mondta szomorúan Gary.

- Hát... nem így, az biztos. Szóval, mi a fene az a heraldika?

i - Címertan. H - Ezt hogy érted?

J1 - Az a tudomány, amely a régi nemesi családok címerét tanulmányozza. I -

Aha. És mi célból?

i - Hogyhogy mi célból? A tudomány céljából. Odaát nagyon Jfokan innen származtak el... és, hogy úgy mondjam, érdeklődnek őseik iránt. Merő emberi gyengeség. Ez az egyik ok, Izmiért létezik odaát heraldika. Érthető? i - Nagyjából - bólintott Plummer. 1, - A másik ok sokkal tudományosabb. A heraldika a törté, uettudomány segédtudománya. A történész meg sem moccan-Jat nélküle.

- Nem-e? - kérdezte Plummer óvatosan. - És szerinted mit csinált itt ez a fickó ... ezzel az ... izé ... heroldikával?

- Nyilván könyvtárakban ült, mint az a másik fickó, akiről Sir Christopher beszélt.

- Tessék?

- Ja, akkor ti még nem voltatok itt - kapcsolt Gary. - Sir Christopher mesélte, hogy nem sokkal ezelőtt az ő könyvtárában is dolgozott egy kutató a British Múzeumból, ő derítette ki például, hogy abban a toronyszobában ... ahol... szóval ott fojtották meg Lady Crawfordot. Még hozzá a saját övével.

- Az adófizetők pénzén kutatgatott, mi? - kancsalított Bennet.

- Ha megkérdezel, Paul bácsi... - ezzel elhallgatott, de amikor rövid szünet után sem kérdezte senki, zavartalanul folytatta -, ha megkérdezel, vele kapcsolatban ... nem mondhatok mást, mint hogy valószínűleg még odaátról ismerték egymást ... vagy a repülőgépen találkoztak. Mindenesetre jóban voltak ez tény. Azonkívül ez a szerencsétlen Ned Burton ... hogy úgy mondjam, fékezőrakétának bizonyult.

- Minek?

- Ő fékezte Fredericet. Többször is közbeszólt, míg velem beszélt, és csillapítani próbálta.

- Lehet, hogy ezért nyírta ki?

- Egyáltalán nem biztos, hogy ő nyírta ki. Es Glicksteint sem. Hiszen nem is ismerte.

- Ez igaz - morogta a felügyelő. - Vagy csak mi nem tudunk róla. Lennél olyan szíves, Gary, megnéznéd, hogy Sir Christopher kihallgatható állapotban van-e? Gary felkelt, és engedelmesen az ajtó felé indult. Pedig ugyanúgy meg volt győződve róla, mint azok ketten, hogy teljesen feleslegesen teszi meg a Sir Christopher szobájába vezető utat.

43.

Amikor Gary mögött becsukódott az ajtó, Plummer Bennet-hez fordult.

- Nos, Tom?

Az őrmester megrázta a fejét.

- Mit mondhatnék, uram? Totális a zűrzavar... Ha egyáltalán van egy kis fénycsík az éjszakában, akkor az talán egy név lehet.

- Az Amerika, mi?

- Az, uram.

- Hogy gondolja?

- Hát... lényegében nem is tudom. De gondolja csak végig, uram. Miss Margót Sir Christopher, el nem ítélné módon, elküldi egy évre Amerikába. Hogy ott mi történik, nem tudjuk, csak azt, hogy az év végén visszatér egy amerikaival, aki állítólagos egyetemi hallgató, lyukas farmernadrágban, és megkéri Sir Christophertől Marg kezét.

- Aki, úgy látszik, ugyancsak bele volt esve a fickóba.

- Nem tudom, uram. Lehet, hogy zsarolták valamivel.

- Micsoda?!

- Csak kombinálok, uram. Erre Sir Christopher kirúgta a fickót a már ismert feltétel vagy... kibúvó kíséretében. Szerintem az öregúr meg volt róla győződve, hogy a fickó élete végéig sem kapar össze tíz dollárnál többet. Valószínűleg Marg dohányára fáj a foga.

- Amit Gary mondott, abból az derül ki, hogy szerette a lányt.

- Amit Gary mondott, abból nem derül ki semmi. Meg is lehet játszani az ilyesmit, uram.

- Na igen - sóhajtott a felügyelő. - Tovább?

- Sir Christopher ezek után elküldte a lányát Svájcba, és megeskette, hogy ameddig-nem rendeződnek a dolgok, nem találkozik a fickóval. Ahogy a dolgok kinéznek, nem is találkozott. Alighanem Miss Marg komolyan vette az esküjét.

- Svájc után hazatért...

- Ekkor felbukkant a maga unokaöccse. Aki szintén ame ríka...
- No de Bennet! - csapott az asztalra, nem egészen őszinte felháborodással Plummer -, csak nem azt akarja mondani...

- Semmit sem akarok, uram. Csak kombinálok. Ezután feltűnik Glickstein és Paula Epstein. ők is amerikaiak. Sir Christopherhez igyekeznek ... hm ... látogatóba. Nem furcsa?

- Folytassa!

- Ezután a maga unokaöccsének kedve támad fülemüléket hallgatni és holdat nézni. Kisétál a maga kertje végébe, és kivel találkozik? Ismét csak két amerikaival, akik közül az egyik azonos Miss Marg Fredericjével, aki ráadásul egy stukkert szorongat a markában, és kijelenti, hogy először békés úton próbálja jobb belátásra bírni Sir Christophert - ha az ősök képeinek a leverése egyáltalán békés cselekedetnek mondható -, majd ha ez nem megy, kinyírja az öreget. Jó, mi?

- Hát... kétségekívül.

- Ezután Sir Christopher estélyt rendez, ha ezt... az izét itt, estélynek szabad nevezni.

- Hogy érti ezt, Bennet?

- Úgy, uram, hogy ahova kockás zakóban és csíkos pantallóban be lehet lépni este tíz után, az szerintem nem estély, hanem ...

- Jól van, Tom ...

- Igen, uram. Nos, ezen az estélyen ismét csak felbukkan két amerikai, akik Sir Christopher vendégei. S egyikük birtokában van a híres Hoggins-gyémánt. Aztán egyszerre csak áramszünet támad, a gyémánt eltűnik, s három hulla marad a helyszínen. Mindhárom amerikai. Kapiskálja, uram? Egyedül csak az a két szerencsétlen galamb angol... azok viszont szórén-szálán eltűntek.

- Mondja, Tom - kérdezte Plummer tompa, fájdalommal teli hangon. - Maga azt hiszi... úgy képzelem, hogy az unokaöccsémnek is ... van valami szerepe ebben az ügyben?

Bennet hallgatott, aztán felhúzta a vállát.

- Adja isten, hogy ne legyen, uram ... Ámbár erre, őszintén szólva, igen kevés a remény.

Bennet megvárta, amíg Plummer átmegy a könyvtárszobához csatlakozó mosdóba, iszik egy pohár vizet, megmossa az arcát és némileg lehiggadt képpel visszatér. A felügyelő végigtúrta ritkás, szőke haját, megsimogatta a bajuszát, aztán szinte segélykérően nézett az őrmesterre.

- Maga szerint hogy áll a dolog, Tom?

Az őrmester elégedetten hátradőlt a székében, és vidáman a főnökére kancsalított.

- Szerintem közel járok a megoldáshoz, uram. Tételezzük fel a következőt: Frederic dül-fül a méregtől odaát, hogy Sir Christopher nem ugrott be neki. Egyelőre semmit nem tehet, hiszen amíg Marg Svájcban van, reménytelen hozzájutni a vagyonához. Lehetséges, hogy megpróbált valami pénzhez jutni. Lehet, hogy erre célzott, amikor azt mondta a maga kert-- je végében, holdfényben, fülemüleszónál, hogy gürizett, mint egy állat. Mindenesetre sokat nem gürizett össze, az hétszent- ség! Akkor ugyanis nem kellett volna neki Sir Christopher A pénze. így valahogy .. . Egyszer csak értesült róla, hogy Marg befejezte svájci tartózkodását és hazatért. Itt az alkalom! - gondolta, s felült egy repülőgépre. Talán arra számított, hogy meg tudja szöktetni a lányt. Arra számított, hogy az angol főrendek .. . engedelmeivel, uram, de néha hülyék.

- Amennyiben?

- Amennyiben úgy gondolta, hogyha egyszer már, akár titokban is, feleségül vette Margót, Sir Christopher már csak a lányára való tekintettel sem zárja el előle a pénzcseppeket. Egy amerikai apát ilyen eszközökkel sohasem lehetne átverni!

- Ezt maga honnan tudja? - kérdezte Plummer.

- Olvastam, uram! - mondja Bennet büszkén.

- Eeegen. Hogy szól tovább a teóriája?

- Frederic, ennek a Burtonnek a kíséretében egy stukkerral a zsebében megérkezett, hogy vagy elrabolja Margót, vagy valamiképpen kényszerítse Sir Christophert, egyezzen bele a házasságba. Itt még nem világos minden, uram.

- Hát, nem egészen, Tom.

- Most lép a képbe a többi amerikai. Frederic valahonnan megtudta, Sir Christopher kitenyészttette a szupergalambokat, s hogy darabonként egymilliót érnek. Bár az öreg igyekezett titokban tartani a galambjait, mégiscsak kiszivárgott egy s más, főleg a koppenhágai galambkiállítás és -verseny után.

f - Ahol Sir Christopher aranyérmekeket nyert. - - Ügy van, uram. Frederic tehát így okoskodott: Itt van ez a két árva, drága kis galamb. Ha elcsórom őket, két legyet is süthetek egy csapásra. Vagy pénzzé teszem, gondolom odaát Van egynéhány gyűjtő vagy tenyésztő, aki nem kényes galambjai eredetét illetően. Vagy - folytatta a fickó az okoskodást - megzsarolom vele az öreg disznót... már bocsánat, uram, a megjegyzésért. Vagy a galambok, vagy a lánya. Tiszta sor. Plummer tenyerébe fektette a homlokát, és hallgatott.

- Ezért aztán beküldött valakit a kastélyba, egy régi ismerőst, hogy lopja el a galambokat, mivel ő nem teheti be a lábát: Sir Christopher azonnal kirúgná.

- Glicksteint?

Bennet együttérző mosollyal nézte a felügyelőt, s rövid habozás után folytatta.

- Glickstein más tésztát. Az az érzésem, hogy a lemezlovas ártatlan. Figyeljen csak, főnök! Az illető, aki összebeszél Fre-derickel, az áramszünet leple alatt - ezt valószínűleg Frederic csinálta vagy Burton - ellopta a galambokat, de ekkor valami más és az eszébe juthatott. Jó, hogy segít a barátjának a galambokkal, de neki mi haszna az egészből? Érti, uram? Talán nem bízott eléggé a barátjában, és arra gondolt, hátha a fickó a házasság után megfélemezik ígéretéről, és nem hálálja meg kellőképpen fáradozásait. Erre elhatározta, hogy dolgozik egy kicsit a saját szakállára is. Ellopta a galambokat, s közben megfújta néhány ékszer. A Hoggins-gyémántot, Paula Epstein nyakékát... néhány apróságot, satöbbi.

Plummer Bennet felé bökött a mutatóujjával.

- Ha valóban így történt a dolog, hol van a cucc? És hol vannak a galambok?

- Kiengedte őket az ablakon. Az ékszer meg kidobta.

- Maga megőrült, Tom! - csóválta meg a fejét a felügyelő. - Hiszen a galambok Sir Christopher galambjai. A postagalamb pedig nemcsak úgy általában repül, hanem visszarepül oda, ahonnan elvitték. Dolly és Drummy pedig nem jött vissza. Nincsenek sehol. Ha elengedte volna az ablakból, már régen ismét ott turbékolná a toronyszobában.

Bennet elgondolkozva vakargatta az arcát.

- Ebben lehet valami, uram - ismerte el kényszeredetten. - Akkor viszont nem képzelhető el másképpen, minthogy az illető ellopta a galambokat és az ékszereket, mondjuk a kabátja alá rejtette őket, és kicsempészte az udvarra a sötétség leple alatt. Odaadta bűntársának, és visszament a többiek közé.

- Nem megy, Tom - rázta meg a fejét Plummer. - Hen-. jry egész idő alatt ott állt az ajtóban.

I - Nem állt ott egész idő alatt. Csak később szólította fel íir Christopher, hogy ne engedjen ki senkit. Előtte csak be fvolt csukva az ajtó. De valaki kinyithatta. S ez az illető ki is Ifnehetett a parkba. Természetesen a sötétség leple alatt. A kint öltött idő éppen elég volt ahhoz, hogy átadja megbízójának a lgalambokat, esetleg a gyémántot is. Vagy elrejtse odakinn. Í - No és a gyilkosságok?

- Ami a lányt illeti, nyilván észrevett valamit... és Glickstein is. A lány kétségbeesetten kereste a nyakékát, felment a toronyszobába, s észrevette, amint az a bizonyos valaki ellopja a galambokat. Nyilván felismerte, hogy ki, és ezért meg kellett hálnia. Ez az első gyilkosság.

- És a többi?

- Glickstein is ezért halt meg. Vagy talán ...

- Vagy talán? ...

- Tévedésből. Nem őt akarták megölni, hanem... talán azt, aki ellopta a galambokat.

- Hogyan?

- Nézze, uram. A tolvaj teljesítette a feladatát, és a megbízónak nem volt rá

többé szüksége. Nem akart felesleges kockázatot vállalni. Meg akart szabadulni a bűntársaktól. Érti?

- Eddig igen.

- Először lelőtte Burtont, aki bármennyire is egyetemi tanár, mégiscsak a bűntársa lehetett. Aztán lesben állt, és várta, hogy a másikat is fegyvervégre kaphassa. Ez később meg is történt... csak hogy hiba csúszott a számításába.

- Mégpedig?

- A gyilkos a bokrok között lapult, és várta, hogy a másik később ismét kijöjjön a parkba. Talán volt egy ilyen megállapodásuk. Vagy...

- Vagy?

- Ha az ékszereket netán úgy dobta ki az ablakon - azok aztán igazán nem térnek vissza, mint a postagalambok -, fel kellett szednie, és biztonságba kellett helyeznie. Talán a gyilkos látta is az ablakból kirepülő műtyűröket. Aztán egyszer csak kivágódott az ajtó ... Kiugrott valaki, és elkezdett rohanni a bokrok között. Ez a valaki nagyjából olyan magas volt, mint a bűntársa, és hasonló zakót viselt. Érti, uram? Azért nem a másikra lőtt, aki ez után az első után ugrott ki a szabadba. Hiszen azon nem volt zakó ...

- Ráterítette a halott lányra - suttogta a felügyelő.

- A gyilkos tehát tévedett. Azt hitte, megszabadult a bűntársaitól. Csak hogy egy kockás zakó megtévesztette.

- Hm - mondta a felügyelő. - Akkor mit tanácsol, Tom, mit tegyünk?

Bennet felállt és most ő indult egy pohár vízért.

- Azt javaslom, uram - mondta kimenőben -, hogy próbáljuk meg kideríteni, volt-e valaki, aki az ékszerek ellopása után, de az előtt, mielőtt Sir Christopher az ajtóhoz állította volna Henryt, kinyitotta az ajtót és kiment a parkba. Ha megtudjuk, a kezünkben a megoldás, uram. És a gyilkosok is ...

44.

Ahogy Gary belépett az ajtón azonnal észrevette, hogy történt valami, mióta Sir Christophert kereste. Paul bácsi felhős tekintettel bámult rá, a fürdőszobából éppen visszatérő Bennet pedig mintha furcsán, a szokottnál is jobban kancsalított volna.

- Sir Christopher még alaposan ki van ütve - mondta, és visszaült a székébe. - Lady Livia megpróbálja valami méregerős feketével feltámasztani. Még egy óra, legalább.

- Addig pedig ... - kezdte Plummer, de Gary közbevetésként.

- Engedelmeddel, Paul bácsi, szóltam Mr. Duckfieldnek és Sally ... izé Mrs. Duckfieldnek, hogy fáradjanak fel. Gondoltam, szeretnél nekik felülni néhány kérdést.

- Persze - mondta mogorván a felügyelő. - Természetesen ... Jöjjenek be! Duckfield a tőle megszokott lendülettel rontott a szobába, szájában füstölő szivarral, míg Sally, enyhén rogyadozó léptekkel, retiküljét a hóna alá szorítva, ijedős macskaként settenkedett mögötte.

- Az istenit, felügyelő! - kezdte Duckfield, és szája sar-,kába tolta a szivarját. - Meddig kell még itt rohadnunk, mi?! Ha belátható időn belül nem szabadít meg ettől a porfészekről, kénytelen leszek összeköttetésbe lépni az ügyvédekkel!... Üristen! És még azt hittem, hogy egy kellemes víkendnek nézek elébe!

Plummer egy bőrtámlás, aranyszegekkel kivert székre mutatott.

.- Lenne szíves, Mr. Duckfield . . .

Az amerikai nagyot sóhajtott, aztán engedelmesen beleros-kadt a székbe.

- Hű, a fene egye meg, még a fejem is megfájdult.

Keserves nyögéssel elnyomta a szivarját egy bronz, sarkányt ábrázoló hamutartóban, aztán sértett buldogképpel a felügyelőre vakkantott.

- Hát akkor csak kérdezzen, felügyelő! Tudom, hogy úgyis túl kell esnünk rajta. Plummer lecsücscent vele szemben, és széles, barátságos mosolyt erőltetett az arcára.

- Nézze, Mr. Duckfield ... Szeretném, ha tudná, hogy nem kellemetlenkedni akarok önnek ... vagy a kedves Mrs. Duckfieldnek.

- Egy percre sem gondoltam - mondta békülékenyen Duckfield.

- Egyszerűen arról van szó - folytatta Plummer -, hogy ellopták az öngyémántját, azonkívül kinyírtak három embert. Ez még maguknál, Texasban sem semmi, igaz?

- Hát, nem - ismerte el Duckfield.

- Meg szeretném találni a Hogginst... és a gyilkosokat is. Ehhez pedig az kell, hogy segítsen, Mr. Duckfield. Már csak a saját érdekében is. Számíthatok a közreműködésére?

- Természetesen - adta meg magát a milliomos. - Amit tudok, elmondok. Ámbár attól tartok, nem megy vele sokra ... Én és Sally olyan ártatlanok vagyunk, mint a frissen esett hó. Igaz, kicsikém?

- Pontosan - nyögte Sally Duckfield, aki még mindig a hóna alatt szorongatta krokodilbőr retiküljét. - Pontosan, darling. Mint a frissen esett hó ... Mint a ...

- Nem foglalna helyet, Mrs. Duckfield? - próbálkozott a felügyelő. Sally mindeneddig félrészegen és félig alva a falat támogatta, s a retiküljébe kapaszkodott, mint egyetlen fix pontba a világmindenségben.

- Majd leülök, ha akarok - morogta, és behunyta a szemét. Duckfield Plummerre kacsintott.

- Hagyja, felügyelő. Majd elfárad és ledöglök. Ilyenkor jobb nem vacakolni vele.

Plummer éppen kérdezni kezdett volna, amikor Gary köz-bekottyantott.

- Paul bácsi... izé ... telefonálhatnék valahonnan? Bennet felhúzta a szemöldökét, Plummer pedig nagyot nyelt a meglepetéstől.

- Elisabeth néni már lefeküdt - mondta gyanakodva.

- Nem neki - morogta Gary, és lehajolt, hogy kihúzza a telefont az aljzatából.

- Egy barátommal kellene beszélnem.

- Nem is tudtam, hogy barátaid is -vannak ideát - mondta a felügyelő. - Csak telefonálj. Ámbátor gondold meg, hogy túl vagyunk az éjjelen. Nem mindenki szereti, ha ilyenkor zavarják.

- Odaát még nincs ennyi idő. Valakinek megígértem, hogy amint lehet, felhívom ...

Megfogta a telefont, a hóna alá kapta, mint Sally Duckfield a retiküljét, és kíváncsi tekintetek kereszttüzébe átvonult vele a pihenőszobába.

Bennet megvakarta a fejét és a felügyelőre sandított. Plummer lesunyta a pillantását, és odébbtolta a bűzölgő hamutartósárcáskát.

Senki nem szólt, így valamennyien hallhatták, amint Gary tárcsázni kezd odaát. Amikor felhangzott a tengerentúli távhívást jelző bugás, Gary tárcsázta a számot, és várt. Hallotta, hogy odaát kicseng a telefon, majd valaki felvette a kagylót.

- Na, mi van?

- Te vagy az, Tex?

- Mi az ördög, Gary... Azt hittem, már odaát vagy. Csak nincs valami zűr?

- Már ideát vagyok, Tex - mondta Gary. - Egy ennivaló kis angol kastélyban.

- Nem is tudod, mennyire irigyellek, öcsi - lelkendezett a másik hang. - Ö, a vén Európa! Az a kellemes, lágy, angliai eső!

- Ide figyelj, Tex! - mondta Gary. - Segítségre lenne szükségem.

A másik elhallgatott, és csak rövid szünet után szólalt meg újra.

- Esküdni mertem volna, hogy belekeveredsz valamibe. Na, ki vele. Mi van?

- Egy kicsit hosszú lenne elmesélni. Tudod Berry számát?

- Valahol fel van írva.

- Az a helyzet, hogy információkat szeretnék. És gyorsan, Tex. Nagyon fontos.

- Tehát hívjam fel Berryt, és beszéljem rá, hogy adjon ki neked szigorúan bizalmas adatokat. Erről van szó?

- Ördögöd van, Tex.

- Vigyen el a macska... Mondd a neveket!

Gary óvatosan a csukott ajtó felé pislantott, aztán a hangját némiképpen lehalkítva sorolni kezdte a neveket. Amikor a végére ért, nagyot fújta, és meglazította a nyakkendőjét.

- Csak ennyi? - kérdezte a másik.

- És még néhány apróság. Várj, azt is lediktálom.

k - Ó, nem, Gary! - jajdult fel a másik. - Ugye csak viccelsz?

- Itt várok a telefonnál. A szám ...

- De hát ez abszurdum, Gary. Azt sem tudom, hogy Berfy...

- Három gyilkosság történt az elmúlt másfél órában, Tex.

- Úristen!

l - És ... azt hiszem, benne vagyok a pácban.

, - Ugy érted, hogy ... valami közöd van hozzá?

- Mindenesetre többen azt hiszik. Ezért kellenének Berry infói. Nos?

- Diktáld a számot, öcsi - mondta a másik keményen. - Es maradj telefonközelben. Amit tudok, megteszek. De ... sokba fog ez neked kerülni, öcsi.

- Állok elébe - vigyorgott Gary. - Nem tudod, mit játszott a Killers?

- Már hogyne tudnám. Elkaptuk a grabancukat, öcsi!

- Akkor leteszem - mondta Gary. - Kezedben a jövőm, fiú.

- Jóságos Jézus! - csuklott a másik, és megszakadt vonal.

Amikor Gary visszatért a szobába, már Sally Duckfield is egy s-zéken ült, retiküljét az ölébe szorítva. Bennet idegesen kan-csalított Garyre, Plummer pedig úgy tett, mintha észre sem vette volna az érkezését.

- Hát ez a helyzet, Mr. Duckfield - fejezte be a lelki előkészítést, aminek az elejét Gary. szerencsére nem hallotta. - szíves engedelmével feltenném a kérdéseimet.

- Tegye - mondta Duckfield, és újabb szivar után kezdett kotorászni a zsebében. - Csak tegye, felügyelő! Ha betartja az ígéretét, kérdezzen, amennyit akar. Ugye, kincsem?

- Amennyit csak akar - bólintott Sally Duckfield, és előrebukott a feje, mintha az asztal alá akarna csúszni. Plummer már-már utánakapott, amikor az asszony nagy nehezen ismét függőleges helyzetbe tornászta magát.

- Na, igen - morogta Plummer -, tehát... először, vegyük csak a Hoggins-gyémántot. Mennyit is ér, Mr. Duckfield?

- Cirka tízmilliót.

- És az egész fejek?

- Valamivel többet. Van még a foglalatában két kisebb rubin, valamint egy-két vacakabb mütyür itt-ott. Mondjuk tíz és fél milliót.

- Van biztosítása, Mr. Duckfield? A milliomos felhúzta a szemöldökét.

- Természetesen, felügyelő. Nálunk mindenkinek van biztosítása. Legalábbis annak, akinek esze van. Már pedig nekem van, elhiheti.

- Ha szabad tudnom, milyen Összegre szól?

- Úgy érti, hogy mennyire becsülte a biztosító a fejek értékét?

- Úgy valahogy.

- Öszintén szólva nem tudom pontosan, felügyelő.

- Hogyhogy nem tudja?

- Úgy, hogy ez nem az én dolgom. A titkárom kötötte a biztosítást, az a barom Terry... Mit tudom én, mi volt az alap!... De ahogy a fickót ismerem, nemigen hagyta magát átverni.

- Hm. Ez annyit jelent, hogy önt, Mr. Duckfield, nem éri anyagi veszteség, igaz? Hiszen a biztosító kifizeti a gyémánt árát.

Duckfield felhorkant.

- Hogyhogy nem ér veszteség?! Maga megőrült, felügyelő ... Már megbocsásson, de látom, nincs tisztában az egésszel.

- Majd maga felvilágosít - mondta türelmesen Plummer. Duckfield meggyújtotta a szivarját, és szélesen gesztikulálni kezdett.

- Maga nem tudja, felügyelő, hogy én mindent gyűjtök ... aminek jó ára van és amiből, hm ... nem sok van a világon. Imádom az olyan csecsebecséket, amiből csak egy van és az az egy éppen az enyém, érti?

- Mondjuk - bólintott Plummer.

- Nem a pénz érdekel, ha tudni akarja. Nem örülök neki, ha valami szaros fickó megpucol tíz és fél milliómmal, de nem is kötöm fel magam miatta. Inkább megpróbálom elkapni. Odaát megvannak az eszközeim hozzá. Odaát tudják, ki az a Duckfield. Néhány szaros már a nevem hallatára is nyuszit, mint a nyúl a kutyaetrecben. Itt azonban tehetetlen vagyok. Ismerem a maguk nyavalyás törvényeit, meg minden. Itt, ha odakenek valakinek egyet, még a királynő sem húzhat ki a melaszból. Hogy megértse, felügyelő, köpök a pénzre. Engem a Hoggins-gyémánt érdekel! Amikor öt évvel ezelőtt felbukkant egy chicagói árverésen ... hm . . . már akkor beleszerettem. Es megszereztem, pedig Hughes és a digó Tardini is hajtott rá! Mégis az enyém lett! Én a Hogginsot akarom visszakapni, és teszek a biztosító pénzére ...

- Előbb-utóbb csak felbukkan valahol - dühnyögött a felügyelő.

- A Hoggins? Soha. A bűdös életben soha! Maga nem ismeri a gyémántpiacot, felügyelő. A Hogginsot soha többé nem lehet eladni és kiállítani sem. Hiszen valaki feltétlenül ráismerne. Érti? Tudja, mit csinálnak a fickók a gyémántommal? Az én fiogginssommal? Kettévágják, újracsiszolják, és kis

veszteséggel továbbadják. A rohadt életben senki sem jön rá, hogy az a két darab valaha az egyetlen Hoggins volt. Addig kell elkapni a tolvajt, amíg még nem trancsírozták fel a gyémántomat. Ha késlekedünk, vége!

A másik szobában élesen felcsengett a telefon. Bennet felpattant, de Gary útját állta.

- Alighanem nekem szól, őrmester. Hm ... hívást várok. Bennet kényszeredetten félreállt, Gary pedig átviharzott a másik szobába.

45.

- Végül is kié a gyémánt? Az öné, vagy Mrs. Duckfieldé? - kérdezte Plummer. Duckfield megvető pillantást vetett a bóbiskoló Sallyre, és elhúzta a száját.

- Ezé? Ugyan, felügyelő. Ennek még a bugyija is az enyém.

- Értem. És ... izé... a kedves felesége mindig magával viszi, ha elutaznak? Duckfield kedvetlenül megszívta a szivarját.

- A kedves feleségem minden szart magával cipelne, ha hagynám. így aztán kiegyeztünk egy-egy gyémántban ... Most, pechemre, éppen a kedvenc Hogginsomra került a sor. Egye meg a fene!

- Oké - mondta Plummer. - Térjünk át egy másik témára. A galambokra. Ha jól sejtem, ön azért érkezett ide, hogy megvegye Sir Christophertől a galambokat. Dollyt és Drum-my. így van? Duckfield kelletlenül bólintott.

- így... bár, őszintén szólva titokban kellett volna maradni a dolognak. Sir Christopher ragaszkodott hozzá.

- Miért?

- Nem kérdeztem. Gondolom, nem akarta nagydobra verni a dolgot. Amilyen finom úr - az utolsó szót gúnyosan megnyomta -, biztosan utálja a felhajtást.

- Igen. Mennyit ígért a galambokért?

- Tulajdonképpen üzleti titok, de ha már benne vagyunk, egye fene. Fejenként, illetve galambonként egymilliót.

- Dollárt?

- Fontot. Számítsa ki, hogy ez hány dollár.

L - Bocsánat, Mr. Duckfield, de ön is érdeklődik a galambok Tiiránt, vagy csak ...

- Kedves felügyelő, én minden iránt érdeklődöm, amiből kevés van. A galambokat azonkívül speciál még szeretem is. Gyerekkorom óta vonzódok hozzájuk. Még kicsi, szaros és csóró voltam, de már voltak galambjaim. Akkor, tudja, arról ábrándoztam, hogy olyan galambom legyen, amilyen másnak nincs.

- Honnan értesült róla, hogy Sir Christopher kitenyészette a szuperpostát? Tudtommal nem jelent meg róla közlemény.

- Ugyan felügyelő! Szakmai körökben olyan gyorsan szállnak a hírek, mintha Drummy vinné őket. Különösen a koppenhágai kiállítás óta ... hiszen Sir Christopher aranyérmet nyert.

- Ön ott volt?

- Ügy érti, hogy Koppenhágában? Á, nem. De saját szememmel láttam az aranyérmet.

- Még mindig nem értem, hogy Sir Christopher miért akarta eladni a galambjait. Hiszen ez a szenvedélye, pénzre nincs szüksége ...

Duckfield megvakarta a fejét, és egyre kedvetlenebb, keserűbb lett az arca.

- Hát... ha már játszunk, felügyelő, terítsük ki a zsugát az asztalra. Sir Christopher nem mondta biztosra, hogy eladja a galambjait, őszintén szólva, igyekeztem a lelkére beszélni, de ... lehet, hogy nem sok sikerrel.

Plummer elképedt.

- Tehát nem ígérte meg önnek, hogy eladja a galambokat?

- Hát. .. Nézze, ielügylő, én biztos voltam benne, hogy rá tudom beszélni. Bár kutya nehéz egy ilyen angol főrenddel, vagy mi a fene. Mintha más nyelven beszélnék. Én azt mondom: igen ő csak mosolyog én azt mondom: nem ő azt mondja talán. Nem könnyű velük, az ördögbe is! Mégis, biztos voltam benne, hogy megpuhítom. Ma este kellett volna megtárgyalnunk a dolgot. Négyszemközt. Csak hát valaki beleköpött a levesünkbe. Méghozzá egy jó nagyot, felügyelő! Plummer megmasszírozta a halántékát.

- És ... magával hozta a millióit. Mr. Duckfield?

- Ugyan, hova gondol? Nem cipelek én magammal néhány száz dollárnál többet, soha. Mifelénk csekkel fizetnek, felügyelő!

- Hm - morogta - Plummer. - Tudna valamit mesélni az áramszünetről?
Duckfield felvonta az vállát.

- Mi a francot tudnék? Sötét volt és kész. Ha tudom, hogy valaki a sötétség leple alatt disznóságokat akar csinálni, jobban kinyitom a szemem, elhiheti. Csak hát én arra számítottam, hogy egy angol főrend vendége vagyok, nem a Drakuláé. Még akkor is, ha valami megfojtott, öreg spiné mászkál is éjszakánként a toronyszobában. Különben köpök a kísértetekre Szerintem mindenkinek joga van a mászkáláshoz, még halála után is, ha az övé a kégli, nem igaz? Nincs semmi bajom a kísértetekkel. Ha rá akarja kenni a dolgot, felügyelő, alighanem rossz nyomon jár.

- Eszem ágában sincs - mondta Plummer -, de térjünk csak vissza az áramszünethez. Mi történt előtte?

- Mi történt volna? Az a hülye fickó a kígyóval játszadozott. Mondtam ennek a libának - s a bambán maga elé meredő Sallyre bökött a szivarjával -, hogy a kígyó nem játék. Az a fickó meg amatőr. Egy pancser, higgye el! Akkor volt kígyóbüvölő, amikor én fagylaltosfiú a Central Parkban. Sohasem hallottam, hogy egy normális büvölőtől lelépjen a kígyója. Az az öreg katona motyogott is valamit...

- Fawley ezredesre gondol?

- Alighanem. Valami zűrt emlegetett, amit Indiában egy kígyó csinált. Ámbár a nyugdíjas katonák emlékei szart sem érnek!

- Értem. És tovább?

- Kialudt a villany. Balhé lett, meg minden. Azt hittem, valami apró műszaki hibáról van szó. Régi kastély... ésatöbbi. Tudja, hogy van ezekkel. Türelmesen vártam volna, ha nincs az a dög kígyó. A csaj meg ... izé... a halott lány csinálta a balhét, hogy megcsípte az a dög. Mindenki összezsínálta magát.

- Maga is?

- Nézze, felügyelő, én nem vagyok gyáva ember. Nem szoktam dicsekedni, de nem ijedek meg a saját árnyékomtól. Persze egészen más az ábra, ha tök sötétben össze vagyok zárva egy mérges kígyóval. Ez nem normális ellenfél, nem igaz? Mint ahogy a földrengés sem az. Megijedtem, szent igaz. Ordítóztam is valamit, hogy csináljanak fényt, meg ilyesmit. Már nem emlékszem pontosan. De miért lényeges ez?

- Nem hagyta el a termet?

- Ezt hogy érti?

- Ügy, hogy nem nyitotta ki az ajtót és nem ment ki az udvarra?

- Ugyan, dehogy! Eszem ágában sem volt! Azt sem tudtam hirtelenjében, merre van az ajtó. Csak arra emlékszem, hogy a csaj ordított a kígyó miatt, amiről persze kiderült, hogy vaklárma. Aztán később, gyertyafényben észrevettük, hogy a csajnak... azaz Paulának hiányzik a nyakéke. Meg ennek-an-nak néhány aprósága. Akkor aztán ez a liba is visítani kezdett, hogy eltűnt a Hoggins! Képzelterti, mit éreztem! Még most is előnt a düh, ha rágondolok!

- Megértem önt, Mr. Duckfield ... Kérem, Mrs. Duckfield, szabadna ... Sally kinyitotta a szemét, és kedvesen a felügyelőre mosolygott. Bennet krákogott, és figyelmeztetően az ajtó felé kanccsalított. Plummer úgy lett, mintha nem vette volna észre az őrmester figyelmeztetését.

- On, asszonyom, nem figyelt fel valamire ... ami izé ... a sötétség leple alatt történt? Konkrétan arra gondolok, hogy nem tűnt-e fel valami gyanús .. . vagy valaki érti, ugye?

Sally Duckfield megrázta a fejét.

- Semmi, felügyelő úr. Állatira bírtam, amikor megpucolt a kígyó. Féltem is, igaz ... de cuki volt, ahogy lelépett. Ott álltunk szemben a halállal. Ha valakit megcsíp, kész, vége. Olyan, mint egy izgis társasjáték.

- Eeegen. Szóval semmit sem vett észre? Nem ment magához közel valaki...

Egészen közel?

- Várjunk csak ... Ki is? Ja, igen ... Ez a kedves fiú... Gary .. . Még át is ölelt. A kis huncut. De aztán továbbment - tette hozzá sajnálkozva. Az ajtó kinyílt, és Gary lépett a szobába. A felügyelő kényszeredetten elmosolyodott.

- Hallod, Gary? Mrs. Duckfield azt állítja, hogy... hm ... közel mentél hozzá ... az izé .. . áramszünet alatt. Igaz?

Gary felhúzta a vállát.

- Nem tudom, Paul bácsi. Lehetséges. Tök sötét volt. Arra emlékszem, hogy Fawley ezredes a lábamra lépett. Megjegyeztem, mert alig hiszem, hogy a

csizmáit össze lehetne tévesztetni bárki lábbelijével. Lehet, hogy nekimentem Sal... Mrs. Duckfieldnek. Lehetséges.

- És azután mi történt, Mr. Duckfield?

- Azután? Fény lett. Bejött valaki a gyertyákkal. Tulajdonképpen ekkor vettük észre, hogy eltűntek az ékszerek. A Hog-gins, Paula nyakéke, Glicksteintől is valami, és Lady Hotch-kissnek szintén megfűjták a gyűrűjét. Hát. .. Képzeltetik, hogy ki voltam borulva. Ez a hülye liba is jobban vigyázhatott volna. Még talán örült is, hogy taperolják a sötétben!

- No de, darling! - vihogott fel Sally. - No de, darling!

- Aztán Sir Christopher azt javasolta... Eh! Örültség volt az egész! Hogy oltsuk el a világítást, és adjunk alkalmat a tolvajnak, hogy visszalegye, amit elvitt. Kész örület! Mintha bizony az illető csak játszadozott volna velünk. Ilyen agyalágyult gondolata is csak... eh... egy ilyen izének támadhat!

- Mikor határozták el, hogy felmennek a toronyszobába?

- Semmikor. Én legalábbis nem határoztam el, és Sally sem. Ugy jött az egész, mint derült égből a gumibot. A tolvaj fűtyült visszahozni a Hogginsomat! Naná... Nem azért csórta el, hogy visszategy. Miért, maga visszatette volna?

- Nem szoktam gyémántokat csórni - mondta Plummer.

- Nem is úgy gondoltam. Csak az elv miatt mondtam, felügyelő. Na de mindegy. A gyertyák kigyulladtak, én meg úgy bámultam az asztalra, mintha az a kísértetcsaj ült volna a tetején habfehér bikiniben.

- Hiszen maga nem hitt a sikerben!

- Mégis, felügyelő, tudja, hogy van az ilyesmi. Vannak fickók, akik kedvelik az ilyesféle szórakozásokat, erre is volt már példa. Volt egy icipíci esély rá, hogy valaki marhaskodik.

- Hát nem marhaskodott.

- Hát nem. Szóval felgyújtották a gyertyákat, és az asztalon nem volt semmi, ami nem odavaló. Sem bikinis csaj, ami a kisebbik baj, de a Hogginsom sem volt ott. Dühöngtem egyet újra, már nem is tudom, miket beszéltem, de hogy szépeket nem, az biztcs. Ezek után Glickstein elkezdett ordítani, hogy uramjézus meg ilyesmi, hol van Paula? Értik? Ordított, pedig akkor még nem volt semmi oka rá...

- Ezt hogy érti. Mr. Duckfield?

- Hogy éi tem, hogy értem ... Most, hogy visszagondolok, az egész nem volt valami természetes, ha értik, mire akarok jf célozni. A fickó pontosan úgy viselkedett, mint aki tud vaí lamit.

h - Esetleg azt, hogy Paula halott?

- Hát nem feltétlenül. Azt nem mondom. De hogy sejtéit valamit, az szinte biztos. Nézzék, az egész olyan furcsa volt. Mert ki rémul meg olyan nagyon, kérdelem én, ha valakinek néhány percre eltűnik a felesége. Maga megrémül, felügyelő?

- Hm - morogta bölcsen Plummer.

- Nahát. A fickó meg olyan dilit csapott, hogy az nem igaz.

I

- Erre, azt hiszem, minden oka meg is volt!

- No de ez csak később derült ki! Akkor még senki nem tudhatta, hogy tragédia történt. Hacsak ...

- Hacsak ...

- Nézze, felügyelő, ez a lemezlovas tudhatta, hogy valami rosszban sántikál a nője. Esetleg valami veszélyes ügybe keveredett. Aztán, amikor világosság támadt és a csaj nem volt sehol, rájött, hogy rosszul ütött ki a dolog, és Paulát baj érte. Ezért csinálta hát, látszólag ok nélkül, azt a lehetetlen hisztit.

- Oké. És maguk? - Elindultunk keresni.

- Pontosán kicsodák?

- O, hát mindenki. Azaz a lelkész és Fawley ezredes nem. Ők lenn maradtak a hallban. A lelkész a szívét fájlalta, vagy mi a szösz.

- Valamennyien felmentek a toronyszobákhoz?

- Csak néhányan. Sir Christopher, Glickstein, Lady Chris-topher és... még nem is tudom, kicsodák, az üresen álló szobákat járták végig, és alighanem a folyosót.

- A folyosót?

- Nézze, felügyelő, az igazság az, hogy csak én gondoltam arra, hogy a csaj benne lehet valami buliban. A többiek azt hitték, hogy egyszerűen rosszul lett. A kígyó miatt, tudja. Elismerem, rohadt egy érzés lehet, ha valaki azt hiszi,

hogy egy kobra csak úgy, ukmukfukk, rátekeredik a lábára, és bármelyik pillanatban megcsípheti. Mindenesetre a csaj nem volt sehol: sem a mosdókban, sem a szobákban. Így kerültek sorra a toronyszobák. Bár az egészben az volt a furcsa ...

- Micsoda, Mr. Duckfield?

- Hogy korábban már voltunk a toronyszobákban, és ... Sir Christopher kulcsra zárta őket. Nem is tudom, kinek támadt az ötlete, hogy mégis menjünk oda.

Gary izgett-mozgott egy kicsit, aztán közbebotlott:

- Alighanem nekem. Plummer előrehajolt.

- Hogyhogy?

- Nem is tudnám megmagyarázni, Paul bácsi. Furcsa, de így van. Talán nem is a szobákra voltam kíváncsi, hanem az előtérre. A két ajtó előtt ugyanis van egy kis előtér. Arra gondoltam, hogy ... talán ott lehet Paula.

- Teljesen valószínűtlen ötlet - szólt közbe élesen Ben-net. -

Elképzelhetetlen.

- Miért? - kérdezte Plummer.

- Mert... nem hiszem, hogy a lány a saját jószántából felment volna oda . . . ahol... hm ... az a lady kísértett. Lady Crawford, vagy kicsoda..

- Mégiscsak felment - mondta Plummer. - Hiszen ott találták meg.

- Nem biztos, hogy a saját jószántából, uram. Plummer megcsóválta a fejét.

- Mi történt azután?

- Nem találtunk senkit az előtérben. Ekkor ez a fiatalember . . . azt mondta, hogy nyitva van a galambszoba ajtaja.

- Gary?

- Ereztem, hogy húz a gyertya lángja. Éppen úgy, mintha huzat érné. És az is érte. A galambszoba ajtaja nyitva volt, igaz, hogy csak résnyire, de ez elegendő volt ahhoz, hogy meglobogtassa a lángot.

- Ekkor odamentél az ajtóhoz, igaz? - Igaz.

- Kinyitottad?

- Óvatosan megnyomtam az ujjammal, s az ajtó engedett. Erre benéztem.

- És ön, Mr. Duckfield?

- Én? Én ott álltam a fiatalember mögött. Én is benéztem a szobába.

- S mit látott odabenn?

- Mi a fenét kellett volna látnom? Kalitkákat, galambokat, mást semmit. A csaj nem volt odabenn.

- Es a galambok?

- A postákra gondol? Őszintén szólva, nem láttam őket. Persze nem is figyeltem, A lányt kerestük valamennyien.

- És te, Gary?

- En sem, Paul bácsi. Egyszerűen nem is gondoltam rá, hogy nem lehetnek ott.

- Ekkor átmentetek a másik szobába, igaz?

- Igaz.

- Annak sem volt bezárva az ajtaja, igaz?

- Igaz.

- Ki látta meg először a lányt?

Gary Duckfieldre nézett, az meg vissza rá. Végül is Duck-field szólalt meg.

- Hát... talán egyszerre. Jól látható volt a holdfényben. Ott állt az ablaknál, a függöny mögött. Meg voltam győződve róla, hogy megvan a gyémántom. Odaugrottam hozzá, hogy elkapom ... de akkor kiderült, hogy halott. A többi már maga is tudja.

- Igen, tudom - sóhajtott a Plummer. - Kik voltak még ott a szobában, amikor megtalálták Paulát?

Gary összeráncolta a szemöldökét.

- Mr. Duckfielden kívül még Sally... azaz Mrs. Duckfield, az indiaiak és ... Marg. Marg is ott volt. Mellettem.

Plummer felemelkedett, és az amerikai házaspár felé biccentett.

- Egyelőre köszönöm... Ha óhajtják, valamelyik szobában lepihenhetnek. Sajnos, előfordulhat, hogy még az éjszaka ismét zavarnom kell önöket.

Ebben a pillanatban Gary arcára tévedt a tekintete, és at-lól, amit látott, bennszorult a levegő a tüdejében. Gary olyan grimaszokat vágott, mintha légy szállt volna az orrára, és ugyanúgy kancsalított, mint Bennet legjobb formájában. Plum-mernak tátva maradt a szája, és Bennet is nagyot csuklót.

- Mi van, Gary?

Gary felpattant, odaugrott Plummerhez, és a fülébe dör-mögte:

- A táska. Nézd meg a táskáját, Paul bácsi.

- Táska? - motyogta értetlenül a felügyelő. - Milyen táska?

- Sallyé. . azaz Mrs. Duckfieldé. Nézd meg a táskáját, Paul bácsi!

A következő másodpercben még nagyobb meglepetés érte a felügyelőt. Sally Duckfield aprót sikkantott, s úgy szorította magához a retiküljét, mint anya a gyermekét egy süllyedő hajón. Duckfield hatalmas dörrenéssel hátrarúgta a székét,

amely engedve az erőszaknak, hanyatt vágta magát. Bennet is felugrott, s szolgálati revolvere után kapkodott.

Egyedül Gary állt nyugodtan, és mefisztói mosollyal az arcán bámulta a lassan eluralkodó vakrémületet - ha egyáltalán beszélni lehet szeplős, lapátfogú és meglehetősen elálló fülű Mefisztóról.

- Ezt kikérem magamnak! - hörgögte Duckfield. - Nincs joguk ... összetöröm a pofádat, te csirkefogó!

Mielőtt még bárki is megakadályozhatta volna, Garyre vetette magát.

Az ezután következő másodpercek betetőztek minden eddigi meglepetést. Gary nagyot ordított, felemelkedett a levegőbe, és páros lábbal úgy rúgta fejbe a milliomost, hogy az, az asztalt magával rántva bezuhant a sarokba.

Félig kialudt szivarja füstcsíkot húzott a levegőbe, mint egy zuhanó repülőgép a második világháborúban.

- Állj! - ordította kétségbeesetten a talajt a lába alól mindjobban elvesztő Plummer. - Állj, vagy lövök!

Mivel azonban csak a repülő csészealjja változott asztalról megmentett hamutartót szorongatta a kezében, senki nem vette komolyan a felszólítását.

Sally Duckfieldre borult, és úgy sikoltozott, ahogya száján kifért.

- Megölte! Megölte ez a vadállat!...

Duckfield lesöpörte magáról a feleségét, és igyekezett kikecmeregni a sarokból. Szája kissé ferdebben állt a kelletténél.

- Oké, oké! - mondta váratlanul nyugodtan. - Egy kissé mintha elveszítettem volna a fejem. De beláthatják, hogy ... Igaza van, felügyelő. A legjobb lesz, ha lepihenünk.

- A táskát - mondta Gary nyugodtan, és kinyújtotta Sally Duckfield felé a kezét. Annyi határozottság volt a hangjában, hogy még Bennet is megbénult a meglepetéstől.

Sally magához szorította a retikült, és kétségbeesetten pillantott a férjére.

Duckfield kerülte a pillantását, és a földre szegezte a szemét.

Ekkor Mrs. Duckfieldnek elborult az arca, és minden átmenet nélkül zokogni kezdett.

- Te kis pizok! - mondta sírva. - Ocsmány kis csirkefogó! Ezt még megbánod, az hétszentség! Te rohadt kis buzi!

Cary erőteljesen megrántotta a táskát, és olyan kifejezés ült ki az arcára, amilyet Plummer még sohasem látott rajta. Keserű fintor torzította el gyerekesen tiszta vonásait szeme sarkában görbe ráncok ültek.

- Elég - mondta, és furcsán, rekedten kongott a hangja. - Glickyt megölték, és Paulát is. Tudni akarom, hogy ki a gyilkosuk!

Sally Duckfield megpróbálta a lehetetlent. Felvisített, és az ajtó felé ugrott.

Gary utánavetette magát, de végül is Duckfield volt az, aki feltartóztatta az asszonyt. Gyengéden kivette a reükült a kezéből, és a felügyelő felé hajította.

- Tessék. Legyenek vele boldogok!

Sally Duckfield férje mellére borult, és zokogott, fájdalmasan, megállás nélkül. Duckfield szótlánul simogatta a haját és lassan neki is könnybe lábadt a szeme.

Sép és érzelmes jelenet volt.

Garynek azonban nem volt érzéke ezen az estén a szép,és-hez és az érzelemhez.

Felvéve a Plummer lábához hajított re-tikült, és a vállára akasztotta. Lehajolt, felemelte az asztalkát is, és a helyére állította. Csak ekkor nyitotta ki Sally Duckfield retiküljét.

Amikor a púder, a rúzs és még néhány apróbb kozmetikai eszköz az asztalra hullott, Plummer felsóhajtott. Úristen! Most már egészen biztos, hogy napokon belül nyugdíjazni fogják ... És ezt mind ennek az istenverte, átkozott kölyöknek köszönheti: Ha nem eszi ide a fene Amerikából, talán gyilkosság sincs és galamblopás sincs, és ez az egész, óriási, eszeveszett balhé sincs ...

Amikor aztán Gary erélyes rázása nyomán előbb Paula Ep-stcin nyakéke, majd Lady Hotchkiss gyűrűje és még néhány

kisebb ékszer is az asztalra hullott, kénytelen volt megváltoztatni a véleményét. Ls nem is utoljára ezen az éjszakán.

46.

Gary elégedetten visszacsüccsent a székébe, Plummer és Ben-net pedig megnémult a meglepetéstől.

Duckfield tenyerébe temette az arcát, és halkan vinnyogott, mint a megrugdosott kutya.

- Te hülye! Te ákozott hülye! Nem megmondtam, hogy dobd ki őket, vagy ereszd le a végén. Hiszen ki is mentél!

- Bocsáss meg, drágám! - zokogta Sally. - Megpróbáltam, de nem ment. Már a kezemben voltak, hogy eldobjam őket, de nem tudtam megtenni. Mintha valaki megfogta volna a kezem ... Tudod, drágám . . . valaki azt súgta, hogy meg kell tartanom őket. Istenem, istenem, nagy baj lesz ebből, darling?

Duckfield megcsóválta a fejét, és könnyet morzsolt szét a szeme sat kában.

Plummer krárogott előbb Garyre, majd Bennetre nézett. Az őrmester arcán emberfeletti rémület és csalódás ült: úgy tűnt, még mindig nem fogta fel egészen, mi történt.

Plummer, erőt véve magán, az ékszerekre mutatott.

- Ezek ... mik?

Mjvel mindenki hallgatott, Gary volt kénytelen válaszolni.

- Ezek az eltűnt ékszerek. Kivéve a Hoggins-gyémántot, mert az nincs közöttük. Nem is lehet.

- De hát... hogyan?

- Talán majd Mr. Duckfield pontos felvilágosítással szolgál - mondta a fiú.

Duckfield keserűen elhúzta a száját, és tovább simogatta az asszony haját.

- Kérem ... felügyelő... a feleségem súlyos beteg. Nem szívesen beszélek róla, de azt hiszem, ez az a pillanat, amikor nem hallgathatom el az igazságot.

- De nem ám! - kezdett magához térni Plummer.

- Nos hát... a feleségem, tudja ... Régebben történt vella valami, egy autóbaleset után ... szörnyű volt, és inni kezdett. Akkor megütötte a fejét, és... meghalt valaki, aki nagyon közel állt hozzá. Én még akkor nem ismertem, csak utána. Persze nekem elmondott mindent. Igyekeztem vigyázni rá, ahogy lehetett. De, őszintén szólva, nem mindig lehetett. Amióta megsérült a feje, azóta ... hm ... néha nem ura önmagának. Nem egészen tudja, mit csinál.

- Úgy érti, hogy ... ez valami lelki betegség?

- Olyasmi. Előfordul, hogy ... bizonyos tárgyakat magáhos vesz ... És hát... bizonyos kellemetlenségek származhatnak ebből, ha érti, mire gondolok.

Plummer Garyre pislantott. - Te honnan tudtad, fiam? Gary a másik szoba felé intett.

- Felvettem a kapcsolatot a fiúkkal. Kértem egy-két információt. És Sally Duckfielddel kapcsolatban azt kaptam, hogy a Los Angeles-i kerületi bíróság három alkalommal emelt vádat ellene nagyobb értékű bolti lopás miatt. így volt, Mr. Duckfield?

- Minden egyes alkalommal kiegyenlítettem a számlát - védekezett a milliomos.

- Nem érti, hogy beteg? Olyankor ne.-n tudja, hogy mit csinál. Hiszen, ha akarná, felvásárolhatná Los Angeles összes ékszerboltját. De ... neki csak az kell, amit maga . . . hm ... vesz el

Sally Duckfield felkapta a fejét, és immár nyoma sem v Ü az arcán szégyennek vagy félelemnek.

Pár másodperc alatt színt váltolt, mint a kaméleon.

- Én gazdag vagyok - mondta felsőbbrendű gőggel Gary felé fordulva. - Sok mindent megtehetek, amit mások nem tehetnek meg. Én meg tudom fizetni ezeket a vacakokat is. Tudják meg, hogy mennyibe kerülnek és ... Hagyjanak békén az ocsmány piszkolódásaikkal, megértették? - Aztán váratlanul sírva fakadt, és ismét tanácstalan, büntudatos és a veréstől féio kisgyerekké változott. - Beteg vagyok... nagyon beteg. Hagyjanak békén!

Tenyerébe temette az arcát, és rázkódott a háta a zokogástól.

Plummer megvakaita a fejét.

- Es a Hoggins-gyémánt? Duckfield szélesre nyitotta a szemét.

- A Hoggins? Csak nem képzeled, hogy elloppja a saját gyé-tnánját? A Hoggins eltűnt, és ehhez, esküszöm, semmi köze Sallynek! Az ő betegsége éppen abból áll, hogy azt viszi el, ami nem az övé! Hát nem értik? A feleségem betegsége és a Hoggins elrablása között semmi összefüggés nincs! Talán csak annyi, hogy azt hitte ez a liba a sötétben, hogy ő a vadász, miközben őrá vadásztak!

Duckfield hasonlata olyannyira szemléletes volt, hogy Gary elmosolyodott. Így jár a róka, ha farkassal méri össze az erejét, Plummer óvatosan közelebb lépett Mrs. Duckfieldhez, és megérintette a vállát.

- Asszonyom ... bocsásson meg ... Képesnek érzi magát, hogy válaszoljon néhány kérdésemre?

Sally elvette tenyerét az arca elől, és a felügyelőt meglepte mennyire tiszta és érzelemmentes a nézése. Vagy nagyon ügycsen játszik, vagy totál elmebeteg, gondolta Plummer.

- Csak tegye, felügyelő - mondta Sally gunyorosan -, hiszen ez a dolga nem?

- Elmondaná, hogyan történt, amikor ... ezeket a dolgokat elvette?

Sally Duckfield felnevetett kacér, a helyhez és az eseményekhez egyáltalán nem illő, kissé örült nevetéssel.

- Természetesen, felügyelő. Nos, amikor sötét lett, arra gonciltam, hogy megtréfálok néhány vendéget. Érti, mire gondolok? Amikor aztán mindenki rémülten a kígyót leste...hát igazán nem volt nehéz dolgom.

- Annak a másiknak sem - morogta szemrehányóan Duckfield.

- Nem érzett valamit... miközben ... hm ... másokkal volt elfoglalva? - kérdezte zavartan Plummer.

- Nem. Illetve ...

- Igen?

Sally Garyre mutatott.

- Ez a fickó állandóan ott sündörgött a közelemben. Egy-i szer ... még át is karolt. Igen-igen. Most már egészen jól emlékszem. Mintha ... a fejem körül matatott volna.

Gary tenyerére támasztotta az állat, és némán bámulta az

Y

- A férjem azt mondta . . . miután kiderült, hogy ez-az eltűnt, hogy . . . dobjam el őket akárhol. . . De nem tudtam megtenni. Egyszerűen nem ment. Pedig megpróbáltam, dd min Ina a kezemhez ragadtak volna.

- Na és a Hoggins? !?ally Garyre mutatott.

- Csak ő vihette el! - mondta vádló hangon - senki más, csak ő!

Plummer intett Bennetnek, aki egy zacskóba rakta az ékszereket. Duckíeld átkarolta Sallyt, és elindult vele az ajtó felé, amikor Gary még egyszer megállította.

- Mr. Duckfield, csak egy pillanatra még. Mond önnek va lamil az a név, hogy Ned Burton?

Duckfield vállá megrándult, és ezt az apró rándulást csak az olyan eies szemű megfigyelő vehette észre, mint Plummer.

-- Kicsoda? Burton? Semmit... az égvilágon semmit...

Ekkor ismét, ki tudja, hányadszor az este folyamán, Sally Duokfield színt változtatott. Haragos fúriaként tépte ki magát férje karjai közül, és rátámadt.

- Ivliért hazudsz, darling?! Te bemártottál engem, azt mondtad, hogy elmebeteg vagyok, te pedig meg játszod az ártatlan Mikulást? Hülyének nézel, darling!?

Duckíeld felemelte az öklét, és Gary igyekezett közbevetni magát, de végül is a milliomos nem ütötte meg az asszonyt.

- Kuss, te hülye liba! - ordította elvörösödve, s Garynek az az érzése támadt, hogy mindjárt elszédül a méregtől. - Hát egy pillanatra sem tudod befogni a száját? Mást sem teszek évek óta, mint hogy megpróbállak kihúzni a szarból, te pedig a víz alá nyomsz! Egyszer megöllek, meglátod, megöllek!

Sally Duckfield ravasz mosollyal nézett rá, s Gary ekkor már biztos volt benne, hogy az asszony igen súlyos beteg. Betegebb, mint korábban hitte volna.

- Miért nem mondd el nekik, hogy kicsoda Ned Burton?

Hogy már odalenn, a faluban felismerted? Ő meg elfordította a fejét. Miért nem mondd el nekik?

Plummer megtörölte gyöngyöző homlokát, aztán csüggedten nyögte.

- Tényleg, miért nem mondja el, Mr. Duckfield? Mindany-nyiunknak könnyebb lenne . . . .

Duckíeld ingerülten ellökte magától a feleségét.

- Mit mondjak? Igen... ismertem Ned Burtont. Na és, akkor mi van? És a faluban is találkoztam vele, meg azzal a síkoké fickóval. Senkinek semmi köze hozzá.

- Talán mégis - mondta csendesén Gary. - Ned Burtont uganis, akárcsak Paulát és Glickyt, nem messze innen, n parkban, ma éjszaka valaki

meggyilkolta. Hozzak egy pohár vizet, Mr. Duckfield?

1- Igen. Ismertem Ned Burtont - mondta Duckfield megtörten. - Még Los Angelesből. Fogalmam sem volt róla, hogy Európában látom viszont. És éppen egy angliai falucskában. 1 Hja, ilyenek a véletlenek. - Furcsa véletlen - mondta Plummer.

- Pedig így van. Jó két éve annak, hogy utoljára találkoztunk.

- Honnan ismerte, Mr. Duckfield?

- Üzleti kapcsolatban álltunk.

- Ezt hogy értsem?

- Szó szerint. Mr. Burton egyetemi tanár volt. Történész, és művészettörténész. Néha szükségem volt a tanácsaira.

- Ugyan mihez?

- Nézze, felügyelő, mondtam már, hogy én mindent gyűjtök, amiből kevés van a világon. Régiségeket, bélyegeket, képeket, mindent. Szükségem van szakemberre, aki megakadályozza, hogy átverjenek nem? Hiszen én nem tudom megkülönböztetni a hamis műtárgyat az igazitól. Éppen Burtontól hallottam, hogy az amerikai magángyűjtemények több mint a fele hamisítvány. Több Picasso-képet őriznek Amerikában, mint amennyit a mester száz év alatt festhetett volna, ha teszem azt, a nap huszonnégy órájában csak fest és még a szájába is ecsetet vesz. Ezért kellett nekem Ned Burton. És.. segített abban is, hogy kiválasszam a műtárgyakat, Plummerben kezdett derengeni valami.

- Tehát ő volt a maga íelhajtója?

- Ugyan, felügyelő, miért használ ilyen csúnya kifejezéseket? Egyszerűen csak, ha meghallott valamit, teszem azt, itt meg itt felbukkant valami, hát értesített róla. És segített a megvásárlásában is.

- Önzetlenül?

- Ugyan, hova gondol! Természetesen megfelelően megfizettem a szolgálatait. Gary elmélyülten hallgatta Duckfieldet, és azon töprengett, hogy vajon hányszor verhette át Burton. Mert abban nem kételkedett, hogy a milliomos gyűjteménye ugyanúgy tele van szeméttel, mint más ezer milliomosé Amerika-szerte.

- Miért szakította meg a kapcsolatát Burtonnal? - kérdezte gyorsan.

Duckfield Plummerre nézett.

- Felügyelő úr, köteles vagyok válaszolni ennek a taknyos-nak a kérdéseire?

- Nem köteles - mondta Plummer. - Vegye úgy, hogy a kérdést én tettem fel.

- Oké - mondta sóhajtva Duckfield -, az utóbbi két évben nem vásároltam művészettörténeti jellegű értéket. Most valahogy a galambok érdekelnek. Ahhoz meg ő nem konyít, Ha szükségem lett volna rá, újra hívtam volna.

- Köszönöm, Mr. Duckfield - mondta Plummer. - Egyelőre ez minden.

M.

Amikor Duckfield és Sally mögött becsukódott az ajtó, a másik szobában felcsengett a telefon. Gary felpattant, és a küszöböt átugorva eltűnt a szemük elől.

Az ajtó halkán kattant, aztán már csak szavak töredékei szűrődtek át hozzájuk.

Plummer beletűrt a hajába, zsebkendőt húzott elő, és gondosan kifújta az orrát. Az őrmester meg mert volna esküdni rá, hogy főnöke az időt húzza, ki tudja, miért. Végül is Plummer kénytelen volt eltenni a zsebkendőt, és beosztottjára nézni.

- Nos, Tom?

Bennet már tűkön ülve várta a kérdést, s hogy végre megkapta, szinte úgy robbant ki belőle a szó. - Minden világos, uram. Mint a nap.

- Valóban?

- Nem kell nagy fantázia hozzá, uram, hogy lelássunk a dolgok mélyére.

- Maga lelát?

- Le én, uram. Mondom, hogy világos minden, mint a nap. Ezek az amerikaiak jól megkeverték a dolgokat, uram,

- Ne mondja!

- De mondom, még akkor is, ha egyelőre nem hisz nekem.

- Ki mondta, hogy nem hiszek? - mondta békülékenyen Plummer. - Csak meg kell hánynom-vetnem magamban a dolgokat.

- En már meghánytam-vetettem, - És mire jutott?

- Két szálon fut az ügy, uram.

- Nocsak!

- Ahogy mondom - Bennet izgalomban akkorákat kan-csalított, hogy a felügyelőt

kiverte a víz. Üristen, ha így marad a fickó!

- A dolog tehát két szálon fut - ismételte az őrmester. - Az egyik szál Frederic és a lány. Erről az előbb már elmondtam a véleményemet. A fickót alighanem csak a lány érdekelte.

- Ebben, nagyjából, egyetértünk.

- Na és természetesen Sir Christopher vagyona.

- Hm.

- Fredericnek ugyebár nincs pénze, és tegyük fel, hogy lehetősége sincs pénzhez jutni. Hiába az ígéret földje az az Amerika, alighanem ott sincs kolbászból a kerítés, uram.

- Hát... nemigen.

NOSj ennek a Fredericnek van egy barátja, Ned Burton.

Frederic elpanaszolja neki, hogyan áll a lánnyal. Vagy pénzhez jut valahogyan, vagy fuccs a házasságnak és a lánnyal járó dohánynak is.

- Érdekes - morogta a felügyelő.

- Tegyük fel, hogy Burton tud arról, hogy Sir Christophernek van két, egyenként egymillió fontot érő szupergalambja.

- Honnan az ördögből? - rázta a fejét Plummer. - Hiszen Burton nem galambász, hanem... heroldikus, vagy mi az ördög.

- Azért tudhatott róla - mondta Bennet. - Különben sem hiszem, hogy ezt a fickót csak a régi címerek érdekelték. Ez az ember orgazda volt, uram, elhiheti, vagy még annál is rosszabb.

.- Oké, tegyük fel, hogy tudott a galambokról - adta meg magát a felügyelő. - És akkor mi van?

- Akkor az van, hogy gondolkodni kezdett. Felkereste Duckfieldet, és ajánlatot tett neki.

- Ugyan már, mire?

- Tegyük fel, hogy az ajánlata így szólt: kedves Duckfield úr, lenne egy megtisztelő ajánlatom. Odaát, a jó öreg Angliában van egy fickó, akinek van két ilyen és ilyen galambja. Érdekli az ügy, vagy sem? Ha érdekli, akkor én megszerzem magának őket, méghozzá jóval olcsóbban, mint amennyit érnek. Nem kell hozzá más, mint egy kis kezdőtőke. Mondjuk néhány ezer dolcsi. Na és persze az, hogy ön és a kedves felesége át-ránduljanak a kontinensre. Garantálom, hogy néhány napon belül az öné lesz mindkét szupergalamb.

- Hm. Bátor elképzelés.

- Ez még mind semmi. Ezután következett a szervezés. Beavatták az ügybe ... hm ... fájdalmas, de az ön unoka-öccsét is, uram. S ez sem lehet véletlen. .. Tudták, hogy abban a falucskában, ahol Sir Christopher kastélya és a galambok vannak, ön a rendőr felügyelő, uram.

- Hm - morogta Plummer. - Ha ez tényleg így van, tényleg jó kis összeesküvés.

- Ezután eltervezték a dolgot. Sir Christopher meghívta Duckfieldet és nejét, akik azzal az állítólagos ötlettel álltak eléje, hogy megszerelnék venni a galambjait. Sir Christopher-nek, mint minden igazi tenyésztőnek hízelgett az ajánlat, bár esze ágában sem volt eladni őket. Ezt egyébként Duckfield ki is kottyantotta.

- Valóban - motyogta Plummer, és cigaretta után kotorászott a zsebében, majd csüggedten visszahúzta a kezét.

- Ekkor lépett be a képbe Frederic. Beszélt Margdzsal, és ... a többit már tudjuk, uram. Nyilván azt akarta közölni Sir Christopherrel, hogy rövidesen tele lesz pénzzel. Ez lett volna az a hír, amittől azok a bizonyos képek lepotyogtak volna a falról. Tehát Sir Christopher lányát Sir Christopher pénzével akarták megkaparintani.

- Magának ez világos, Tom? - kérdezte felhős arcai Plummer.

- Az hát - mondta diadalmasan Bennet -, mert most jön az ön unokaöccse, uram! Az ő feladata volt elrabolni a galambokat. Duckfield megveszi őket, Fredericre bőven hull a dollár, és megkapja a lányt is. Nos, mit szól hozzá, uram?

- És Duckfield gyémántja? A Hoggins?

- Az csak fal. Fogadok, hogy el sem rabolták igazából. A galambokra ment ki a játék, uram. Fogadok, hogy nemsokára előkerül a gyémánt, uram. Mondjuk úgy, hogy valaki értesíti Duckfieldet, egy ismeretlen telefonáló, hogy ennyi és ennyi pénz ellenében visszakaphatja a kincsét. De mindez csak fal, uram. Rövidesen kiderül, hogy semmi sem hiányzik, csak a galambok. A többi mind csak füst és köd, hogy nehezebben lássunk tőle, uram.

- Tehát a dolgok mélye tele van füsttel és köddel - morogta a felügyelő.

- Kár gúnyolódnia, uram - sértődött meg Bennet. - Meglátja, nekem lesz igazam.

- Ne húzza fel az orrát, Tom. Inkább azt magyarázza meg, hogy mi a helyzet a gyilkosságokkal? Mert annak is bővíben vagyunk, ha nem vette volna észre.

- Azokkal sincs semmi probléma. Ez is tipikusan amerikai dolog. A fickók összekaptak a zsákmányon, Frederic arra gondolt, hogy... kár lenne hagynia, hogy Burton is felmarkoljon egy zsák pénzt. A mór teljesítette a kötelességét, a rnórt ki kell nyírni. És ki is nyírta.

- És Glickstein, és Paula?

- Az is beleillik a képbe, főnök. Csak még nem vagyok egészen biztos benne, hogyan. Talán ők is érdekelve voltak anyagilag az ügyben. Kemény banda ez, uram, higgye el. Végül is úgy jártak, mint az ilyen bandák szoktak, főleg odaát. Megkapták a dohányt, azután az osztozkodásnál kinyírták egymást.

- Ezek szerint, Frederic kinyírta Burtont... Hm. Maga szerint a másik kettőt ki nyírta ki?

- Hát... vagy Duckfield, vagy ...

- Vagy?

- Sajnálom, uram, de ki kell mondanom... - Gary?

- Sajnálom, főnök.

- Ezek szerint akár le is tartóztathatom az amerikaikat, mi?

- Még mielőtt a bűnügyiek ideérnek. Mi arathatjuk le a babérokat, uram. Plummer felállt, és sétálni kezdett a szobában. Bennet reménykedve követte a fejével főnöke mozgását, és csak akkor húzta el csalódottan a száját, amikor a felügyelő abbahagyta a sétát és Bennetre nézett.

- Én még várnék vele, Tom.

- De ... miért, uram?

- Több dolog miatt is. Először is Gary az unokaöcsém, és az ember nem szívesen tartóztatja le az unokaöccsét, méghozzá kettős gyilkosság vádjával.

- Hát... ezt megértem, uram. Mégis ...

- Másodszor, még nem hallgattunk ki minden tanút. Sir thristopher például alszik, mint a tej. Nevetséges lenne bármit is tennem, amíg a házigazdával nem beszéltem. Egyszerűen nevetséges.

- Gondolja, uram?

- Igen, ezt gondolom. Azonkívül nincs meg Frederic sem.

- De meglesz. És megvan a pisztolya!

- Ez csak gyanú, Tom. Egyáltalán nincs bebizonyítva, hogy a pisztoly az övé. Min alapszik ez a feltételezés, Tom?

- Az ön unokaöccse mondta, hogy ...

- Maga hisz annak a szavában, akit két gyilkosság elkövetésével vádol? Mi értelme lett volna, hogy elmondja, amit elmondott, ha ő és Frederic egyazon banda tagjai? Erre válaszoljon!

- Ha elkapjuk és megszorogatjuk őket, minden kérdésünkre választ kapunk, meglátja, uram!

- Egyelőre azt csináljuk, hogy meghallgatunk mindenkit. Hátha még kiderül egy s más. Legalábbis ez az én véleményem.

- Maga tudja, uram - mondta szomorúan Bennet. - Maga a főnök, Gary szorgalmasan jegyezgette az adatokat, amit a tengerentúli hang diktált neki. Amikor befejezte az írást, ledobta a ceruzát az asztalra, és igyekezett olyan könyörgő hangsúllyal beszélni, ahogy csak tellett tőle.

- Még valamit, Tex ...

- Úristen, Gary, jószágos úristen, mit akarsz még? így is az állásommal játszom, jól tudod. Ha valaha is kiderül, hogy tőlem kaptad az információt... Jézusom, soha semmilyen egyetemen nem kapok alkalmazást. Olyan feketelistára tesznek, mint a pinty!

- Nem fog semmi kiderülni, Tex.

- Mondod te, öcsi. De isten útjai kifürkészhetetlenek.

- Ez az ügy is az marad, Tex, ha nem segítesz. A lelkedre vennéd, hogy legalább húszévet sózzanak rám, ártatlanul? Legszebb éveimet egy minden komfortot nélkülöző brit börtönben töltsem el, ahol egyetlen szórakozás a havonkénti fociparti az örök csapatával? Te, itt a sitten még az amerikai baseball-eredményeket sem közlik a rabokkal!...

Valaki óriásit sóhajtott a vonal végén.

- Egyen meg a fene, öcsi! Mondd, mit akarsz?

- További infókat.

- Mondtam már, hogy ez minden. Több nincs.

- Nyugi, Tex. Angolokról.

- Te megőrültél! - csattant fel a hang. - Hát ki van odaát én vagy ie?

- Te meg tudod szerezni, ha akarod, Tex. Nekem itt nincsenek informátoraim. Berrynek van egy halom ismerőse, akiktől mindent megkaphat. Légy jó haver, Tex, és segíts a barátodnak ...

- Jól van - adta meg magát a másik. - Jól van, öcsi. De vedd tudomásul, ha kirepítenek a tanszékről, a nyakadon fogok élni. Még a meccsre is te fizetsz be. És te veszed meg a napi tíz doboz sörömet. Egyebekről nem is beszélve...

- Oké, Tex - vigyorgott Gary. - Itt maradok telefonközelben.

- Maradj, ahol akarsz - nyögte a másik, és letette a kagylót.

Mire Gary megjelent a szobában, már az indiai házaspár foglalta el Duckfield és Sally árván hagyott székét. A fiú el-ámult, ahogy közelebbről és villanyfényben is alaposan szemügyre vehette Dévit. Az indiai asszony csodaszép volt, s a leste köré tekert szári kiemelte csábos domborulatait. Gary elvörösödött, s barátságosan Dévire villantotta lófogait. A mélyfekete szemek megrebbentek, de állták Gary mosolyát.

Ratnakrisna kövérkés arca olajosán csillogott, szemei azonban nyugtalanul fürkésztek a felügyelőt és Bennetet.

Gary óvatosan a papírára pislantott, majd begyűrte a zsebébe. Kezdődhet az előadás!

- Arra lennék kíváncsi, hogy mi az önök véleménye a ma este, illetőleg éjszaka történetekről? - kezdte a felügyelő. - Asszonyom?

Dévinek puha és simogató volt a hangja, mint a fekete bársony. Enyhe indiai akcentussal beszélte az angolt, és Gary akaratlanul is összehasonlította a hangját a Thornton ikrek nőnemű részének enyhén raccsoló orrhangjával. S az összehasonlítás mindenképpen Dévi javára dőlt el, még akkor is, ha

I

az indiai asszonynak nyilván fogalma sem volt a baseball játék alapvető szabályairól.

- Nem tudok mit mondani, felügyelő.

- Gondolom, megrázták a események?

Dévi lehajtott a fejét, amikor felemelte, már nem volt annyira özelíd a tekintete.

- Nézze, felügyelő, én olyan országban nőttem fel, ahol az emberek az utcán élnek és ott is hálnak meg. Aki meghal, a többi átlép rajta. Aztán leviszik a Gangesz partjára, és elégetik, hogy a szent vízbe szórják a hamvait. Az én hazámban a halál mindennapos dolog.

- A gyilkosság is?

- Felfogás kérdése - mondta az asszony, és enyhén ökölbe szorította a kezét. - Ki tudja valójában, mi a gyilkosság? Valakit lelőni, valakit megfojtani az? És az micsoda, ha valaki, mondjuk egy gyerek meghal, mert nincs mit ennie? Ez nem gyilkosság? És ki bünteti meg a gyilkosokat? Néha meg kell ölni a gyilkosokat... Ez a véleményem.

- Ön ... politikai menekült? Az asszony elmosolyodott.

- El kellett jönnöm, mert Indiában halálra ítélték. Ha nem jövök el, megöltek volna ... akár golyóval, akár hosszú börtönnel.

- És ... miért?

- Hogy miért ítélték el? Gyilkosságért, felügyelő. Olyan csend ereszkedett a szobára, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani.

48.

Plummer zavartan babrálta a kabátgombját, Bennet pedig a plafonra meresztette a szemét.

- Remélem, engedéllyel tartózkodik Angliában, asszonyom?

- Termesztésen, felügyelő. Itt az útlevelem.

A felügyelő elvette tőle is és Ratnakrisnától is. Az indiai férfi a levegőbe meredt, mintha lélekben valahol messze másutt járna.

A felügyelő belepillantott az útlevelekbe, aztán összecsukta és az asztalra tette.

- Ezek szerint Mr. Ratnakrisna nem a férje?

- Nem, nem a férjem.

- Hm. Itt mindenki úgy tudja.

- Rosszul tudják. Én nem hazudtam senkinek, ha erre gondol. Ők azt hitték, hogy a felesége vagyok, és én nem világosítottam fel őket. Ez csak nem

bűn?

- Természetesen nem - mondta Plummer. - Sir Chris-topher tudta?
- Ez nem volt téma beszélgetéseink során.
- Elnézést, asszonyom, ha kissé visszakanyarodom Indiához. Ön ...

hogyismondjam ...

- Hogy miért ítélték halálra? Megfojtottam néhány embert ...
- Plummer felugrott, és az asztalon áthajolva az asszonyra kiáltott.
- Néhányat?!

- Néhányat lelőttem. Kimondták az ítéletet a gyerekek gyilkosaira, és én végrehajtottam ...

- De kiken, az istenért?!

- Azokon, akik felelősek az indiai nép nyomoráért. Bur-zsujokon, katonákon, akin kellett.

A felügyelő hitetlenkedve rázta meg a fejét.

- Ön ... terrorista, asszonyom?

- Így hív bennünket az ellenség, és mi nem tiltakozunk ellene. A forradalmi terror szükséges rossz, ami megtisztítja a világot.

Plummer leroskadt a székére, és hosszasan bámult maga elé.

Amikor felemelte a fejét, már nem voltak ott a lázas fények a tekintetében.

Igyekezett visszavedleni szenvtelen rendőrtisztviselővé, akinek az arcán nem látszanak érzelmek.

- Csak azt nem értem, hogyan kaphatta meg a brit beutazási engedélyt.

Az asszony cseppnyit elmosolyodott.

- Politikai menekült vagyok, felügyelő. A jelenlegi angol kormány nemigen szereti a dzsanata pártot. Mióta Indira kezéből kitépték a gyeplőt, a maguk Margaret asszonya engedékenyebb, mint volt.

- És ön ... hogy is mondjam, odahaza, Indiában, ítéleteket hajtott végre?

- Természetesen. Nyugodtan elmondhatom, az önök hatóságai úgyis tudnak róla. Az Ulrike MeinhoJ-csoport tagja voltam. Annál is inkább elmondhatom, mert ez a csoport nem létezik többé. Mint ahogy Ulrike sem. De azért a harc folytatódik, felügyelő!

- Ismerte az áldozatokat? Dévi bólintott.

- Glicksteint és a lányt igen. Azt beszélik, hogy még egy harmadik hullá is van odakint. Valami Ned Burton. Nem hiszem, hogy ismerném.

- Hol találkozott Glicksteinékkal?

- Természetesen Indiában. Plummer megdöbbsent.

- Azt mondja, hogy Glickstein és Paula volt Indiában? Dévi kesernyően elmosolyodott, és szorosabbra csavarta magán a száriját.

- Miért ne lettek volna? Nem tudja, hogy az utóbbi években előntötte Indiát a szemét? Hippik, csirkefogók, idegbetegek és narkósok tömegei áradnak abba a szerencsétlen országba. Hogy megtalálják a leikük nyugalmát, amit a nyugati világban elvesztettek. Nevetnem kell, felügyelő! Lelki békét keresni ott, ahol az ország fele az éhhalállal küszködik?

- Úgy érti, hogy Glickstein és Epstein kisasszony is a. . hm ... a lelki békéjüket keresték?

Az asszony fekete szemében megvetés csillogott.

- Ezek a férgek? Ugyan, dehogy. Koncertet tartottak a hasonszőrűeknek ... sajnos, indiaiaknak is.

- Hogyan ismerkedett meg velük?

- Ez legyen az én titkom, felügyelő. Annyit mondhatok csak, nem sok kellett hozzá, hogy a forradalmi igazságszolgáltatás rájuk is lesújtson.

Plummer ismét kezdte elveszíteni magára erőszakolt józanságát.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy ki akarták nyírni őket, mert zenéltek? Mit árt maguknak a yeyeye?

Dévi megcsóválta a fejét.

- Maga nem ért semmit, felügyelő, ők terjesztik a mételyt. A burzsujok propagandistái. Azt hirdetik, hogy jobb belenyugodni mindenbe, hogy semmi más nem kell a boldogsághoz, csak a rángatózás. a szerelem és a narkó. Pontosan, mint a maguk átkozott vallásai. A népek ópiuma. Mint a mérges gyomot, gyökerestül ki kell tépni őket!

- Szóval Glickstein és Paula ilyen mérges gyomok voltak?

- Ahogy mondja, felügyelő. Csak arra jók, hogy eltereljék a figyelmet a forradalmi harcról. És ami a legveszélyesebb, az ifjúságot fertőzik meg.

Pusztulniuk kell, előbb-utóbb!

Plummer előrehajolt.

- Mondja, Miss Dévi, nem lehetséges, hogy ön gyomot tépni jött Sir Christopher kastélyába? Esetleg már ki is tépte őket?

Az asszony megrázta a fejét.

- Nem volt semmi ilyen feladatomban... de ha lenne, sem kötném az orrára. Nincs bizonyíték ellenem, vagy tévednék?

- Egyelőre nincs - mondta a felügyelő. - Egyelőre. És még egy kérdést, ha megengedi... Ha ön annyira gyűlöli a burzsujokat, mi szél hozta mégis Sir Christopherhez? Mert ő aztán burzsuj a javából! Legalábbis a maguk fogalmai szerint ...

Dévi felnevetett lágy és mégis vibráló nevetéssel.

- Nem ismer maga bennünket, felügyelő. A maga gondolkodásmódja annak az osztálynak a felfogását tükrözi, amelynek ön is a képviselője. Csak vagy-vagyot ismer. Nincs érzéke a dialektikához.

- Nem felelt a kérdésekre - mondta Plummer.

-- Sir Christopher más. Amikor Indiában járt...

- Sir Christopher is járt Indiában? - kapta fel a fejét

Gary.

Az asszony most nézte meg figyelmesebben a fiút. Fekete szemének perzselő pillantására Garynek kigyúltak a szeplők az arcán.

- Sir Christopher gyakran megfordult nálunk. És, mondhatom, a burzsoáziának ahhoz a szárnyához tartozik, amelynek van érzéke a társadalmi problémák iránt. Gyakran nagyobb összegekkel támogatta ...

- Csak nem magukat? - képedt el Plummer.

- Ugyan, dehogy - mosolygott Dévi. - A gyermekeket támogatta. Az éhező gyerekeket. Több alapítványnak juttatott különböző összegeket. Eszünkben sem volt, hogy Sir Christophernek ártsunk.

- Ő tudta, hogy maga kicsoda?

- Indiában csak kevesen tudják, és ő nem tartozott közéjük. Egyszerűen csak kedvelte a társaságomat. Már Delhiben is kitüntetett a figyelmével. Amikor később megtudta, hogy Angliában vagyok, felvette velem a kapcsolatot.

Plummer felemelkedett.

- Hát... köszönöm, asszonyom. Egyelőre ennyit. Kérem, ne hagyja el az épületet. Lehetséges, hogy újabb kérdéseket kell feltennem önnek.

.

Az asszony felállt, bólintott, összehúzta magán a száriját, és kiment az ajtón. Csak enyhe, szívbe markoló szantálillat maradt utána.

49.

Ratnakrisna úgy gubbasztott a székében, lehorgaszlott fejjel, mint egy gyomorrontásos kígyó, amit az ügyes bűvölőnek ki kell csalogatnia a kosárból. Csak akkor emelte fel a fejét, amikor Plummer nagy zörgéssel közvetlenül eléje húzta a székét.

- Hát akkor kezdjük el, Mr. Ratnakrisna. Ön is terrorista? Az indiai rémületen kapta fel a fejét.

- Dehogy, felügyelő úr. Hová gondol! Én szitárművész vagyok.

- És kígyóbűvölő!

- Azt csak amatőr módra csinálom. Vonzódom a kígyókhoz, ennyi az egész.

- Hol ismerkedett meg a ... hm ... Miss Dévi veii? Indiában?

ísa

- Itt. Londonban.

- Tudta, hogy a kisasszony ... hm ... mivel foglalkozik?

Ratnakrisna a levegőbe bámult. Sokáig hallgatott, és a felügyelő már-már azt kezdte hinni, hogy nem is hallotta meg a kérdését. Végül is Ratnakrisna visszakapta a tekintetét Plummerre.

- Alighanem sejtettem.

- Alighanem, vagy sejtette?

- Hát... talán sejtettem.

- És?

Ratnakrisna tehetetlenül széttárta a karját.

- Mit tehettem volna? Az emberek földi útját az isteni akarat, a karma szabályozza. Ha neki egyszer ez a kármája, nem tehet ellene semmit.

- Aha - mondta Plummer, és bólintott. - Ezek szerint, ha magának az a kármája, hogy megismerkedjék vele, akkor akárki is, nincs ellene apelláta. Igaz?

Ratnakrisna beleegyezően bólintott.

- Alighanem felfogta a dolgok lényegét, felügyelő.
- Nem tett említést arról, hogy milyen céljai lehetnek Angliában? Esetleg tervez-e valamit valaki ellen?

Ratnakrisna megrázta a fejét.

- Erről nem beszéltünk soha.
- Hát miről beszélgettek?
- Mindenről. Indiáról, a szitárról, kígyókról és a világról.
- Gyilkosságról nem?

Az indiai félrefordította a fejét, és nem válaszolt.

- Rendben van - mondta Plummer. - Ne kapja fel a vizet. Tehát ön is Indiában ismerkedett meg Sir Christopher-rel.

Ratnakrisna megtörölte a homlokát egy tarkakockás selyem zsebkendővel, és bólintott.

- Elmondaná, hogyan?
- Roppant egyszerű. Sir Christopher szereti a szitárzenét. Valaki bemutatott neki. Aztán, amikor megtudta, hogy Angliába jöttem, felkeresett.
- Hm ... akkor ön már ... kapcsolatban állt Dévi kisasz-szonnyal?
- Ez... feltétlenül hozzátartozik az ügyhöz?
- Ezt még majd eldöntöm - mondta szárazon Plummer. - Mindenesetre jobb lenne, ha válaszolna a kérdésekre.
- Hát... alighanem igen - adta meg magát Ratnakrisna. Egy koncertemen ismerkedtünk meg. Ennyi az egész.
- Oké. Akkor talán térjünk rá a kígyókra. Ön azt mondta, hogy... mondjuk így, vonzódik hozzájuk. Miért?
- Minden indiai szereti a kígyókat. Tiszteljük a kígyókirályt is, a nágaradzsát. Maguk, európaiak ezt úgysem értik.
- S ez a tisztelet odáig is elmehet, hogy egy szitárművész egy kosár kígyóval utazik keresztül-kasul a világban?

Ratnakrisna arca idegesen megrándult, és látszott rajta, hogy keresi a szavakat.

- Látja, felügyelő - mondta végül -, amit ön produkál, az tipikusan európai gondolkodás, önnek érthetetlen, hogy kígyókkal járok, mert előítéletei vannak a csúszómászókkal szemben, és mert errefelé szokatlan az ilyesmi. Abban, feltételezem, nem látna semmi furcsát - és gondolom nem is lát -, hogy felcicomázott öreg hölgyek egész pincsikutyagyűjteményüket áthordják Európából Amerikába és vissza. Csak azért, mert megszokta a kutyát... A kígyót meg nem. Nem tudom, érti-e, mire célzok?

Plummer elgondolkodott.

- Hát... talán lehet abban valami, amit mond, Mr. Ratnakrisna. Csakhogy, ha a kutya megharap valakit, abba nem feltétlenül hal bele az illető. Ami nem mondható el az ön kígyóiról.
- Csak bánni kell tudni velük. A kígyó sem vadállat. Csak akkor mar, ha bántják.

- Engem elsősorban az érdekelne, hogy mi történt közvetlenül az áramszünet előtt - hajolt előre Plummer. - Ki javasolta, hogy mutassa be a kígyótrükköt?
- Ez nem trükk, felügyelő! - tiltakozott Ratnakrisna felháborodottan.
- Jól van, nevezze ahogy akarja. Vissza tud rá emlékezni, hogy ki volt az, aki az ötletet adta?

Ratnakrisna ismét széttárta a karját.

- Nem tudom. Talán Mr. Duckfield. Mintha ő erősködött volna legjobban. De a többiek is akarták. Ki jobban, ki kevésbé. Én csak engedtem a kérésüknek. Ostobán nézett volna ki, ha kéretem magam.
- Bocsánat - szólt közbe Gary, és zavartan ropogtatta az ujjait -, de mintha ... furcsa, de én úgy emlékszem, hogy ön volt az, aki egyáltalán szóba hozta a kígyókat, Mr. Ratnak-risna.

Az indiai Garyre nézett, és minden volt a tekintete, csak barátságos nem.

- Nem emlékszem rá, hogy dicsekedtem volna.
- Nem is ... izé ... erről van szó - habogott Gary - csakhogy ön ... elejtett néhány szót, hogy kígyói vannak és ... itt is van belőlük néhány. Namármost az emberi kíváncsiság, ugye ...
- Nem értem, mire akar kilyukadni - mondta az indiai ingerülten. - És egyáltalán. Milyen jogon ...
- Helyettem kérdez - mondta Plummer.

- Tehát, ön azt állítja, hogy én felkeltettem a jelenlévők kíváncsiságát, tudván, hogy ők úgyis kérni fogják, mutassam be a kígyóimat. így van?

- Hm.

- Ez pedig annyit jelentene - dőlt hátra Ratnakrisna -, hogy bűntársnak tekint egy gyilkossági ügyben. Mert, ha követem a gondolatmenetét, a kígyóra azért volt szükség, hogy zavart keltsen az áramszünet alatt, s a zűrzavarban könnyebben dolgozhat a gyilkos, vagy a tolvaj, vagy mindkettő. így gondolják?

- Így - mondta Gary szokatlan keményen.

- Ezek szerint van egy ötletem, hogy hol lehet a gyémántjuk, amit keresnek

- mondta Ratnakrisna. - Mondjuk a kígyóim alatt. A kosárban. Mit szól hozzá, fiatalember?

- Nincsenek ott - mondta Gary. - Már megnéztem. Ratnakrisna felugrott, és tágra meredt szemmel bámult a fiúra. Szinte sütött a gyűlölet a tekintetében.

- Hogy merészelte ... És mikor, maga, maga ...!

- Az előbb - mondta Gary -, amikor átmentem telefonálni. Amíg a vonalra vártam... gondoltam, körülnézek a ffeobájában... természetcsen utólagos engcdelmével, Mr. jfirtatnakrisna.

- Te ... kimentél onnan! - támadt rá Garyre Plummer. - És ... betörtél egy lezárt szobába?

- Nyitva volt az ajtó - pirult el Gary, és a felügyelő esküdni mert volna, hogy hazudik.

- Maga ostoba őruit! - kiáltotta az indiai, és az ajtó felé lépett. - Meghalhatott volna, és az én nyakamba varrták volna a halálát. ..

- Maradjon csak a szobában, Mr. Ratnakrisna! - állta el az útját Bennet. - Nem hallottam, hogy elengedték volna!

- De hát a kígyóim!

- A kígyók rendben vannak, uram - mondta Gary nyugodtan. - Középiskolás koromban ... hm. .. hogy pénzt keressek, egy terráriumban dogoztam. Ertek a kígyókhoz. A kobrákhoz is. Tulajdonképpen könnyű velük bánni... Ekkor Ratnakrisna váratlanul előredobta magát. Fémestárgy villant a kezében, és mielőtt Plummer vagy Bennet közbeavatkozhatott volna, Garyre vetette magát. Aztán, furcsa módon, nem találta el a fiút. Egy kéz átnyúlt az asztal felett egy láb rövid kört írt le a levegőben valami óriásit csattant a szitárművész nekivágódott a falnak, és a sárgaréz bokszer lehullott a parkettára. Ratnakrisna az asztalra hanyatlott, és jobb kezével bénán lógó bal karját tapogatta.

- Úristen, Gary - rémüldözött Plummer. - Mit csináltál? Gary kivillantotta jókora kapafogait.

- Feketeöves mester vagyok - mondta nyugodtan. - És az a helyzet, hogy ezt itt még sokan nem tudják.

Bennet nem túl gyengéden az indiai hóna alá nyúlt, és a székéhez vezette.

- Csak semmi izgalom - mondta figyelmeztetőn, és felvette a földről a bokszerét. - Nem túlzás ez egy szitárművész-től?

Ratnakrisna sziszegve tapogatta a kezét: arcára kiült a fájdalom.

- Mit csodálkozik? - mondta dühösen. - Valahogy csak meg kell védenem magam ...

- Ugyan ki ellen? - kérdezte Plummer.

- Mindenki ellen - nyögte Ratnakrisna. - Magának fogalma sincs, mennyi veszély fenyeget egy művészt. Vagy testőrt fogad az ember, vagy saját maga próbálja megvédeni önmagát.

- Úgy érti, hogy fenyegetik? - kérdezte Gary,

- Pontosan. És felháborítanak, és üldöznek, mint maga, fiatalember... Huligánok támadnak rám a koncertjeim után, narkósok kábítószerrel követelnek tőlem, mert ugyebár egy indiai biztosan narkós. És így tovább. Mire kíváncsi még?

- Hogy miért akart lecsapni - kíváncsiskodott Gary.

- Mert elvesztettem a fejem - mondta Ratnakrisna mogorván, - Művészekkel előfordul az ilyesmi. Túlpörög a motor, és kész. Hát nálam túlpörgött. És maga pörgette túl... Féltem a kígyóimat és magamat is. Nem óhajtok bíróság elé állni egy ostoba ficsúr miatt.

- Pedig már rég oda kellett volna állnia - mondta Gary. - Micsoda?! - ugrott fel Plummer. - Azt állítod, hogy ...

- Inkább elmesélek egy történetet - állt fel Gary, és az asztal túlsó oldalán sétálni kezdett, faltól falig. - Ha jól tudom, 1951-ben kezdődött a dolog. Szolgált az indiai haditengerészeknél egy Ratnakrisna nevű hadnagy ... Akkoriban volt ez, amikor a fiatal és éppen hogy függetlenné vált Indiai Köztársaság egyezkedni kezdett a maharadzsákkal.

- Megőrülök! - mondta Plummer, és két keze közé fogta a fejét. - Honnan a fenéből tudod te ezeket?

Gary azonban zavartalanul folytatta,

- A maharadzsáknak le kellett mondaniuk előjogaikról és vagyonuk egy részéről. Főleg ékszereikről. Ezekre ugyanis az indiai állam tartott igényt mint nemzeti vagyonra. Elkobozni nem akarta őket. mivel a maharadzsák nagy része támogatta a függetlenségi mozgalmat. Úgy döntött tehát, hogy inkább megvásárolja őket. Még hozzá nem is rossz áron. így van, Mr Ratnakrisna?

Az indiai mogorván hallgatott.

- A vásárlással megbízott indiai hatóság tárgyalni kezdett Maripur egyik maharadzsájával is, akinek a birtokában volt a Bengál szíve.

- Micsoda? - hördült fel Plummer. - Minek a szíve?

- Ez egy óriási gyémánt - magyarázta Gary. - Aligha-tiem az egyik legnagyobb a világon. Valaha a maharadzsza kedvenc elefántjának a homlokát díszítette. Bennet kancsalított, és a homlokához nyúlt, mintha gyé-,iántot keresne rajta.

- Bizottság megbízta Ratnakrisna hadnagyot és egy angol katonatisztet, aki a független indiai hadsereg kiképzőjeként tevékenykedett, a vásárlás lebonyolításával. Azért őket, mert mindketten korábbról ismerték a maharadzsát, és a hatóságok bizalmát is élvezték. Ők ketten, néhány katona kíséretében, el is mentek Maripurba, s elvittek több százezer fontot, az első részletet a maharadzsának. A két katona nyugtát adott a gyémántról, majd a pénzt átadva eltűntek a maripuri dzsungelben, hogy soha ne kerüljenek többé elő. Velük együtt örökre eltűnt a Bengál szíve is.

- Ostoba fantazmagória! - rázta dühösen a kezét Ratnakrisna. - És még ha igaz lenne is, mi közöm mindehhez?

- Nem sokkal később az is kiderült, hogy a pénz, amit a maharadzsának vittek, hamis. Az utolsó bankóig. A két tiszt tehát nemcsak a drágakövet, hanem a pénzt is ellopta. Ezek ketten, persze később, és már Indián kívül, társaságot alapítottak, amely ékszerekre specializálta magát. Az Interpol gyanítja, hogy ők tartanak fenn néhány olyan műhelyt Rotterdamban és Amszterdamban, ahol feldarabolják és újrafoglalják az ellopott köveket. Mond ez önnek valamit, Mr. Ratnakrisna?

Az indiai vágyódó pillantást vetett a bokszerre, amely ekkor már Bennet kezén villogott.

- Csak az ügyvédem jelenlétében beszélek - mondta, és a levegőbe meredt.

- Ügyvédre szüksége is lesz, Mr. Ratnakrisna, még hozzá jó ügyvédre. Az Interpol ugyanis rendelkezik annak a bizonyos Ratnakrisna hadnagynak az ujjlenyomatával - az indiai hatóságok voltak olyan szívesek átadni Párizsnak.

Azonkívül, azt hiszem, hogy az ön ügyvédje képviselhetné a társát is, azt az angol katonatisztet, aki alighanem az egész vállalkozás

értelmi szerzője volt. Rajta, Paul bácsi, őt is nyugodtan elkaphatod!

Plummer úgy meredt Garyre, mintha éppen azt mondta volna, hogy odahaza, a fürdőkádjukban egy krokodil úszkál.

- Katonatisztet? - nyögte - Angol tisztet? Ennek a fickónak az ... izé ... bűntársát? De hát ki a fene az, ki vele, fiam!

- Fawleynak hívják - mondta Gary könnyedén. - Fawley ezredesnek. 50.

Plummer nagyot nyelt, és úgy érezte, mintha az a bizonyos bibliai alma akadt volna a torkán. Bennet iszonyatosan kan-csalított: Gary rápillantott, és rémülten lehunyta a szemét. Több mint egy perc telt el a néma hallgatásban, amíg Plummer összeszedte magát. Felállt, odalépett vadul kancsalító helyetteséhez, és elvette tőle a boksziért. Saját kezére húzta, és csak úgy próbaképpen néhányat a levegőbe csapott vele.

- Ezzel akár embert is lehetne ölni - mondta. - Mr. Ratnakrisna... kénytelen vagyok őrizetbe venni gyilkossági kísérletért.

Az indiai mindenre számított, csak erre nem. Felkapta a fejét, és megfeledkezve róla, hogy éppen az előbb tett hallgatási fogadalmat, a felügyelőre ordított.

- Megőrült? Csak nem azt akarja mondani, hogy ki akartam nyírni a fickót?

Egyszerűn csak . . . szájon akartam törölni, hogy ne szórakozzon velem . . . Őrület! Maga tényleg azt hiszi, hogy képes lennék csak úgy megölni valakit?

- Fogalmam sincs, hogy ön mire képes - mondta nyugodtan Plummer. - Mindenesetre ennek az ... izé, bokszer-nek a végén ezek a kiemelkedések alkalmasak arra, hogy... hm ... megöljenek valakit. Kénytelen vagyok letartóztatni, Mr. Ratnakrisna.

Bennet az ajtóhoz lépegetett, kinyitotta, és beszólította a segédrendőrt.

- Kísérje le a fickót, Alf - mondta. Es ne vegye le róla a szemét.

Ratnakrisna felállt, és sötét arccal nézett rájuk.

- Ezt még megbánják - morogta, mielőtt kilépett volna az ajtón. - A karma beteljesedik mindenkin. Vagy ha nem, hát beteljesíti valaki!

Alighogy magukra maradtak, a szomszéd szobában ismét felcsengett a telefon. Bennet már kísérletet sem tett, hogy megelőzze Garyt: csak állt a falhoz támaszkodva, és szemrehányón fixírozta a felügyelőt.

- Nos, Tom?

Bennet ellökte magát a faltól, és sétálni kezdett a szobában.

- Minden világos, mint a nap, uram.

- Mintha már korábban is ezt mondta volna, Tom. Pedig akkor még fogalmunk sem volt róla, hogy kicsoda Miss Dévi és Mr. Ratnakrisna.

- Ez nem változtat a lényegen, uram. Fenntartom a véleményemet ... hm ... esetleg néhány kiegészítéssel.

- És mik azok, Tom?

- Hát. .. korábban azt mondtam, ugye, hogy két párhuzamos szál fut egymás mellett.

- Valóban ... valami hasonlót mondott.

- Akkor most kiegészíteném, uram. Az indiaiak vallomása nem változtatta meg a helyzetet, csupán csak módosította. Ért engem, uram?

- Őszintén szólva ...

- Korábban, ugye, azt mondtam, hogy van egy Frederic-szál... aztán vagy egy gyémánt-szál... az az érzésem főnök, hogy számolnunk kell egy harmadik szállal is.

Plummer lesunnyadt egy székre, és tenyerébe temette az arcát.

- Hát csak számoljon, Tom. Attól tartok azonban, hogy amíg maga a szálait szövögeti, a gyilkos vidáman röhög rajtunk. Ez pedig valahogy nagyon nem tetszik nekem, őrmester.

Gary visszajött, letelepedett a székére, és várakozva nézett rájuk. Olyan tisztán és gyermeki ártatlansággal ragyogtak világoskék szemei, hogy Plummert előntötte a bűntudat. Keserves isten! És ezt az ártatlan, kedves gyermeket gyanúsította ... Hogy Bennet örült, azt még elfogadja valahogy, de hogy ő maga is!...

Erőt vett magán, és az őrmesterhez fordult.

- Hívja be Henryt, Tom.

Amíg az inas meg nem érkezett, sűrű, ki nem mondott kérdésekkel terhelt csend ülte meg a szobát.

Henry annyira Henry volt, hogy Henrybb már nem is lehetett volna. Elegáns, őszülő pakompartja, világoskék, értelmes szemei, enyhén hajlott, arisztokratikus orra olyan előkelőséget kölcsönöztek neki, hogy bármikor helyet cserélhetett volna a gazdájával. Szertartásos, kissé suta mozdulatai - ha megfelelő helyen mutogatja őket - belépésre jogosították volna még a legelőkelőbb és legkonzervatívabb klubba is.

S ahogy beszélt, az maga volt a tökély. Hosszú évek kemény munkájával sikerült elsajátítania Sir Christopher kissé orrhangú etoni beszédét, s ha valaki nem lett volna tisztában a társadalomban elfoglalt helyével, akár a miniszterelnök titkárának is hihette volna.

Plummer csak futólag ismerte Henryt. Gyakran találkozott vele az utcán, a kötelező bólintáson kívül azonban nem kerültek közelebbi ismeretségbe. Henry, előkelő posztjának megfelelően, nem ereszkedett le a falusiak közé, szabadidejében pedig többnyire a kertben üldögélt, és vastag táblás, szentimentális francia regényeket olvasott.

Természetesen franciául és természetesen fehér kesztyűben.

Plummer megköszönte a torkát, megvárta, amíg Henry merev meghajlás után leül. Ekkor még egyet köszöri, és azon tűnődött, hogy hogyan szólítsa az inast.

- Kedves, Henry - kezdte kissé bizonytalanul. - Azért kértük ide, hogy ... izé... bizonyos információkat kérjünk öntől.

Az inas felnézett a felügyelőre, aztán lehorgasztotta a fejét, és kiszámítottan lassú mozdulatokkal lefelé húzta a kesztyűjét.

- Természetesen, uram - mondta fátyolosán előkelő akcentussal. - Mindenesetre, hm... felhívnám a figyelmét, hogy csak olyan kérdésekre vagyok hajlandó válaszolni, amelyek nem sértik azt a kötelező diszkréciót, amely abból adódik, hogy Sir Christopher környezetében élek. Tehát sem a családra ...
- Alighanem szó sem lesz ilyesmikről - mondta Plummer gyorsan. - Alighanem csak nagyon egyszerű dolgokat fogok magától kérdezni, Henry. Alighanem nem lesz kifogása ellene.

- Ügy legyen, uram - mondta Henry.

- Hm - morogta a felügyelő. - Mennyi ideje dolgozik Sir Christophernél?

- Tizenöt éve, uram.

- És... előtte?

1, - Beletekinthet a bizonyítványaimba, uram. 1 - Majd később, Henry. Egyelőre kíváncsibb vagyok az áramszünetre. Mit tud róla mondani?
i Henry végre lehúzta a kesztyűt, az asztalkára fektette őket, és bizonytalan mozdulatot tett a kezével.

- Hát... valaki egy baltával kiverte a biztosítékokat az elektromos centráléban... aztán a helyükre dugott egy-egy ácskapcsot.

- Micsodát? - képedt el a felügyelő.

- Ácskapcsot, uram. Tudja, mi az?

- Tudom - bólintott Plummer. - Emberi számítás szerint agyon kellett volna vágni az áramnak a fickót, akárki tette is.

- Sajnos nem vágta agyon - mondta együttérző bólintás-sal Henry. - Alighanem gumikesztyűben dolgozott.

- Csak úgy hozzáférhet bárki is a centráléhoz? Henry elgondolkodott.

- Hát... tulajdonképpen, igen. Egy egyszerű faajtaja van, amit... hm ... nem nehéz felfeszíteni. Mint ahogy fel is feszítette valaki. Még hozzá elég primitíven.

- Maga megnézte?

- Engedelmeivel meg. uram.

- Ügy érti, hogy máskor is, bárki csinálhat egy jókora rövidzárlatot. Csak úgy viccből?

Henry kék szeméből csak úgy sütött az értetlenség.

- Elméletileg igen, uram, de gyakorlatilag miért csinálna? Miért csinálna szándékosan akárki is áramszünetet Sir Christophernek ... nekünk?

- Most mégis megcsinálta - mondta Plummer -, és nem is egészen eredmény nélkül.

- Különböznének kutyáink is ... Két véreb - mondta Henry kelletlenül, amiből egyértelműen kiderült, hogy nemigen kedveli őket. - Csakhogy ma éjszakára bezártuk őket.

- Csakugyan? És miért?

- Sir Christopher utasítására. Mindig ezt tesszük, ha Sir Christophernek vendégei vannak. Egyszer már előfordult egy sajnálatos baleset, és Sir Christopher... tanult a dologból.

- Baleset? - hajolt előre Plummer. - Miféle baleset?

- Hát... nem túl ízléses a dolog, uram - mondta Henry tétovázva. - Jó két évvel ezelőtt Sir Christopher vendége volt egy bizonyos Lord... akárki... a nevét szíves engedel-mével inkább mellőzném, és... hm. .. még bizonyos előkelő és befolyásos urak sincsenek híján bizonyos negatív tulajdonságoknak ... ezért aztán Lord ... izé ... kissé hevesebben kezdett udvarolni, izé... bizonyos hölgynek, aki egy kissé mélyebben nézett a pohár fenekére, mint kellett volna.

- Na igen - mondta Plummer. - De hol itt a kutya?

- Mindjárt jön, uram, azaz mindjárt jött. Röviddel azután, hogy Lord... izé... egy kis sétára invitálta a hölgyet a fák közé ... izé ... jöttek a kutyák és ... nem volt ízléses jelenet, uram. A kutyák lehúzták a nadrágot Lord ... izéről, és kénytelen volt a hölgyek jelenlétében alsónadrágban megjelenni. Ami, ugye, még a jelen szabados körülményei között is merészségnek számít.

- Hát - mondta mosolyát elfojtva Plummer -, kétségekívül.

- Akkor azonban, amikor Lady ... izé, is megjelent, hát... hogy is mondjam, alsóruhában... kellemetlen félreértések támadtak. A hölgy férje kínos kérdéseket tett fel Lady. .. izének, aki elmondta, hogy éppen a legújabb szakszervezeti

törvény néhány cikkelyéről vitatkoztak Lord izével, aki a felsőház tagja, amikor a bokrok mögül két kutya támadt rájuk, és ... hm ... elragadták a ruháikat. Sir

Christopher ekkor belátta, hogy hiba volt a kutyákat szabadon engedni a parkban. Azóta, ha vendégek vannak nálunk, a kutyákat bezárjuk, uram.

- Tehát akárki csinálta is a rövidzárlatot, biztos volt benne, hogy nem találkozik a kutyákkal - mondta inkább csak magának Plummer. - Azután, hogy volt tovább?

- Én a konyhában tartózkodtam éppen - ráncolta össze a homlokát Henry -, és a tálalásra felügyeltem. Ugyanis még a vacsora előtt álltunk . . . Sajnos még mindig ott állunk, a vacsora tönkrement... Arról nem is beszélve, hogy több személyvel számoltunk, mint amennyi. . . hm ... maradt.

- Na igen - mondta együttérzően Plummer.

- Akkor egyszerre csak sötét lett. És nagy ramazuri, uram. Azok az ostoba nők sikoltolozni kezdtek... érti, uram?

- Hát, nem egészen - ismerte be Plummer.

- Félték a kísértettől. Ezek falusi asszonyok, uram, és teli vannak babonával. Hisznek a kísértetekben is ... Azt hiszik, hogy Lady Crawford nyughatatlan szelkme éjszakánként a folyosókon bolyong.

- Eeeegen.

- Szóval, sikoltoztak. Nem is hallották, hogy szólok hozzájuk. Erre kerítettem egy gyertyatartót, raktam bele gyertyákat, és meggyújtottam őket. Tudtam, hogy odabenn is sötétben ülnek Sir Christopher vendégei, ezért kötelességemnek tartottam, hogy segítsék rajtuk. Fogtam a gyertyákat, és elindultam a parkon keresztül a bejárat felé. A hátulsó ajtók ugyanis zárva vannak. Ilyenkor nyáron a parkon keresztül hozzuk be az ételt.

- Értem. Mennyi időbe telheiet mindez . . . Henry? Az inas elgondolkodott.

- Hát, nem tudnám megmondani pontosan, felügyelő úr. Talán tíz-tizenöt percbe. Kétségkívül idő kellett hozzá, amíg megtaláltam a gyertyatartót, mert azok az ostoba nők csak sikoltoztak, de nem segítettek. Aztán gyertyákat kellett keresnem, majd gyufát. Egészen biztos, hogy tizenöt percnél nem kevesebb, de lehet, hogy több. Gondoltam is rá, hogy Sir Christopher már erősen nyugtalankodhat.

- Na és azután?

- Fogtam a gyertyát, és végigjöttem a parkon.

- A bejárat ajtó nyitva volt, vagy be volt csukva?

- Amikor elindultam, csukva volt...

Plummer beleharapott a szája szélébe, és szemét Henry világoskék szemébe mélyesztette.

- Azután?

- Hát... kinyílt, és kijött rajta valaki.

A szobában megállt a levegő. Plummer keze ökölbe szorult, Bennet halkan csuklott, Gary homlokán izzadságcsepp gördült végig.

- Láttá, hogy kicsoda?

Henry gyorsan Garyre pislantott, aztán megvonta a vállát.

- Természetesen. Hiszen odarohant hozzám, és ... hm .., elvette tőlem a gyertyákat.

- Meg tudná nevezni az illetőt?

Henry zavartan újra Garyre nézett, aztán újra csak megvonta a vállát.

- Hát ő. Mr. Hammersmith.

Plummer érezte, hogy kiszáradt a torka, és nyelve is száraz, mint egy darab tapló. Bennet tovább csuklott, és kezét sokat sejtetően pisztolytáskájára tette.

- Ez minden, Henry?

- Ez, uram. Ja, még valami. Sir Christopher később odaállított az ajtó elé, hogy ne engedjek ki senkit rajta. Ekkor én felvettem a földről egy botot, uram, ami eredetileg ott hevert a bokrok között. De nem volt szükség rá, hogy használjam, uram. Szerencsére.

- Köszönöm, Henry - mondta Plummer. - Egyelőre elmehet ...

- Köszönöm én is, uram - mondta Henry, és fehér kesztyűit magához véve, mereven meghajolt. Biccenett a felügyelő és Bennet felé is egyet-egyet.

Gary felé nem biccenett egyet sem.

51.

Plummer nagyot nyelt, és Garyre nézett.

- Gary?

- Tessék, Paul bácsi.

- Nem akarsz mondani nekem valamit?

- Mivel kapcsolatban?

- Henryvel kapcsolatban. Henry vallomásaival kapcsolatban, ha úgy tetszik.

- Mit kéne mondanom?

Plummer érezte, hogy lassan de biztosan kúszik fel a harag a torkán. Még néhány mondat, és a fiú képére mászik, akármit mondjon is később Elisabeth. Ez a nyomorult, nyavalyás amerikai hülyét akar csinálni belőlük!

Emberfeletti erővel legyűrte a haragját, és igyekezett nyugalmat erőltetni magára.

- Mondjuk azt, hogy miért hazudtál nekem?

- Tessék?!

- Miért nem mondtad, hogy az áramszünet alatt elhagytad a hallt?

- Hát... egyszerűen megfeledkeztem róla, Paul bácsi,

- Megfeledkeztél?

- Nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget. Mint ahogy nincs is. Miért lenne?

Plummer ökölbe szorította, majd újra kinyitotta a tenyerét.

- Tom ... lenne szíves megmagyarázni neki? Tom Bennet arcán kárörvendő mosoly terült szét.

- Hát csak azért, mert aki ellopta a galambokat és a gyémántot ... csak úgy tudta kijuttatni őket a parkba, a cinkosának, ha magával vitte őket. Különösképpen a galambokat. A gyémántot még csak-csak kidobhatta az ablakon, de a galambokat nem. Akkor azok már újra itt lennének.

Gary félig eltátotta a száját, és Bennetre meredt, de láthatóan egészen másutt jártak a gondolatai. Amikor megszólalt, rekedt volt a hangja, mintha kemény influenzán esett volna át.

- Ki kellett vinni... a galambokat? Mert... visszajöttek volna? - motyogta. Az ördögbe is, hogy erre nem gondoltam!

Felugróit, és mielőtt Bennet megakadályozta volna, hozzá-ugrott, és arcon csókolta.

- Csodálatos volt, Tom! Egyszerűen csodálatos! Itt a megoldás, ó, hogy erre nem jöttem rá, vigyen el az ördög!

Bennet riadtan hátrált, és pisztolytáskája után kapkodott.

- No de ... kikérem magamnak ... mi a nyavalya? ...

- Paul bácsi! - rikkantotta Gary. - Én olyan boldog vagyok! Rájöttem, istenemre mondom, rájöttem. Kezemben a fickó!

Plummer sötéten meredt az önfeledten fickándozó unoka-öccsére.

- Én a helyedben megpróbálnék tisztességcsen viselkedni, mert ha jól sejtem, semmi okod az öröme. Én a helyedben inkább azon töprengenék, hogy milyen magyarázatát adjam annak, hogy kimentél... Világos?

- De hát ez egy jelentéktelen mozzanat, Paul bácsi, hát nem érted? - fogta könyörgőre a dolgot Gary. - Egyáltalán nem fontos. Kimentem és kész. Valami világosságot akartam keríteni. Na és?

- Ezt majd a gyilkossági csoportnak magyarázd - mondta szomorúan a felügyelő. - És ne lepődj meg, ha nem bánnak veled olyan kesztyűs kézzel, mint én. Nekik ugyanis az lesz a véleményük, hogy az a tolvaj, netalántán Paula gyilkosa is, aki elhagyta a termet a sötétben. Ilyen pedig csak egy volt: te!

Hallgatott egy kicsit, aztán Bennet felé fordította a fejét.

- Tom ... szóljon Alfnak, hogy nézzen utána Sír Christo-phernek. Igyekezzenek lelket verni belé, mert az idő sürget, és mi még nem vagyunk sehol.

- Dehogy isnem, uram, dehogyisnem - mondta Bennet fenyegető hangsúllyal, és Garyre kancsalított.

Amikor becsukta maga mögött az ajtót, Plummer Gary ártatlan arcára nézett és megcsóválta a fejét.

- Nem értelek fiam, ha megfeszülök sem értelek. Ügy belesétálsz a kelepcébe, mintegy süket víziló. Te vagy végtelenül naiv vagy, vagy roppantul dörzsölt. S én mindenképpen az előbbi szeretném elhinni... - Felállt, és nagyot sóhajtván megsimogatta a haját. - Ha benne vagy a disznóságban, nem segíthetek rajtad. De ha nem, akkor is össze kell szednem magam, hogy kihúzzalak a melaszából. Most meg mit bámulsz, egyen meg a fene, mi?

- Paul bácsi - súgta Gary. - Azt hiszem, már mindent értek... és tudom, ki a gyilkos. És ő is hamarosan meg fogja tudni, hogy én tudom. Akkor aztán megpróbál kinyírni engem, és mi elkapjuk. Ne nyugtalankodj miattam, Paul bácsi...

Még valami mást is akart mondani, de nyílt az ajtó, és Bennet dugta be a fejét.

- A doki visszajött, uram - mondta -, és megpróbál valamit adni Sir

Christophernek.

A másik szobában ismét felcsengett a telefon, de két bátortalan cincogás után elhallgatott.

- Igaz is - fordult Plummer Gary felé. - Mi ez a sok telefon? Az előbb például...

- Az előbb például néhány információt kaptam - szakította félbe Gary - és ... izé valami érdekeset mondott valaki.

- Éspedig?

- Egy angol katonáról... illetve többről is, de nekünk spe-ciel az az egy érdekes.

- Hogyhogy?

- A maripuri eseményekre gondolok. Amikor Ratnakrisna hadnagy és Fawley ezredes lelépett a maripuri maharadzsa gyémántjával és a pénzzel, egy kisebb, a dzsungelben járatos csoportot küldtek a keresésükre. Furcsa módon, ez a csoport sem került elő soha többé. Nyomtalanul felszívta őket az őserdő.

- És?

- A vezetőjük egy Butterfly nevű őrmester volt. A dzsungelharc szakértője... A későbbi vallomásokból kiderült, hogy furcsa vonzódást érzett az ékszerek iránt. Bajtársai szerint néha napokat töltött indiai templomokban, és az istenek drágaköveit nézegette.

- És hogy a fenébe jön ide?

- Igen egyszerűen. Ez a Butterfly őrmester itt van közöttünk és ...

- Kicsoda? - ugrott fel egyszerre Plummer és Bennet. - Henry - mondta Gary.

- Sir Christopher inasa.

52.

Nehéz volt a csend, mint cingár súlyemelő kezében az ötszáz kiló.

Végül is Plummer törte meg a hallgatást.

- Újabb szál, Tom?

Bennet halk roppanások közepette rágta a körmét, és még kancsalítani is elfelejtett.

- Nem tudom, uram - mondta rövid habozás után. - Végig kell gondoldom a dolgot. De nem hiszem, hogy ez az újabb tény változtatna valamit is az elképzeléseimen. Ha egyáltalán a tények tények ...

Plummer felkapta a fejét.

- Ezt hogy érti, Tom?

Bennet nagyot harapott a körméből, és Garyre kancsalított.

- Ahogy mondom. Ha ezek az úgynevezett információk valóban igazak.

Ugyanis...

Ki vágódott az ajtó, és Johnson doktor törtetett be a szobába. Alacsony, köpcös természetéhez illő heveséggel hajította táskáját az asztalra, és mintha éppen most fejezte volna be a Szahara átszelését, szörnyű fúj tatással leroskadt egy székre.

- Ő, hogy a fene egye meg ezt az emeletet!... Na, hogy ityeg a fityeg?

Plummer behunyta a szemét, aztán kinyitotta.

- Talált valamit, doktor?

Johnson szemére biggyesztette aranykeretes csíptetőjét, és egy győztes hadvezér önbizalmával nézett körül,

- A boncolás természetesen csak holnap lesz - mondta. - Mindazonáltal megvizsgáltam őket. Hogy úgy mondjam, közelebbről, és ruha nélkül.

Bennet kiköpött egy körömdarabot, és láthatóan megborzongott.

- És? - kérdezte Plummer.

- Nem sok, Paul. A fickót odakinn szíven lőtték, ez világos.

- Egyéb külsérelmi nyom? Johnson felkapta a fejét.

- Honnan tudja?

- Nem tudom, csak kérdezem, doktor.

- Hát... valaki kiosztotta halála előtt.

- Úgy érti, hogy megverték?

- Nem tudom. Lehet, hogy ő vert meg valakit. Mindenesetre összeverekedett valakivel: ez tény.

- Kivel?

- Honnan tudjam? Nem találtam meg a zsebében az ellenfél névjegyet.

- És... milyen jellegűek a sérülései?

- Nagy verekedés lehetett, Paul. Többször állón vágták, és talán fojtogatták is.

- Mivel?
- Arra gondol, hogy tán függöny zsinórral? Egészen biztosan nem. Ott vannak a fickó kezének a nyomai a nyakán.
- Férfi volt, vagy nő?
- A fojtogató? - Hát... alighanem férfi. Erős ujjak, erős szorítás. Persze, elvileg, lehetett nő is. Magam is ismerek néhányat, akinek nem szeretnék a kezei közé kerülni.
- Megállapítható, hogy honnan történt a fojtogatás?
- Elölről, Paul. Valaki előlről megragadta a nyakát, és ki akarta szorítani belőle a szuflát. Közben állón is törölte, vagy inkább utána, mert a kettő együtt nem megy.
- És ... mikor?
- Röviddel az előtt, hogy megölték. Nem sokkal előtte.
- Gondolja, hogy itt a parkban? Johnson felrántotta a vállát.
- Nem tudom. Lehet. És még valamit, Paul. A ruhája poros volt, feltűnően poros. A térd táján és a könyökénél... Mond ez magának valamit? És talán falas is...
- Úgy gondolja, hogy valahol másutt verekedtek?
- Lehetséges, Paul. A kerti úton csak kőpor van... az is bőven ragadt persze a nadrágjára. Csakhogy van azon másféle por is Utána kellene nézni a dolgoknak, Paul.
- Bennet a doktort nézte, de alighanem másutt jártak a gondolatai.
- Támadt egy ötletem - mondta Gary hirtelen. - Mondjuk, hogy Burtonnel, történt valami, nem sokkal azelőtt, hogy megölték. Mondjuk. Észrevett valamit, amit nem lett volna szabad észrevennie. Valamit, amit igyekezett megakadályozni. Talán ő volt a gyengébb, és az a másik, aki fojtogatta, az erősebb. Valahogy kimenekült a másik karmaiból, és elindult ide, a kastélyhoz, hogy figyelmeztessen valakit valamire ... Hogy tetszik az ötlet, Tom?
- Eddig tetszik - mondta Bennet vigyorogva.
- Az a másik azonban nem hagyta annyiban a dolgot. Minden eszközzel meg akarta akadályozni, hogy Burton figyelmeztesse azt a valakit. S meg is akadályozta. Nos?
- Mintha Gary azt mondta volna, hogy ... Burton volt a fékezőrakéta Frederic mellett. Így van?
- Így - bólintott Gary kényszeredetten.
- Mintha Burton próbálta volna meg visszatartani Fredericet az ostobaságoktól.
- Gyilkosságról nem volt szó - mondta Gary.
- Nem-e? - tárta szét a karját Bennet. - Mintha azt mondta volna, hogy egy 38-as revolver is megcsillan a holdfényben. Mintha Frederic megfenyegette volna Sir Christophert. Vagy nem?
- Igen, de ...
- Tegyük fel, hogy valamit akart csinálni ez a Frederic. Valami egészen csúnya dolgot. Burton pedig nem akarta, hogy megcsinálja. Hiszen ő volt a fékezőrakéta, nemdebár?
- Igen, de ...
- Tegyük fel, hogy szóváltásba keveredtek. Burton megpróbálta Fredericet lebeszélni a tervéről, még enyhe erőszakosság árán is. Erre Frederic nekiesett, ütni-vágni, fojtogatni kezdte. Na, hogy tetszik!
- Tovább! -- mondta komoran Plummer.
- Burton valahogy kiszabadult Frederic karmai közül, és futásnak eredt. Ide, a kastélyhoz. Hogy figyelmeztessen valakit Frederic tervére. Mondjuk, Sir Christophert. Frederic azonban nem az az ember, aki néhány pofonnal hagyja magát lebeszélni. Nem azért szerzett 38-as Smith and Wessont, hogy holdfényben nyulacskákra lövöldözzön vele, de nem ám! Amikor észrevette, hogy Burton kereket oldott és veszélybe került dédelgetett terve, utánaeredt, és amint elérte, le is puf-fantotta. Világos, mint a nap!
- És Glickstein? Hogy jön ide Glickstein halála? Bennet összeráncolta a homlokát.
- Hát... talán ez valóban a másik vagy a harmadik szál.
- Egyéb, doktor?
- Glicksteinnel semmi probléma. Lelőtték, mint a nyulat. Pontos, precíz, szép lövés.
- Kösz.
- Paula azonban . . . hm ... nem tudom, végül is van-e valami köze a

dologhoz. A karján ugyanis ...

- Tűnyomok, mi? - mosolyodott el elégedetten Bennet. - Narkós volt a kicsike, mi?

Garynek ökölbe szorult a keze, és csak óriási erővel tudta visszafogni magát, hogy ne másszon az őrmester képére. Johnson doktor meghökkenve nézett Bennetre.

- Ugyan, Tom, hová gondol?

- Hát akkor? - kérdezte Bennet csalódottan.

- Egy egészen hosszú és friss karmolás húzódik a csuklójától majd a könyökéig. Plummer izgatottan megragadta a doktor zakójának a szélét.

- Milyen karmolás, doktor?

- Hát. .. őszintén szólva, nem tudom. Lehet, hogy valami hegyes tárgy okozta.

- Kés?

A doktor megrázta a fejét.

- Aligha. A kés vág, ez pedig nem vágás. Esetleg egy igen hegyes kés hegyével meg lehetne így karcolni valakit, de nem hiszem.

-- Szeg vagy... mit tudom én... hegyes fadarab?

- Talán inkább köröm. Mondjuk egy hegyes, kireszelt köröm ejt ilyen sebet.

Gary összeresztette. Egyszeriben tenyerében érezte Marg körmeit, amelyek nem is egyszer belemélyedtek a bőrébe az áramszünet alatt! Üristen! Hiszen Marg volt az, akit hosszú percekig nem látott! Talán negyedóra is elmúlhatott úgy, hogy a lány nem volt a hallban!

- Valami baj van, Gary? - hallotta a felügyelő hangját. Gyorsan összekapta az arcvonásait, és mosolyogni próbált.

- Ugyan, dehogy. Csak gondolkodom.

- És rájöttél valamire? Van esetleg valami elképzelésed a karmolásról?

- Semmi, az égvilágon, semmi - morogta, és igyekezett elkerülni a pillantásukat. - Csak azon töprengek, hogy mi okozhatta még a sebet Paula karján ... Esetleg ...

- Esetleg mi?

- Esetleg egy galamb - mondta Gary. - Esetleg egy megvadult és kapálódzó postagalamb.

53.

Bennet tért leghamarabb magához. Megrázkódott, aztán elismerően Gary felé csettintett az ujjával.

- Nem is rossz ötlet. A csaj ellopta a galambokat... közben valamelyik megkarmolta. Nagyon jó. Ezután jött a bűntárs. Átadta neki a szupereket és, mint aki jól végezte dolgát, távozni akart. Csakhogy az a másik meggondolta magát. Ugy döntött, hogy nincs tovább szüksége a lányra. Megtette kötelességét, mehet a hullaházba. Levágott egy függőnyzsinórt, és megfojtotta vele. Világos, mint a nap!

- És közben a galambok meg a zakója alatt tollászkodtak, mi? - kérdezte Plummer.

- Hát... nem is tudom - bizonytalanodott el az őrmester.

- El tudja képzelni, hogy a galambok nyugodtan turbékolnak a tolvaj kabátja alatt, mialatt az megfojt valakit?

- Valami kosárba vagy ketrecbe is betehette őket.

- Aha. És hogy juttatta ki a házból?

- Kidobta az ablakon.

- Hát, Tom, én nem vagyok galambszakértő, de azt hiszem, aligha élték volna túl a zuhanást. El tudja képzelni, hogy valaki gyilkosságok árán is megszerez két szuperértékes galambot, aztán könnyedén kidobja őket egy kosárban tíz-tizenöt méter magasból. Mert én nem!

- Akkor ketten voltak. Az egyik lelépett a zsákmánnyal, a másik megfojtotta a lányt. Ez az! Világos, mint a nap!

- Eeeegen. Más, doktor?

- Semmi. Majd ha kiszedtem a golyót, talán többet tudok Biondani. Egyelőre az sem biztos, hogy mindkét áldozatot Iwgyanazzal a fegyverrel lötték-e le.

ít - Eeeegen. Az sem biztos. Hogy van Sir Christopher?

j - Felpumpáltam, amennyire lehetett. Szerintem kihallgatíatja.

V - Beküldené, doktor?

- Persze. Úgyis menni akartam. Ha valami van, csak telefonáljanak. Nem mindennap fordul elő ennyi gyönyörű hulla az ember praxisában.

Sir Christopher Lady Hotchkiss segítségével betámolygott az ajtón. Szemei alatt

sötét táskák nőttek, arca fehér volt, mintha bemeszelték volna. Egész lényében volt valami természetfeletti, ami harmadrangú rémfilmek hőseire emlékeztette Garyt. Mintha Drakula gróf ébredt volna évszázados álmából, hogy friss vért keressen magának.

Sir Christopher leheletén azonban inkább hamisítatlan skót whisky illata érződött, mint hajadonok vééré. Vékony szálú, őszes haja rendezett csíkokban simul a fejére, csak rövid, tuskés bajusza mutatott enyhe ziláltságot. Plummer kinyújtotta a kezét, és megfogta a könyökét.

- Erre tessék, Sir Christopher. Talán ide. Foglaljon helyet, asszonyom.

Lady Hotchkiss fáradt, szép, nyugodt arcát nem látszottak megviselni az események. Ajkán úgy ült a vékony rúzsréteg, mintha csak percekkel ezelőtt tették volna fel. Sminkje is kifogástalan volt, csak egy igen jó szemű sminkmester fedezhetett volna fel rajta apróbb hiányosságokat.

Ilyen azonban momentán nem tartózkodott a szobában.

Plummer megvárta, míg mindketten elhelyezkednek, aztán egyúttérző kifejezést erőltetett az arcára.

- Hogy érzi magát, Sir Christopher? Képesnek tartja magát, hogy válaszoljon néhány kérdésemre, vagy inkább halasszuk holnapra?

- Önnek melyik volna a jobb, felügyelő?

Sir Christopher hangja az eltelt események ellenére is kemény volt és fegyelmezett. Talán csak szemének tompa csillogása mutatta, hogy nincs éppen szellemi képességeinek csúcán.

- Amennyiben nincs akadálya, természetesen most.

Sir Christopher felemelte a kezét, és bágyadtán intett. Lady Hotchkissnek megrendült a szája, de fegyelmezte magát. Látszott rajta, hogy aggódik a férjéért, de még ez az aggodalom sem törhette meg asok évtizedes beidegződést: a Hotchkiss-kastélyban Sir Christopheré az egyetlen akarat.

Plummer megropogtatta a kezét, aztán felnézett Sir Chris-topherre.

- Kötelességem, természetesen, hogy elnézést kérjek... de, ami történt, felhatalmaz arra, hogy...

- Ezt talán abba is hagyhatja, felügyelő. Tisztában vagyok a helyzettel.

Azonkívül ellopták a galambjaimat... a feleségem gyűrűjét...

Bennet vigyázatlanul kinyitotta a száját, de Plummer pillantása belefojtotta a szót. Gary megfigyelte, hogy az őrmester árulkodó mozdulata nem került el Lady Livia figyelmét, és az asszony szája széle idegesen megrándult.

- Rendben van, uram - mondta Plummer és közelebb húzta a székét, de nem annyira közel mint Duckfieldhez. - Kissé korábban kezdem, nem a mai esténél... Az ön lányáról és Fredericről van szó.

Lady Hotchkiss szája ismét megrándult, mintha mondani akarna valamit, de ismét csak hallgrott.

- Feltétlenül szükséges ez? - kérdezte Sir Christopher.

- Úgy vélem, hogy igen.

- Úgy gondolja, hogy .. . Fredericnek van valami köze ehhez, ami itt történt?

- Nem tudom - mondta az igazságnak megfelelően Plummer. - Ezt szeretném kideríteni.

- Tessék, kérdezzen.

- Sir Christopher. .. legelőször is azt szeretném tudni, hogy miért küldte a lányát az Egyesült Államokba?

- Hogyhogy miért? Tanulni...

- Kinek az ötlete volt az utazás?

- Hát... Margé. Csak nem gondolja, hogy ilyesmi tőlem származhatott volna?

- Őszintén szólva, nem. Éppen ez volt a furcsa a dologban. És azért kérdezem, hogy valóban ott ismerkedett-e meg Marg Frederickel?

- Úgy érti, hogy nem ismerte-e már korábban is a fickót?

- Úgy.

- Biztosan nem ismerte.

- Miért?

- Mert akkor elmondta volna. Semmi értelme nem lett volna, hogy letagadja. Máskor is hozott már ide ... hogy is mondjam. .. nem egészen idevaló elemeket. Sajnos. Tudja, milyenek a mai... eh... fiatalok, felügyelő. Még a... hát igen ... a mi köreinkben is divat átruccanni az Államokba egy-egy évre. Állítólag egyes dolgokat ott jobban oktatnak, mint nálunk. Állítólag. Ám legyen. De ... egyáltalán nem vagyok meggyőzve róla, hogy még ha így lenne is a dolog, az a plusz tudás arányban áll-e egyéb izékkal,

amiket felszednek odaát. Sajnos.

- Kábítószerre gondol?

- Elsősorban bizonyos eszmékre. Amelyek ... hm ... rombolják a brit demokráciát. De ez aligha tartozik a lényeghez, felügyelő.

- Na igen - morogta Plummer. - Marg tehát kiutazott az Államokba... Ha jól tudom, egy évet töltött odaát?

- Pontosan két szemesztert.

- Aztán visszajött. 1- Vissza.

- Frederickel?

- Hát... ővele.

- Sajnálom, Sir Christopher, de elmondaná, hogyan történt a dolog?

Sir Christopher arcán enyhe pír futott át, és Gary meg volt győződve róla, hogy egyre kellemetlenebbül emlékezik vissza arra a bizonyos napra, amikor Frederic betette a lábát a Hotchkissok ősi fészkébe.

- Hát... Marg hazajött. A sofőröm kiment eléje az állomásra. Hazahozta a csomagokkal együtt. Akkor még minden

teljesen normálisnak tűnt. Hozott... izé... néhány apróságot ajándékba, majd azt mondta, hogy van egy amerikai ismerőse, akit be szeretne mutatni nekem. Őszintén szólva húzódoztam a dologtól, de ha a lányom egyszer valamit a fejébe vesz, hát nehéz eltántorítani tőle ... Nos ... tulajdonképpen el sem tudtam képzelni, hogy ki lesz az a ... férfi. A lányom ugyanis éreztette, hogy az az amerikai férfi. Talán arra gondoltam, hogy csak egy rossz modorú és ... ocsmány kiejtésű amerikai lesz a vendégem. Arra azonban, ami történt a legnyomasztóbb álmaimban sem számítottam.

- Bocsánat... Hol tartózkodott addig Frederic, amíg a kedves lánya ... hm ... előkészítette számára a talajt.

Sir Christophernek láthatóan nem tetszett a kifejezés, de hamar túltette magát rajta.

- Azt hiszem, a fogadóban. - A Szuperbalamb-ban?

- Igen.

- Csak egy pillanatnyi kitérőt, Sir Christopher... Hogy nevezhették a fogadót Szupergalamb-nak, amikor abban az időben még nem is léteztek az izé... galambok. Dollyra és Drummyra gondolok.

Sir Christopher futólag elmosolyodott.

- Ezt Shetland találta ki. Mármint a nevet. Tudta, hogy mivel kísérletezem évtizedek óta. És biztos volt benne, hogy egyszer sikerül. Ezzel a névvel előlegezte meg nekem a sikert.

- Értem. Tehát Frederic ott tartózkodott. Aztán?

- Hát. ... miután Marg kicsikarta beleegyezésemet a látogatáshoz, lement érte kocsival. Aztán idehozta.

Sir Christophernek szemeiben legyőzhetetlen undor csillogott, amit meg sem kísérelt tompítani. Szegény Frederic - gondolta Gary. - Szegény Frederic.

- A fickó bejött és ... borzalmasan nézett ki.

Lady Hotchkiss behunyta a szemét, de az ő arcán nem tükröződött undor.

- Úgy érti, hogy ... elhanyagolt volt?

- Pontosan. Én eddig még csak a televízióban láttam ilyet, felügyelő. Marg szerint ez a mi országunkban is mindennapos dolog, de én szerencsére nem járok olyan helyekre, ahol az ilyenek megfordulnak. És a jövőben sem fogok járni! Úgy beszél, gondolta Gary, mintha Margdzsál vitatkozna.

- Kaphatnék egy ... hogy úgy mondjam, plasztikusabb leírást a fickóról?

Sir Christopher arcára kiült az ösztönös tiltakozás, majd gyorsan el is tűnt róla. Méla tanácstalanság foglalta el a helyét: talán nem volt biztos benne, birtokában van-e mindazoknak a kifejezőeszközöknek, amelyekkel pontosan vissza tudná adni a kellemetlen figurát.

- Hát... - kezdte bizonytalanul. - őszintén szólva ... először is, azt hiszem, hogy piszkos volt. A haja legalábbis.

I JEs ... hosszú volt és szőke, és a vége ... hm ... valamiféle ijszalaggal volt megkötve. Régebben az ilyesmi, kérem, csak pbizonyos bárókban volt szokásban, ha érti, mire gondolok?

- Értem - bólintott Plummer.

- És ... izé... a ruhája meglehetősen viseltes volt és ...: bűdös. Igen, bűdös volt! - mondta aztán határozottan. - Bűdös!

Plummer együttérző, sajnálkozó arccal figyelte Sir Christopher megerőltető

kísérleteit, hogy irodalmi kifejezésekkel adja vissza, amit látott.

- Egy olyan izé ... blue jeans volt rajta és ... foltos is volt, nemcsak piszkos. Különösen hátul. Ott még lyukas is.

Ismét előntötte arcát a pír, mintha valami disznóság csúszott volna ki a száján.

- Aztán... izé... szakálla is volt. De nem normális szakáll, ha egyáltalán létezik ilyen, hanem gondozatlan. Na igen. Ilyen volt.

Gary lesütötte a szemét, és visszagondolt néhány évvel ezelőtti önmagára. Mintha pontosan reá illett volna Sir Christopher személyleírása.

- A fickó bejött, Henry pedig odament hozzá, hogy lesegítse a kabátját, de nem volt neki. És poggyásza sem volt. Még egy táskája sem. Marg ... nos, igen, Marg adott neki egy fogkefét. És ahogy viselkedett! Lady Hotchkiss egyszerűen rosszul lett tőle: nem bírta a gyomra. így volt, kedvesem?

Lady Livia szomorúan bólintott.

- És ahogy evett, kérem. Nem akarom részletezni, felügyelő, az ember úgyis elég szörnyűséget hall az amerikai étkezési formákról. Hot dog: már a neve is kimondhatatlan, nem? Ilyet csak egy buggyant amerikai elme találhat ki... Hamburger... rettenetes. Egyszóval, ennek az ... illetőnek fogalma sem volt az evőeszközök megfelelő használatáról. Mintha egy bennszülöttet fogadtam volna a házamba, kérem. A kést még ismerte valahogy, de a villát, esküszöm, nem...

Ahogy Sir Christopher felháborodása nőtt, úgy nőtt-növe-kedett Gary csodálkozása is, amely lassan elképedéssé nőtte ki magát. A Sir Christopher rajzolta Frederic-kép egyáltalán nem hasonlított arra a megfelelően öltözött, rövid hajú, tiszta és kulturáltan kétségbeesett fiatalemberre, aki megszólította a holdfényes mező szélén.

- Aztán befejezte az étkezést, ha egyáltalán étkezésnek lehet mondani, amit csinált, és se szó, se beszéd, megkérte a lányom kezét. Ha egyáltalán lánykérésnek lehet nevezni... eh!

Legyintett és hallgatott.

- Csak így egyszerűen? - kérdezte Plummer.

- Még így se - mondta Sir Christopher. - Szíves enge-delmükkel igyekszem tompítani a dolgok életét, a fickó stílusát pedig képtelen lennék visszaadni.

- Megértem önt - bólintott Plummer.

- Engedelmével, csak a legszükségesebbekre szorítkozom - törölte meg a homlokát Sir Christopher. - Nos, a fickó azt mondta, hogy elviszi a lányomat, ha adom, ha nem. Lehet, hogy nem is azt mondta, hogy elviszi, hanem hogy elveszt Őszintén szólva, egy kicsit magamon kívül voltam. Ilyesmi utoljára akkor történt velünk, amikor rabló lovagok törtek Grownhillre ...

- Ön természetesen megmondta neki a magáét - bátorította a felügyelő.

Sir Christopher szomorúan megrázta a fejét.

- Azt kellett volna tennem, felügyelő! Kirúgni vagy kidobni, hogy a lába se érje a földet. Csakhogy én ... eh!... képtelen lettem volna rá. Sajnos, tárgyalni kezdtem a fickóval, vagy inkább beszélgetni. Én, vele!

- Hihetetlen - mondta Plummer.

- Ahogy mondja. Ki kellett volna hajíttatnom ... Csak úgy, egyszerűen. Természetesen pimaszkodni kezdett, amikor megkérdeztem, hogy miből óhajtja eltartani a lányomat.

- Hm. Mit válaszolt?

- Hogy Marg tartsa el saját magát, ő nem eltartó akar lenni, hanem férj. Érti? Egyszerűen képtelen volt felfogni, hol van. Mintha egy ilyen ... izé ... hotdog-sütő lányát kérte volna feleségül. De meg is kapta tőlem!

- Igen?

- Hát... majdnem. Mindenesetre felemeltem a szavam, és kiutasítottam a házból.

- Csak úgy, egyszerűen?

- Hát. . . felálltam, és az ajtóra mutattam. Aztán még azt is mondtam, hogy csak akkor jöjjön vissza, amikor lesz annyi pénze, hogy el tudja tartani a lányomat... méghozzá rangjához méltón.

- Erre mit csinált a fickó?

- Röhögött. Legalábbis kezdetben. Azt mondta, boldog, hogy egy élő fossziliával találkozott.

- Mivel?

- Fossziliával.

- Az micsoda? - kérdezte bizonytalanul Plummer.

- Óskori lelet - kottyantott közbe Gary.

- Igen ... sajnos ezt mondta.

- És Marg? Hogy viselkedett a kedves lánya?

- Hát... hogy is mondjam csak, alighanem meg volt egy kissé ijedve.

Feltehetőleg ő sem így képzelte el az egészet. Néha csitítani próbálta. A fickó azonban elveszítette a józan eszt. Lehet, hogy be is lőtte magát. ..

- Az micsoda?

- Kábitószert - mondta Gary. - így mondják, amikor valaki bead magának egy adagot.

- Értem. Sir Christopher ... Megfenyegette önt a fickó? Sir Christopher összeráncolta a homlokát, és a levegőbe meredt.

- Attól függ, mit nevezünk fenyegetésnek - mondta rövid habozás után. - Mindenesetre azt nem mondta, hogy lelő. Azt azonban igen, hogy rövidesen hallani fogok róla, de nem lesz benne sok köszönet. Mármint, hogy én nem fogom megköszönni. Ön szerint ez fenyegetés?

- Lehetséges - mondta Plummer. - Sőt, nagy a valószínűsége.

- Ezután elment. Illetve Marg elvitte.

- A szállodába?

- Oda. Ámbár nem kérdeztem.

- Mi történt ezután?

- Hát... később Marg visszajött... Vártam, hogy beszélhessek vele, de egyenesen feljött ide, az emeleti szobájába, és bezárkózott. Még az anyjával sem állt szóba. Őszintén szólva nem is bánom, hogy így történt. A dolgok higgadt értékeléséhez le kell csillapodnia az embernek.

- Természetesen. Mikor sikerült végül is beszélnie Miss Margdzzsal?

- Néhány nappal később. Közben nekem Londonba kellett utaznom, hál istennek. így aztán napok múltával, bizonyos távlatból nézhettük a dolgokat.

- Mit mondott a lányának, Sir Christopher?

Sir Christopher kényelmetlenül izgett-mozgott, megsimította a bajuszát, lopva feleségére pislantott, aztán nagy lélegzetvétel után kibökte.

- Bizonyos kompromisszumos megoldást találtunk. - Szinte mentegetőzve tette hozzá. - Ön nem ismeri a lányomat, felügyelő. Egyszerűen attól féltem, hogy ... elmegy azzal a fickóval. Eltűnik Amerikában, és mi... soha többé nem látjuk majd.

Gary megdöbbenve látta, hogy Lady Livia szeméből kövér könnycsepp bukkan ki, és végiggördül az arcán. Felállt volna, hogy a segítségére siessen, de Plummer pillantása visszaparancsolta.

- Hogy érti azt, hogy kompromisszumot kötöttek?

- Hát... megígértem Margnak, ha ... a fickó visszatér... rendes ruhában, úgy ahogy kell, és... anyagilag megalapozottan, érti ugye, mire gondolok, akkor tárgyalhatunk a dologról.

- Ön mennyire vette komolyan ezt a hm... egyezséget?

- Semennyire - mondta Sir Christopher határozottan -, csak a lányom miatt mentem bele. Meggyőződésesem ugyanis, hogy száz dollárnál többje soha nem lesz életében. Nem is úgy néz ki.

- A kedves lánya belenyugodott az ön döntésébe?

- Lady Líviával azon voltunk, hogy belenyugodjék, ugye kedvesem?

Plummer kíváncsi lett volna rá, mivel sikerült igazából rávenniük Margót, hogy utazzék Svájcba, de nem tette fel a kérdést.

- Megmondtuk Margnak, hogy ha nem engedelmeskedik ... kitagadjuk. Egyszerűen másra íratom a vagyonomat. Inkább legyen az elhagyott kutya menhelyéé, mint azé a fickóé!

Sir Christopher arca megkeményedett, és Gary valóban el tudta képzelni, hogy inkább a kutyaakra hagyná a vagyonát, mint egyetlen leányára.

- Marg megesküdött, hogy egy évig nem találkozik vele és... nem megy vissza Amerikába. Amint önök is tudják, Svájcban folytatta a tanulmányait, és ... betartotta az ígéretét.

- Olyan biztos ebben? - kérdezte kissé udvariatlanul Plummer.

Sir Christopher bólintott.

- Ennyire bízik a lányában?

- Fogadtam egy magán detektívet. Éjjel-nappal figyelte a lányomat. Nem találkoztak, ez tény.

- Igen. És azután?

- Azt hittem, vége az egésznek. Marg hazajött, és vidám volt. Persze én óvatosan bántam vele, nem akartam a régi sebeket felszaggatni. Mindenesetre a fickóról nem esett több szó. Őszintén szólva, bizonyos jelekből arra következtettem, hogy már nem is olyan fontos számára, mint egy évvel ezelőtt. Például ön is ...

Gary felriadt, amikor Sir Christopher rámutatott.

- Én? Izé ... micsoda?

- Maga is a barátja, nem? Gondolom... ha még érdekelné Frederic, nem állna így a dolog...

Gary elpirult: arcán kigyulladtak a szeplők, és elálló fülei úgy égtek, mint villámtól tüzet fogott vitorlák.

- Dehát... én ... igazán ...

Dadogásának a jószívű Plummer vetett véget.

- Mit tud még Fredericről, Sir Christopher... Ügy értem, mit tudott róla egyáltalán?

Sir Christopher felvonta a vállát.

- Csak amit Margtól hallottam. Állítólag egyetemre járt. Valami politikai vagy szociológiai fakultásra. Ez! Megáll az eszem... de mindegy.

- A családja?

- Felszívódott.

- Hogyhogy?

- Otthagyta őket. Marg maga mondta. Amerikában ez a divat, nem tudja? Elvégezte a középiskolát, ha elvégezte, aztán egy éjszaka összepakolta a holmiját, ha volt neki, és meg sem állt Atlantáig. Még egy sort sem hagyott a szüleinek. Ott ez a divat. Hát... ilyen volt.

- Marg említette, hogy Frederic visszatért?

Plummer azt hitte, hogy jól kiszámított mondata plasztikbombaként fog robbanni. Sir Christophernek azonban a szeme sem rebbent tőle.

- Említette.

Érdekes, gondolta Gary, roppant érdekes.

- Azt is elmondta, hm... hol találkoztak és milyen körülmények között?

- Igen. Tegnap este az ön kertje végében.

- Tehát ön mindent tud.

Sir Christopher széttárta a karját.

- Magam is csodálkoztam rajta, felügyelő. De említettem már, hogy Marg megváltozott. Tegnap mindent elmondott nekem. Mindent, ami odalenn történt.

- A fegyvert is?

- Milyen fegyvert? Plummer összehúzta a szemét.

- Nem említette, hogy Frederic egy revolverrel hadonászott és megfenyegette önt?

Sir Christopher arcára kiült az elképedés.

- Egy szóval sem. Engem fenyegetett?

- Igen. Azt állította, hogy tud valamit, amit ha elmond önnek, hát... megváltozik az ön róla alkotott véleménye.

P - Valóban?

„ - Valóban ezt mondta. Azt mondta, hogy olyat mond, ami-lől, bocsásson meg, kérem, de ezek az ő szavai, amitől az ön őseinek a képei lepotyognak a falról. Aprópó! Egyáltalán... léteznek ilyen képek?

- Hát... van néhány - bólintott Sir Christopher.

- Nincs valami elképzelése róla, hogy mire célozhatott? - kérdezte a felügyelő.

- Nekem ugyan nincs.

- Ezután pedig ... hm ... még azt is mondta, hogy ha ön mégsem adná, még ezek után sem, Margót, hát lelövi önt. Ez történt, Sir Chrisíopher.

- Hm - morogta Sir Christopher. - És az a másik fickó kicsoda? ... Akit a kertben öltek meg.

- Ned Burton. Egyetemi tanár.

- Önnek mi a véleménye, felügyelő? Plummer felvonta a vállát.

- Egyelőre csak a sötétben tapogatózunk, uram. Lehetséges, hogy ami történt, Frederic műve. Így akart bosszút állni önön. Lehetséges.

- És ... hol van a fickó?

- Eltűnt, de keresik. Van viszont három hullánk. És ezekről is beszélgetnünk kellene...

- Beszélgezzünk - adta meg magát a ház ura.

- Hallhatnék előbb valamit a szupergalambokról... Dolly-ról és Drummyról? Sir Christopher hátradőlt a székében, és enyhén reszkető kezekkel aranyból készült, címeres cigarettatárcát vett ki a zsebéből. Plummernek kitágultak az orreimpái, ahogy beszívta a kellemes dohányfüstöt.

- Nem tudom, mi újat tudnék mondani róluk - kezdte Sir Christopher. - Az újságok tele voltak velük, hogy Koppenhágában elnyertem az egyik nagydíjat. Sokat érnek, nagyon sokat.

- Gondolom, ez az ön galambtenyésztői tevékenységének a megkoronázása, ha szabad így mondanom.

- Pontosan. Nekem sikerült, ami évszázadokig senkinek. Egyetlen tenyésztőnek sem. Gyorsabban repülnek, sőt, kétszer olyan gyorsan, mint az eddigi leggyorsabb postagalambok,

- összesen csak két példánya van belőlük - mondta Plummer. - És mégis el akarta adni őket?

Sir Christopher nagyot szívott a cigarettájából.

- Nehéz elmagyaráznom annak, aki nem érti a galambtenyésztés csínját-bínját. Tudja, felügyelő, nekem az a fontos, hogy tudom már, hogyan kell tenyészteni a szupergyorsakat. Bármikor produkálni tudom őket. Megtaláltam a kulcsot ehhez a típushoz. Tudom, hogyan kell a génjeikkel manipulálni. Nem tudom, mennyire érti, amit mondok ...

- Tehát ön a birtokában van a titoknak? Bármikor képes bármennyi szupergalambot előállítani?

Sir Christopher elmosolyodott.

- Azért nem ennyire egyszerű a dolog. A szuperposták kitenyésztése időigényes művelet. De ha valaki birtokában van a titoknak, és ha bírja idővel és pénzzel, kétségkívül eláraszthatja a piacot szupergalambokkal.

- És ön ezt a lehetőséget akarta ... hm ... eladni Mr. Duckfielnek?

Sir Christopher kifújta a füstöt.

- Mondtam, hogy még nem ütöttük nyélbe az üzletet. Őszintén szólva haboztam.

- Éspedig?

- A hiúság dolgozott bennem, felügyelő.

- Hiúság?

- Pontosan. Azt szerettem volna, hogy én legyek az, aki elárasztja a világot a szuperekkel.

- Ez természetesen érthető. Csak az nem világos előttem ...

- Hogy miért csaptam be Mr. Duckfieldet? Nem csaptam be, felügyelő. Egyszerűen csak bizonytalan voltam magamban. Megpróbálok elmagyarázni, miért. Nos, mint már említettem, birtokában vagyok a szupergalambok titkának. És még valami másnak is...

Plummer beletúrt a hajába, Bennet kancsalított, Gary szájában pedig megállt a rágógumi.

- Minek?

jí Sir Christopher elnyomta a cigarettáját, és összekulcsolta a ijkezét galambszínű nadrágján.

- A szupergalamb kitenyésztése csak egy folyamat része. Mondhatnám úgy is, hogy az első lépcsőfok. Elárulhatom, felügyelő, hogy a szupergalamb nem a végcél, hanem a kezdet.

- Kezdet? Miféle?

- A még szuperebb szupergalamb felé. Még egy kis idő, és az is kibújik a tojásból, felügyelő!

- Hihetetlen! - ugrott fel Plummer. - Még a szupernél is szuperebb?

- Pontosan - bólintott Sir Christopher. - Ezért akartam eladni Dollyt és Drummyt. Okét bármikor újjáteremthetem, ha akarom. De nem akarom. Én az igazi csodát akarom ... Csakhogy a kettő együtt nem megy. Arra gondoltam, hogy eladom Duckfieldnek a szuperek titkát, hadd végezze el ő a feladatot, amit korábban magamnak szántam.

-- Ön pedig ezalatt kitenyészti a szupernál is szuperebbe-ket, igaz?

Sir Christopher szótlanul bólintott.

- Dolly és Drummy biztosítva volt? - kérdezett közbe váratlanul és nem is igazán ideillő módon Gary.

Sir Christopher feléje fordította a fejét, nyelt egyet, aztán biccentett.

- Természetesen, fiatalember. Enélkül be sem nevezhettem volna őket a koppenhágai kiállításra.

- Mennyire szolt az összeg?
 Sir Christopher felrántotta a vállát.

- Hát... alighanem pár száz fontra.

- Hogyhogy? - képedt el Plummer. - Két, milliós érték pár száz fontra?

- Nem tudom, mit lehet ezen nem érteni? - csattant fel a házigazda. - Amikor Koppenhágába vittem őket, rajtam kívül még senki nem tudta, hogy szupergalambok. Természetesen Shetlandet kivéve. Mit gondol, a biztosító hajlandó lett volna csak úgy milliókra becsülni őket?

- Hát nem - mondta Plummer.

- így aztán csak annyira biztosították őket, mint két, közepesen drága fajgalambot. Egyéb, uraim?

- Hm. Mióta ismeri Duckfieldet?

- Évek óta.

- Hogy került vele összeköttetésbe?

- Őh, felügyelő, mi sem egyszerűbb ennél. Mi galambászok igen jól ismerjük egymást. Ha nem személyesen, hát levelezés útján. Gyakran találkozunk konferenciákon. Ha jól emlékszem, Párizsban láttuk egymást először.

- Mit tud róla, Sir Christopher?

- Hát, őszintén szólva, nem sokat. Azon kívül, hogy poko-lian gazdag, és hogy bolondul a galambokért, nem sokat. De nem is érdekel. Nem szoktam érdeklődni mások iránt.

- Ned Burton?

- Ezelőtt sosem hallottam róla.

- Akkor talán még az indiai párról kellene beszélnünk... Sir Christopher felkattmtotta cigarettaárcája tetejét, és ismét rágyújtott. Gary látta, hogy csak egészen picikét, de remeg a keze.

- Éspedig?

- Mit tud róluk?

A házigazda idegesen megszívta a cigarettaját.

- Őszintén szólva sejtettem, hogy megjáróm velük - mondta rövid szünet után. - Nem kellett volna meghívnom őket... Mindenesetre most már késő.

- Hogy érti ezt, Sir Christopher?

- Egyszerűen. Az a trükk a kígyóval, több mint gyanús. Megérttem önöket, uraim. Az én figyelmemet sem kerülte el a dolog.

Plummer ártatlan képet vágott.

- Gyanús? Mi lenne a gyanús?

- Hát a kígyó. És éppen áramszünet előtt. Mintha szántszándékkal csinálta volna... . Hogy elterelje a figyelmet valami másról. Érti, mire célzok?

Plummer lassan megcsóválta a fejét.

- Eszünkbe se jutott, hogy Mr. Ratnakrisnát gyanúsítsuk. Elvégre nem ő javasolta a kígyóbűvölést. Az áramszünet alatt pedig meglógott a kígyója. Ez nem csoda. A kígyók nem szeretik a sötétet, mint ahogy én sem.

- Akkor rendben van - sóhajtott megnyugodva a házi. feazda. - Már aggódtam miattuk. Végül is az ön dolga a nyomozás, felügyelő. Ha ön nem találja gyanúsnak őket, én csak örülök neki. Elvégre az én vendégeim, és roppant kínos lenne, ha kiderülne valami, ami valamennyiünknek kellemetlenséget okozhatna.

- Mit csinált az áramszünet alatt, Sir Christopher?

- Hát... őszintén szólva nem sokat. Tökéletesen tanácstalan voltam. Nem szokott előfordulni ilyesmi. A centrálé teljesen megbízható. Jones rendesen karbantartja.

- Ki az a Jones?

- A szerelóm. A személyzeti szárnyban lakik. Henryvel közösen felügyelnek a műszaki berendezésekre, ámbátor Jones az agytröszt.

- Régóta dolgozik önnek?

- Három-négy éve, körülbelül.

- Ajánlotta valaki?

- Természetesen. Megfelelő ajánló nélkül nem alkalmazok senkit.

- És... ki volt az illető?

- Aki ajánlotta? Az inasom, Henry.

Néhány másodpercnyi tanácstalan szünet után Plummer törte meg a csendet.

- Igen. Értem ... de térjünk csak vissza az áramszünetre. Ön azt mondja, hogy nem csinált semmit.

- Legalábbis semmi érdemlegeset. Azaz... igyekeztem megnyugtatni a kedélyeket. Őszintén szólva, nem sok sikerrel.

- Észrevett valamit a sötétben, Sir Christopher? A házigazda megrázta a fejét.

- Nem én. Legalábbis olyasmit nem, ami gyanús lett volna. Először is, ott volt az az átkozott kígyó. Mintha csak sejtettem volna, hogy baj lesz belőle. Sajnos, egy pillanatra én is pánikba estem. Nem elég, hogy kialszik a villany, még egy kobra is ott kóborol az ember lába alatt! Nem vagyok ijedős, uraim, de ez valahogyan más.

- Nem érezte, hogy... hm... hogy is mondjam csak? Hogy valaki... izé ...

- Hogy valaki tapogat, vagy ilyesmi? Hát, kifejezetten nem. Inkább én tapogattam másokat. Megpróbáltam ugyanis elérni az ajtót. Aztán feladtam.

- Feladta? Miért?

- Mert akkora volt a pánik idebenn. Miss Paula azt képzelte, hogy a lábára csavarodott a kígyó és megmarta. Nem is tudtam, hogy mire gondoljak. Az a szerencsétlen fickó is üvöltözni kezdett... s én ugyebár, ilyen körülmények között nem hagyhattam magukra a vendégeimet.

- Mi történt ezután?

- Megpróbáltam nyugalmat teremteni. Tudtam, hogy valami baj van a centráléval, és azt is tudtam, hogy Henry percekben belül megérkezik egy csomó gyertyával.

- Tehát nem hagyta el a termet?

- Nem én!

- Nem is látott senkit kimenni az ajtón?

Sir Christopher habozott egy percig, körmeire bámult, majd felemelte a fejét.

- Hát... ami azt illeti, láttam.

- Kit?

- Ezt a fiatalembert itt... Gary Hammersmitht.

- Csak őt?

- Csak.

- Egészen biztos benne?

- Egészen biztos, felügyelő. Közvetlenül az ajtóhoz álltam, hogy segíthessek Henrynek, ha hozza a gyertyákat. Senki más nem hagyta el a termet, csak ő.

- Hm. És mennyi időre?

- Talán egy percre, vagy még annyira sem. Mindenesetre ő jött a gyertyákkal, nem Henry. Illetve ő is jött, csak nem nála voltak a gyertyák. Mr. Hammersmith a parkban elvette tőle. így volt, uram?

Gary bólintott.

- Ezután mi történt?

- Ezután? Hát... némileg világosabb lett, és kiderült a lopás. Borzalmas volt. Legalábbis nekem az. Az én házamban ilyesmi még sohasem fordult elő!

- Megérttem önt, Sir Christopher - nyugtatta a felháborodott házigazdát Plummer.

- Ön javasolta tehát azt is, hogy ismét csináljanak sötétet?

- Én - mondta Sir Christopher sóhajtva. - Bárcsak ne tettem volna! De ki az ördög gondolta volna, hogy ez lesz be-Jőle? Azt hittem, hogy valaki... eh!... egyszerűen csak elvesztette a fejét. Hiszen előfordul, hogy valaki a pillanat hatása alatt elkövet valamit, amit röviddel azután már szívesen visszacsinálna. Értik, ugye, mire gondolok?

- S ön meg akarta adni annak a valakinek ezt a lehetőséget?

- Úgy van. Arra gondoltam, hátha visszateszi az illető, amit elvitt. Akkor is roppant... hm . . . kínos lett volna a dolog, de hát, elvégre, felfoghattuk volna tréfaként is. Néha nagyon különös tréfaik vannak az embereknek.

Ugy mondta, mintha igencsak keserű tapasztalatai lennének ezen a téren.

- De nem tette vissza - folytatta sóhajtva Sir Christopher. - Sem az ékszereket, sem a galambokat.

- Sir Christopher - mondta Plummer elgondolkodva -, ön minden alkalommal bezárja a galambszoba ajtaját?

- Természetesen.

- A másik szobáét is?

- Oda nemigen járok. De azt is.

- Kinek van még önön kívül kulcsa a szobákhoz?

- A szobaasszonynak és Henrynek.

- Az ön kulcsa megvan?

A házigazda a zsebébe nyúlt, kihúzott egy vékony, lapos kulcsot, és a

felügyelő felé nyújtotta.

- Tessék. Ez az.

- Ha megengedi, rövid időre magamnál tartanám. Tehát ön bezárta az ajtókat, miután megmutatta vendégeinek a toronyszobákat, elsősorban a galambszobát.

- Természetesen.

- Biztos benne?

- Egészen biztos vagyok, felügyelő. Határozottan emlékszem, hogy még meg is próbáltam a kilincset, mielőtt lejöttünk volna a haliba. Mindegyik zárva volt.

- Értem... Amikor keresni kezdték az elrabolt ékszereket. ... illetve amikor módot akartak adni a tolvajnak, hogy visszategye ... ön nem ment fel a toronyszobákhoz?

Mielőtt Sir Christopher szólhatott volna, Gary kiáltott közbe.

- Oda én mentem! . . . Mr. és Mrs. Duckfielddel együtt. És Marg is velünk volt.

Mr. Duckfield roppant idegesnek látszott ... a Collins-Cobaldról beszélgettünk. Különben egy telefonhívást várok, és... - ezzel felpattant, és átnyargalt a másik szobába.

Mindhárman kővé dermedve bámultak utána.

54.

Amikor Gary visszatért, Sir Christopher már nem volt a szobában. Bennet a csukott ajtóra bámult Plummer pedig szemrehányó pillantással fogadta.

- Sikerült? - kérdezte fájdalmas képpel.

- Sikerült - bólintott Gary, és hirtelen Bennethez fordult:

- Tom... még mindig én vagyok az első számú gyanúsítottja?

Az őrmester kancsalított, és látszott, hogy nagy harcot vív önmagával.

- Hát, ha nem is az első - nyögte. - Nem is lehet kizárni semmit. Miért ment ki a haliból, Gary?

- Mondtam már, hogy egyszerűen csak fényt akartam csinálni ...

-- Rosszul tette.

- Ha tudtam volna, hogy ez lesz belőle, a fenekemen maradok.

- Azt kellett volna csinálnia.

- És most? - kérdezte Gary.

- Marg következik.

- És Lady Hotchkiss?

- Hogyhogy? - emelte fel a fejét Plummer.

- Amíg idebenn voltam, egyetlen szót sem szólt.

- Beszélt helyette Sir Christopher eleget.

- Ja, vagy úgy. Tehát?

- Mondtam már, hogy Marg következik!

Nyílt az ajtó, és a segédrendőr dugta be a fejét.

- Uram . . .

- Mi van, Alf?

- Miss Marg nincs sehol. Egyszerűen eltűnt, uram.

55.

Bennet felugrott, és az ajtóhoz rohant volna, de Plummer megállította.

- Hova rohan, Tom? Ügysem tudja elcsípni ebben az éjszakában.

- A hétszentségit neki, uram! - káromkodott az őrmester. - Gondolnom kellett volna rá!

- Mire, Tom?

- Hát, hogy a lány is benne van. Világos minden, mint a nap, uram!

- Tényleg?

- Teljesen világos. És Gary... az unokaöccse ártatlan. Most már mindent értek.

- Gratulálok, Gary - mondta Plummer maliciózan.

- Kíváncsi, uram, az elméletemre? - kancsalított az őrmester.

- Csak rajta, Tom! - biztatta Plummer. - Soká virrad még!

- A lány és a fickó, az a Frederic összejátszottak, uram. Minden kétséget kizáróan egy húron pendülnek. Elhatározták, hogy megszerzik Sir Christopher pénzét. Ehhez viszont szükségük volt a házasságkötésre, amibe Sir Christopher sohasem ment volna bele. Erre kidolgoztak egy csodálatos tervet. Úgy tettek, mintha Marg engedett volna a szülői kívánságnak és elutazott Svájcba. Közben azonban, természetesen, tartották a kapcsolatot, valószínűleg találkoztak is.

- Ne feledje a magán detektívet, Tom - vetette közbe a felügyelő.

- Ó, az nem tesz semmit - siklott át a magánhekus felett könnyedén az őrmester.

- Egy ilyen fickónak könnyedén ki lehet játszani a figyelmét. Nekem például meg sem kottyanna!
- Tovább!
- Kifőzték hát ezt a csodálatos tervet. A lány egy év után hazajött, és úgy tett, mintha már nem is érdekelné annyira Frederic, pedig nyakig bele volt esve, ez világos, uram, mint a nap! Megállapodtak, hogy Marg megszerzi a toronyszoba kulcsát, illetve csináltat róla egy másolatot, amit könnyedén megtehetett, hiszen több kulcs is forog közkezen. Az ő feladata volt ellopni a galambokat.
- Értem, Tom.
- Eljött a mai este. Frederic itt ólálkodott a környéken, azzal a Ned Burtonnal együtt. Talán a parkban lapultak a bokrok között. Valamelyikük bedugott egy ácskapcsot a kicsavart biztosíték helyére, és ezzel akkora áramszünetet csinált, amekkorát nem lehetett percek alatt rendbe hozni. A sötétség leple alatt Marg fellopódzott a galambszobába, beletette egy zsákocskába a galambokat, és leeresztette őket az ablakból a parkba. Érti, uram? Egy egyszerű madzaggal leeresztette, és így Dolly és Drummy életben maradtak. De ekkor valami közbejött...
- Paula, mi?
- Úgy van, uram. A lány, aki fejvesztetten kereste az ékszerét, nyilván tévedésből felbotorkált a toronyszobába, és mit látott? Miss Margót, amint éppen a galambokat eresztette le az udvarra. Marg nem tehetett mást, mint amit tett. Ráugrott az egyébként is zavarodott Paulára, és egy darab függönyzsinórral megfojtotta. Közben azonban dulakodtak is... Marg karmolásának a nyoma ott található Paula kezén. Miss Marg-nak elég hosszú és hegyes körmei vannak, ha nem tévedek, így van, Gary?
- Így - bólintott a fiú érthetetlenül vidáman.
- A galambok leértek az udvarra, s valamelyikük magához vette őket. Frederic ekkor úgy gondolta, hogy nincs szükség többé a bűntársára, és lelőtte.
- És Glickyt?
- Hát igen... ez probléma - ismerte el az őrmester. - Bár lehet, hogy nem is olyan nagy. Talán ...
- Akárki volt is a tettes, lehetséges, hogy összetévesztette valakivel - mondta Gary. - Talán éppen Sir Christopherrel.
- Miért éppen vele? - kérdezte Plummer.
- Mert... Sir Christopher nagyjából olyan magas, mint Glicky . . . volt, és még valami...
- Micsoda?
- Történt valami abban a pillanatban. . . vagyis néhány pillanattal korábban . . . vagyis . . .
- Az ördögbe is! - fakadt ki Plummer. - Nem próbálnál meg értelmesebben beszélni?
- Gary igyekezett összeszedni magát.
- Éppen most jutott az eszembe - rázkódott össze. - Egyszerűen nem kellemes visszagondolni rá. Amikor ugyanis Sir Christopher azt javasolta, hogy oltsuk el a gyertyákat és adjunk alkalmat a tolvajnak vagy megtévedt jámbornak, odaállította Henryt egy bunkósbottal az ajtó elé, hogy ne engedjen ki senkit.
- Érdekes - morogta Bennet.
- Henry ott is állt felemelt bunkóval, készen rá, hogy fejbe csapja, ha valaki menekülni akarna.
- Tehát nem próbált meg senki lelépni?
- Nem. Azazhoggy ...
- Gary!
- Amikor Glicky megtudta, hogy Paulát megölték... összeomlott. Egyszerűen elveszítette az eszét, és ki akart rohanni a házból. Üvöltözött, és az ajtó felé tartott. Csakhogy ott állt Henry a bunkóval.
- De nem ütötte le!
- Nem ... mert Sir Christopher Henryre kiáltott. Pontosabban ordított, ahogy a száján kifért... .
- Mit, ha szabad kérdezni?
- Hagyja, Henry! Hagyja, Henry!
- És Henry hagyta.
- Teljesítette Sir Christopher parancsát.
- Ez eddig rendben van, de még mindig nem értem...

- Mit nem lehet ezen érteni? Aki, vagy akik, a bokrok között lapultak, látták, hogy ott áll Henry az ajtóban a bunkósbottal. Azt is sejtették, hogy milyen célból. Sejthették, de nem tudhatták pontosan, hogy mi folyik odabenn, értik? Egyszerre csak felhangzott Sir Christopher ordítása. A bokrok között is hallani lehetett, hiszen nyitva volt az ajtó. így kapott a hall némi világosságot.

- És?

- Azok ott, a bokrok között nem értették jól, mit kiált Sir Christopher. Pontosabban, úgy is érthették: Hagyjon, Henry! Hagyjon, Henry! Értik? A gyilkos azt hihette, hogy valamilyen okból Sir Christopher akarja elhagyni a házat. Ekkor támadt az az ötletük, hogy kinyírják őt is. Ha galamb, legyen kövér... vagy szuper! Csak hát tévedtek. Glicky nagyjából hasonló alkatú volt, mint Sir Christopher, és a csalóka holdfényben nagyon is hasonlíthatott rá. Ezért kellett szegény Glickynek meghalnia!

Hallgattak, majd Plummer bólintott.

- Nem egészen lehetetlen ... És a gyémántok ügye?

- Az egészen más térszta. Még nem világos minden, de egyre világosodik.

- Mint a nap, mi?

- Kár gúnyolódnia, uram - mondta Bennet. - A terroristáktól minden kitelik.

- Egyelőre csak egyetlen volt terroristánk van, de ő is tagadja, hogy bármi köze lenne az egészhez.

- Bolond lenne beismerni - kacagott fel keserűen az őrmester. - Én annak idején végigolvastam a Baader- Meinhof-ügy minden sorát. Ilyen megveszekedett gazemberekkel még a közbüntény esek között is ritkán találkozok az ember.

- Maga szerint, Tom, Sally Duckfield is terrorista?

- Ugyan, dehogy! Mrs. Duckfield közönséges részeges és kleptomániás. Egyszerűen csak elcsórta, ami a keze ügyébe esett. A két indiai! Velük kell foglalkoznunk, uram!

- Tehát ön azt állítja, hogy Mr. Ratnakrisna és Dévi kisasszony vagy asszony, mit tudom én, lopták el a Hogginst?

Bennet összecsikordult fogakkal hajolt előre.

- És még valamit, uram. Azt hiszem, rájöttem valamire . . . elismerem, hogy elképesztő, de...

Plummer azonban nem hallgatta végig.

- Elég, Tom, elég! Semmi bizonyíték nincs ellenük. Mindenesetre, egyelőre elfogadom az elméletét. Két banda garázdálkodik a közelünkben. Az egyik a szupergalambokra hajt, a másik a Hoggins-gyémántra. Tolvajok és terroristák! Szép kis ügybe keveredtünk.

- Ön még nem hallotta, hogy a terroristák hogyan szereznek pénzt? Bankokat rabolnak, betörnek... eh! A végén kiderül, hogy rajtunk kívül egyetlenegy tisztességes ember tartózkodik csak Sir Christopher kastélyában!

- Éspedig?

- A tiszteletes: Brent.

Gary borzasztóan elkeseredett képet vágott pedig belül majd szétvetette a vidámság.

- Álljon csak meg egy pillanatra, Tom!

Bennet becsukta a száját, és riadtan Garyre nézett.

- Az ördögbe is, csak nem azt akarja mondani, hogy... Garyt boldog öröm töltötte el, pedig biztos volt benne, hogy rövidke fél óra múlva valaki megpróbál megszabadulni tőle, mégpedig mindörökre.

- Csak annyit akarok mondani, hogy a bárány nem mindig olyan fehér, mint amilyennek a bundája mutatja.

- Ezt a marhaságot honnan szedted? - horkant fel Plummer.

- Ezt? Ez egy mandzsu közmondás - mondta Gary öntudatosan. - Régi kínai évkönyvekben maradt fenn, a pekingi császári, titkos levéltárban és az a jellemzője ...

- Talán térjünk vissza a tárgyra - javasolta a felügyelő.

- Hiszen azon vagyunk. Csak annyit akartam mondani a birkával... izé ... Brent tisztteletessel kapcsolatban, hogy az informátorom ... azaz ... sajnos ...

- Mi sajnos? - emelte fel a hangját Plummer.

- Hát, hogy a birka nem is olyan fehér. Mármint a tiszteletes.

- Ezt... hogy a fenébe érted?

Gary megvonta a vállát, és eltűnt a kissé hülye mosoly az arcáról.

- Brent tiszteletes ... izé ... fiatal korában Norfolkban volt káplán ... és... izé... volt egy kis afférja a hatóságokkal.

- Mi a fene! - kapta fel a fejét az őrmester.

- Volt ott valami templom, már nem tudom, hogyan hívják, de az, gondolom, kideríthető, régi műemlék templom, még a rózsák harcának korából, és volt benne valami kehely, amiből állítólag néhány Henrik is ivott, pontosan nem tudom, hányadikak, hiszen anny i volt belőlük... A lényeg az, hogy volt abban a kehelyben egy jókora gyémánt, mint a fél ök-líxfl, ez volt különben a templom és az egyházkerület büszkesége. Brent lelkész is nagyon büszke volt rá, mígnem... hát szóval, egyszer valami váratlanul jött egyházi ellenőrzés kiderítette, hogy a gyémántot kilopták a kehelyből...

- Ūristen! - emelte ég felé a szemét a felügyelő.

- A bizottság csak annyit tudott kideríteni, hogy nem túlságosan régen történt a lopás: legalábbis a nyomok erre mutattak. Lehetséges, hogy már Brent tiszteletes idejében. Persze nem lehetett biztosat mondani... Mindenesetre az illetékes hatóságok levonták a tanulságot és ... Brent tiszteletest idehelyezték, Grownhillbe, ahol ugyebár... azt mondják, nem eshet kísértésbe, mivel itt nincs műemlék templom drága ke-hellyel.

Plummer és Bennet úgy bámult egymásra, mintha Gary azt állította volna, hogy maga a királynő is belekeveredett az ügybe, még hozzá alaposan.

Plummer volt az, aki hamarabb tért magához, és rácsapott Bennet vállára.

- Gratulálok, Tom! Bennet elhúzta a szája szélét.

- Mihez, uram?

- Az újabb szálhoz. Vagy még mindig ragaszkodik a terroristaelmélethez? Bennet hátratolta fején a sapkáját, megfogta a legközelebbi szék karfáját, magához húzta a széket, és belecsüccsent.

- Én már nem ragaszkodom semmihez sem, uram - mondta remegő hangon, és kockás zsebkendőjével megtörölgette a homlokát. - Ha tovább töröm a fejem, attól tartok, már magamat is gyanúba veszem.

- Rőla is tudsz valamit, fiam? - vigyorgott keservesen Plummer.

Gary visszanevetett, és megrázta a fejét.

- Hát akkor, Gary?

A fiú kivillantotta barátságos lőfogait, levette szemüvegét, és megtörölgette. Amikor feltette, egy kobrával keresztezett szamurájhoz hasonlított, aki a döntő ütközetre készül sógunja Védelmében.

- Egyre inkább közeledik az idő - mondta végül, és órájára pillantott. - Ha hallgatnának a tanácsaimra ... - Akkor mi lenne? - kérdezte óvatosan Plummer.

- Fél óra múlva kezünkben lenne a gyilkos, és véget vethetnénk, ennek az egész nyomorult ügynek - mondta a fiú, és várakozóan hátradőlt a karosszékeében.

56.

- Tom? - kérdezte Plummer. Az őrmester lemondóan intett.

- Gary?

Garynek kigyulladtak a szeplők az arcán, és lelkesen el-vigyorodott.

- Paul bácsi, tudod mi az az Aarne-Thompson?

- Terrorista? - kérdezte gyorsan Bennet.

- Talán valami kofferes gyilkos? - találgatta a felügyelő. Gary megrázta a fejét.

- Egyik sem. Mesekatalógus.

- Micsoda? - enyhe halálhörgéshez hasonlított, ahogy a hangok elhagyták a felügyelő torkát.

Gary kényelmesen elhelyezkedett a székében, és összekulcsolta kezét az ölében. Éppen úgy, mintha az egyetem felolvasótermében tartana beszámolót évi kutatási eredményeiről.

- Két mesekutatóról, Antti Aarnéről és Stith Thompsonról kapta a nevét.

Ők, csinálták. Gondolom, nem sok fogalmatok van a nemzetközi mesekutatásról és a mesék tipologizálásának elméletéről?

Csak néztek rá, mintha bolondok házába kerültek volna, és az őket kísérő igazgató hirtelen azt állította volna magáról, hogy ő nem is az intézmény igazgatója, hanem az apró termetű korzikai.

Gary szemmel láthatólag nem törődött megütközéssel keveredett rémületükkel, hanem folytatta.

nyögte a felügyelő.

- A különböző népek meséit szeretik összehasonlítani kutatók. Hogy melyik mese honnan származik, hogyan került oda, ahol találták és a többi és a többi. Erről most nem akarok sokat beszélni. Csak annyit, hogyha az egyes meséket össze akarják hasonlítani, tipologizálniuk kell őket. Ez viszont annyit jelent, hogy el kell készíteni vázlatos kivonatukat szűzségüket. Eddig világos, nem? Nem érkezett válasz a kérdésére.

- Akkor rendben van. Figyeljete ide! Vegyünk egy egyszerű mesét. Mondjuk a Piroska és a farkast. Ismered, Paul bácsi?

- Hát... nagyjából

- Ön is, Tom?

- Talán, ha segítene, Gary ...

- Persze hogy segítek. Mivel nincs sok időnk csak a rövid tartalmát mondom el. Piroska nagymamáját megette a farkas, és Piroskát is meg akarja enni. Amikor értesül róla, hogy Piroska meglátogatja beteg nagymamáját, felöltözik a nagymama ruháiba, befekszik a nagymama ágyába, és úgy tesz, mintha nagymama lenne. A szegény, tapasztalatlan Piroska pedig belesétál a csapdába. A farkas megeszi. Csakhogy belép a képbe a vadász, aki megöli a farkast, és kiszabadítja a gyomrából Piroskát, a nagymamát és mindenkit, akit a dög bekajált. A mese persze ennél jóval bonyolultabb, de most nincs időnk vacakolni vele. Viszont gyerekjáték felállítani a mese szűzségét, nem?

- Az lehet - bólintott megadóan Plummer.

- A tartalmi kivonat tehát a következő:

1. A gonosz farkas megeszi a nagymamát.

2. Becsapja Piroskát és őt is megeszi.

3. A vadász megöli a farkast és kiszabadítja mindazokat, akiket a farkas megevett.

4. Piroska és a vadász összeházasodnak. Nos?

Csak néztek rá szótlanul, egyre nagyobb riadalommal a szemükben.

- A mese tehát ezekből a számokkal jelölt tartalmi részekből áll össze. A motívumokat esetleg fel is cserélhetjük, vagy egyeseket el is hagyhatunk belőle - ahogy a valóságban gyakran meg is történik. Nézzük csak, mi történik, ha aa! utolsó két motívum elmarad! A farkas megeszi Piroskát, és ezzel vége a mesének. Csakhogy ez nem ugyanaz a mese, amit megszoktunk. A motívumok tehát felcserélhetek. Ez annyit jelent. ..

- Mint a mozaikkép - mondta Plummer, aki kezdett felengedni kezdeti bénultságából.

- Pontosan - mosolyodott el Gary. - Azok a mesék, amelyekben a motívumok nagyjából azonos rendben követik egymást és azonos a tartalmuk, azonos típusba sorolhatók. Az Aarne-Thompson-katalógus így katalogizálja a népmeséket.

- Egy szót sem értek ebből az egész hadovából! - tört ki Bennet.

- Folytasd csak, Gary - morogta Plummer. - Mintha kezdeném kapisgálni, hova akarsz kilyukadni.

- A bűnügyeket is katalogizálni lehet. Például így: 1. Gyilkosság féltékenységből, 2. gyilkosság anyagi javakért, 3. kéjgyilkosság stb.

- S az egyes típusokon belül azonosak lehetnek a motívumok. Akárcsak a népmesékben - mondta Plummer.

- Pontosan. S ha a megfelelő motívumokat megfelelő sorrendben rakjuk egymás után, kapunk egy típust, amelyből kiolvashatjuk a gyilkosság indítékát és a gyilkos személyét is.

- Ez azért aligha ilyen egyszerű - morogta a felügyelő elgondolkodva.

- Tegyük fel, hogy találunk valahol egy mesét, amelyik hiányos. Vagy a gyűjtő nem tudta rendesen feljegyezni, vagy a mesélő nem tudta valamiért pontosan elmondani. Mondjuk, mert már elfelejtette túl régen hallotta. Mesénk tehát töredékes. Mit tesz ilyenkor egy mesekutató? Előveszi az azonos típusba tartozó, már ismert meséket, és a segítségükkel kiegészíti a történetet. Olyasféle művelet ez, mint egy régészeti tárgy rekonstrukciója. Egy, már ismert tárgy segítségével könnyedén ki tudjuk egészíteni a hozzá hasonló, másik, sérült tárgyat.

Bennet üvegesen meredt a levegőbe: láthatóan feladta, hogy akármit is megértsen a hadovából, amivel a szeplős amerikai előntötte őket.

- Tehát? - kérdezte óvatosan Plummer. Gary malmozott az ujjaival, aztán folytatta.

- Gondolatban felállítottam a mi kis bűnügyünk szűzségét.
- Éspedig?
- A következőképpen néz ki: 1. Kastély, ahol összegyűlik egy csomó ember. Zárt terület. Külvilági kapcsolat minimális. De mégis van.
- Kell hogy legyen - mondta Plummer.
- 2. Rablás, majd gyilkosság történik. Mindkettőnek látszólag egyszerű az indítéka. Csakhogy a gyanúsítottak száma meglehetősen nagy. Gyakorlatilag mindenki. És ez igen fontos.
- Fontos? Miért?
- Majd később. 3. Néhányan eltűnnek, részben úgy, hogy meggyilkolják őket, részben elpucolnak. A gyanú természetesen elsősorban arra terelődik, aki elmenekült. Ez világos. Nincs itt, nem tud védekezni.
- Nana! - emelte fel a fejét Bennet. - Csak nem azt akarja mondani, hogy azért gyanúsítom Marg kisaszonyt mert nincs itt?
- 4. A gyilkos csendben lapul, mert ez összevissza gyanúsítások következtében senki nem ismeri a gyilkosságok valódi indítékát. És ha ez titokban marad, az igazi gyilkost soha nem is fogják elkapni.
- Merész következtetés - mondta Plummer.
- 5. Valaki, ez esetben, mondjuk én, értésére adja a gyilkosnak, hogy ismeri az igazi indítékot. A gyilkos megrémül, és megkísérli megölni azt, aki leleplezhetné.
- Téged? - hökkent meg a felügyelő.
- Engem. Következésképpen lehetőséget kell adnunk számára, hogy kísérletet tegyen a kinyírásomra. Ekkor pedig leleplezhetjük.
- És ha ... hm ... sikerül a kísérlete?
- Akkor a mese rosszul végződik - mondta szomorúan Gary. - Mint ahogy ez gyakran meg is történik.

57.

Bennet felállt, elsétált a falig, megfordult, és tenyerei közé szorította a fejét.

- Én nem vagyok egészen normális - mondta végül, miközben megtorpant a felügyelő előtt. - Nem vagyok egészen normális.
- Ezt már mondta egyszer, Tom - morogta - Plummer. - Bár nem kívánok beleavatkozni a magánügyeibe, megtudhatnám, hogy miért?
- Mert szóba állok magukkal... sőt... hallgatok is magukra. Ahelyett, hogy lemennék és letartóztatnék mindenkit.
- Maga egyelőre a beosztottam, Tom - mondta szelíden Plummer -, és az engedélyem nélkül nem tartóztathat le senkit.
- Pedig meg kellene tennem. Csakhogy ...
- Csakhogy?

Bennet Garyre kancsalított, és nagyot csapott öklével a levegőbe.

- Van ebben a fickóban valami, ami megőrjíti az embert! Mintha valami azt súgna, hogy hallgassak rá, pedig minden ellene szól. Örült vagyok, és kész!
- Hogy képzeled? - fordult Garyhez Plummer.
- A gyilkos már tudja, hogy én mindent tudok. Alkalmat kell tehát adnunk neki, hogy levethesse az álarcát.
- Hm - morogta Plummer. - Szeretnék egy kicsit többet tudni erről. .. Elvégre az unokaöcsém vagy. És egy kicsivel több bizonyíték sem ártana. Egyáltalán, miből jöttél rá, hogy ki a gyilkos?
- A Piroksa és a farkas meséjéből - mondta gúnyosan az őrmester.
- Pontosan - bólintott Gary. - Legalábbis a motívumokból. Elgondolkoztam azokon az eseteken, amelyek ugyanabba a típusba tartoznak, mint a mienk. Felbontottam őket motívumaikra, és analizáltam őket. Persze nincs két egyforma eset, csak hasonló. És mégis, ez a hasonlóság döntő lehet! Vegyük csak az első motívumot. Kísértetiesen hasonlít az Orelli-ügy-re ...
- Mire? - tátotta el a száját Tom Bennet.
- Orelli milliomos volt, Chicago mellett - magyarázta Gary. - Negyvenedik születésnapján összegyűjtötte barátait és azok barátait, hogy megmutassa nekik legújabb szerzeményét Leonardo egyik grafikáját. S mi történt az ünnepségen? Valaki kinyírta a villanyt, és a sötétség leple alatt megfűjták a képet.
- Ki volt a telts? - ugrott fel Plummer.
- Nem érdekes. Az egyik unokaöccse. Örökségi ügy volt a háttérben. Meg egy s más.

- Akkor ez a mi ügyünk!

- Tudtommal Sir Christophernek nincs unokaöccse, és kü lönben is az azonos típusba tartozó bűnesetek csak hasonlóak, de nem ugyanazok. Nekünk a közös elemeket kell vizsgálnunk, hogy rájőjjünk az indítókra . . . Aztán ott van a Charterisügy.

- Még az is?

- Charteris gazdag cukorgyáros és agártenyésztő volt: agár- versenyekre nevelt kutyákat. Ő is kitenyésztett valami szuperkutyát, mint Sir Christopher a galambot. Meggyilkolták a kutyái miatt. A szuperagarak meg eltűntek.

- Akkor ez a mi esetünk!

- Egyik sem az - mondta Gary. - Csak mindegyikben előfordulnak hasonló elemek. Namármost, ha a két ügy azonos motívumait összekombináljuk, már közelebb vagyunk a megoldáshoz.

- Azt akarom, hogy mindkét esetet mondd el nekem tövi-ről hegyire! - erősködött Plummer.

Gary az órájára pillantott.

- Erre már nincs idő. Különbeji is, legyen a felelősség az enyém.

- Csak annyit mondj, hogy ... ott is sok volt a gyanúsított? Ezekben az esetekben is?

- Hát volt elég - mondta Gary. - És ez keverte meg a rendőrséget. Mindenkinek érdeke fűződött a bűntények elkövetéséhez, vagy legalábbis a múltja alapján megtehetette volna.

- Szakasztott ugyanúgy, mint itt!

i, - Éppen ez a csapda. A sok gyanúsított között szépen ella-l virozik az igazi bűnös. Amíg mi azokra figyelünk.

- Mit tanácsolsz hát?

- Idegesítsük egy kicsit. Nekem nagyon fontos, hogy elveszítse a fejét. Hogy ne tudja egészen józanul mérlegelni a dolgokat.

-- Tom?

- Mit tehetünk, uram?

- Azért nekem mégsem tetszik a dolog - ingadozott Plummer. - Jobb lenne, ha mindent elmondanál, és segítenénk neked ...

Gary megrázta a fejét.

- Alighanem meglátszana rajtunk. Nem mindennapi gyilkossal van dolgunk. Megérezné, hogy csapdába akarjuk csalni. Tegyük úgy, mintha ostobák lennénk és nem látnánk az erdőtől az egyetlen fát: őt. Járjuk körül, de ne nézzünk rá.

- Hogy képzeled, Gary?

Mielőtt Gary megszólalhatott volna, Tom közbenyögött,

- Uram ...

- Mi van?

- Nem kéne talán Miss Margdzzsal is foglalkoznunk? Méghozzá két okból is. Vagy benne van a buliban, és akkor kicsúszik a kezünk közül, vagy . . . esetleg őt is megölik.

- Már megtettem a kellő intézkedéseket, Tom - mosolygott Gary. - Felhívtam telefonon Paul bácsi nevében a bűnügyieket. Bennet legyintett, csuklott, kancsalított, és megtörölte a homlokát. Végérvényesen feladta a harcot.

- Hogy képzeled, Gary? - kérdezte még egyszer Paul bácsi. Gary orrán kivirultak a szeplők, ahogy a kezét dörzsölgette izgatottságában.

- Legelőször is tartsunk terepszemlét.

- Terepszemlét?

- Csakis. Csináljunk úgy, mintha nyomokat keresnénk. Menjünk fel a toronyszobákhoz.

- Komolyan gondolod, hogy találunk valamit? Gary felhúzta a vállát.

- Ki tudja? Az is előfordulhat. Elvégre hagyhatott a gyilkos valami áruló nyomot, bár alig hiszem.

- Hát akkor?

- Csakhogy ezt a gyilkos nem tudhatja. Nincs tisztában a rendőrségi munkával. Amíg mi fenn vagyunk, fennáll a lehetőség, hogy találunk valamit.

- Értem . . . Tom?

- Menjünk, főnök!

- Rendben. És ... csak mi hárman? Gary megrázta a fejét.

- Nem. Mindazok jöjjenek velünk, akik velem voltak akkor, amikor Paulát

megtaláltuk. Az indiaiak, Mr. Duckfield, Sally ... Sajnos Marg nem jöhet.

- Jöjjön Sir Christopher is - javasolta Plummer. - Elvégre az ő galambjairól van szó.

- Jöjjön - egyezett bele Gary. - Indulhatunk? A felügyelő bólintott.

Amikor kimentek, kulcsra zárta maguk mögött az ajtót.

Odalenn, a hallban vakító fénnel égett a csillár, és ha a vendégek és a házigazda nem gubbasztottak volna némán és elkeseredetten, semmi sem emlékeztetett volna az elmúlt órák rémületére. A székek mellett hosszú asztalon, valaha finom fogások a vendégekhez hasonlóan gornyadoztak: senkinek sem utott eszébe, hogy értük nyúljon.

Amikor Plummer, Gary és Bennet áthajolt a korláton, hogy feltérképezzék a helyzetet, minden szem feléjük fordult. Brent tiszteltet lassú, óvatos mozdulattal a szívéhez nyúlt, mintha egy hajdani norfolki, gyémántokkal díszített templomi kelyhel igyekezne elrejteni a mellénye alatt. Duckfield előredőlt, és úgy bámult Garyre, mintha őt tenné felelőssé a történetekéit.

f Duckfield kifejezéstelen szemmel meredt a levegőbe, l akárcsak a két indiai.

Sir Christopher házigazdához illő udvariassággal feltápász-kodott, és tehetetlenül lecsüngő karral állt, egészen addig, amíg azok hárman le nem jöttek a lépcsőn. Megsimította összes bajuszát, ügyet sem vetve a homlokáról legördülő verejtékcsep-pekre.

Plummer, Bennet és Gary megállt velük szemben, Gary orrán szinte izzottak a szeplők az izgatottságtól, Bennet az ujjait pattogtatta, Plummer pedig igyekezett állni a házigazda zavart tekintetét. Végül is Sir Christopher szólalt meg elsőnek.

- Izé ... - kezdte elhaló hangon, majd megköszörülte a torkát - Gondolják, hogy Marg ...

- Nem látta senki elmenni? - fordult a többiekhez Plummer.

Miután senki sem válaszolt, tanácstalanul széttárta a karját,

- Sajnos ez a helyzet. Sokat ártott magának azzal, hogy eltűnt. Hacsak később nem tudja magyarázatát adni a dolognak.

Apró kis vinnyogás csapott feléjük, mintha egér futott volna át a székek között. Gary felkapta a fejét, aztán gyorsan le is horgasztotta, Lady Hotchkiss széke karfájára borulva sírt kontya lebomlott, és kiszabadult összes hajzuhataga úgy omlott rá, mint a régi mitológiai tárgyú képeken a fürdőző istennőké.

- Egyelőre más dolgunk van, mint hogy a lányát keressük, Sir Christopher.

A házigazdának őszinte zavar tükröződött a tekintetében.

- Ne haragudjon, felügyelő, de ezt nem értem. Lehetséges, hogy a gyilkos ... - Megcsuklott a hangja, és tehetetlen mozdulatot tett a kezével.

- A gyilkos itt van köztünk - mondta Gary határozottan, úgy, hogy valamennyien felkapták a fejüket. Még Brent üsz-leletes is kihúzta a kezét a mellénye alól.

- A gyilkos itt van köztünk - ismételte Gary, és mintha csak véletlenül tenné, hosszasan Duckfield arcán felejtette a tekintetét -, és ígérem, hogy hamarosan fényt derítünk a személyére. Egyelőre megnézzük a toronyszobákat, és...

- De hát az istenért, már egyszer megnézték! - pattant fel a milliomos. - Mi értelme van üres szobákat nézegetni? Nálunk az FBI lekever a gyanúsítottaknak néhány pofont és ...

- Lehet hogy odaát ez a helyes módszer - mondta keményen a felügyelő -, de nálunk nem szokás pofozkodni. Nálunk még a feleséget sem szokás verni - tette hozzá öntudatosan.

- És ... hogy képzelik a dolgot? - kérdezte Sir Christopher. - A galambok ugyanis ...

- Nem fogjuk zavarni a galambjait - mondta Plummerf és lopva Garyre pislantott.

- Bennünket inkább a másik szoba érdekel.

- Hát... csak tessék mondta kényszeredetten a házigazda. - Végül is Dolly és Drummy ... már úgyszíncsenek ott.

Plummer kinyújtotta a karját, és az amerika házaspárra mutatott.

- Maguk velünk jönnek... és Mr. Ratnakrisna is. Miss Dé-vivel... Helyes. Sir Christopher, felkísérne bennünket?

A házigazda mindenbe beletörődve felvonta a vállát.

- Természetesen, de ...

- Akkor indulhatunk is - mondta határozottan a felügyelő.

Felmentek a toronyszobákhoz vezető lépcsőn, és a két ajtó előtti kis előtérben

megállapodtak. Szorosan egymáshoz kellett simulniuk, hogy elférjenek a meglehetősen szűk előtérben. Gary érezte, hogy Dévi ruganyos teste az oldalát érinti, és enyhe szantálillat csapta meg az orrát. Nagyt sóhajtott, és igyekezett csak az ügyre koncentrálni.

- Hm. Hát akkor itt is lennénk - morogta Plummer, és Garyt kereste a tekintetével. - Az a helyzet, hogy...

- Talán az ajtókkal kellene kezdenünk - mondta Gary.

- Ez az. Az ajtókkal - visszhangozta a felügyelő. - Nézzük csak az ajtókat. Megnyomta a galambszobával szembeni ajtó kilincset, és halkan felszisszent, ahogy méla nyikorgással kitárult az ajtószárny.

- Hiszen ez ... nem volt bezárva - nyögte.

- Én bezártam - mondta Sir Christopher határozottan. -. Amikor elvitték a ... izé ... En bezártam.

Plummer enyhén remegő kézzel kihúzta tokjából a revolverét, és az ajtónyílásra szegezte. Sally Duckfield felkuncogott,

- Jaj de cuki!

Mielőtt a felügyelő megakadályozhatta volna, Gary beugrott a szobába, és felkattintotta a villanyt. A függönyszárnyak feléjük lebbentek, mintha csak a néhai Lady Crawford rejtőzött volna mögöttük. A telehold a kékes fényt árasztó csillárral versenyre kelve bevilágított a szobába.

Gary megfordult, és különös, derűs fény bujkált a tekintetében.

- Nincs idebenn senki. Vagy csak nem látjuk. Duckfield bedugta a fejét az ajtón, és idegesen megdörzsölte az állat.

- Mi az, hogy nem látjuk?

- A kísértetek láthatatlanok - mondta Gary. - Csak akkor jelennek meg, ha ők akarják!

Az amerikai az ajtófélfának dőlt, és remegő kezekkel szivar után kotorászott.

- Azért cipeltek ide, hogy ezzel a sületlenséggel traktál-janak? Én ...

Gary letérdelt, és mindenki szeme láttára szemügyre vette a zárat.

- Segítene, Tom? - emelte fel néhány pillanatnyi vizsgálódás után a fejét.

Az őrmester is letérdelt, és a zárra meresztette a szemét.

- Én ... nem látok semmit. Az égvilágon semmit - mondta csalódottan.

- Nincs is semmi, amit látni lehetne - porolta le a térdét Gary, ahogy felemelkedett. - A gyilkos kulccsal nyitotta ki az ajtót.

Duckfield végre előkotort egy szivart, és halkán káromkodva meggyújtotta.

- Akkor végére is járhatunk ennek a nyomorult históriának - mondta, és kiköpte a szivar végét. - Csak azt kell kiderítenünk, hogy kinél lehetett kulcs, illetve ...

Sir Christopher bánatosan megingatta a fejét.

- Akárkinél - mondta halkán. - Legalább öt kulcs tartozik az ajtókhöz ... és izé ... mondtam már, hogy nem is tudom pontosan, kiknél vannak. Ha nem tévedek, önnek adtam, felügyelő.

Plummer a zsebébe nyúlt, és kihúzott egy kulcsot.

- Ez az?

- Hát... első látásra annak tűnik.

A felügyelő a zárhoz lépett, beledugta a kulcsot, és megforgatta.

- Tehát ön szerint öt kulcs tartozik minden zárhoz. Ez pedig gyakorlatilag azt jelenti, hogy bárki bármikor bejöhetett az ön birodalmába, Sir Christopher.

- Ezt hogy érti, felügyelő? - képedt el a házigazda.

- Úgy, hogy bárki bármikor ellophatott egyet, vagy csináltathatott valamelyikről másolatot. Akárki!

- No de kérem! - háborodott fel Sir Christopher. Én kezeskedem az alkalmazottaimért. Mondtam már, hogy csak kiváló ajánlásokkal rendelkező személyek állhatnak az alkalmazásomban. Nálam semmi... izé ... hogy is mondjam csak ... rendetlenség nem szokott előfordulni.

- Hacsak a gyilkosságot nem számítjuk annak - mondta egészen tiszteletlenül Gary.

Mint szagot kapott, szimatoló vadászkutya végigjárta a szobát, széthúzta a lobogó függönyöket, és a nyitott ablakon ál kinézett a kertbe. A fák ezüstös fényben fűrödtek, és mintha csak megrendelésre tenné, énekelni kezdett odalenn egy madár.

Gary feléjük fordult, és a háta mögé mutatott.

- Látják?

- Mit? - kérdezte Plummer idegesen,
A fiú olyan sebesen fordult meg, hogy alig tudták követni. Az ablakpárkány fölé hajolt, és az ujjai közé csippentett valamit.

- Érdekes . . . pedig Sir Chi istopher szerint ebben a szobában nem voltak galambok.

i - Nem is - mondta egyre idegesebben a házigazda. .Utoljára évekkal ezelőtt.

- Azóta csak takarítottak itt is?

l - Mit képzelsz - képedt el Sir Christopher. - Nálam mindennap takarítanak. Gary mintha csak valami ismeretlen társastánc lépéseit próbálgatná, fél lábon és enyhén rogyadozva a házigazda elé perdült. Orra alá dugta az öklét, majd lassan szétnyitotta.

- Mi ez?

Sir Christopher a fiú tenyere fölé hajolt, és beleszimatolt. Nézte néhány pillanatig, aztán kerekre tárgult szemmel Garyre bámult.

- Izé ... toll.

- Milyen toll?

- Hát. .. alighanem ... illetve minden kétséget kizáróan galambtoll.

- Pedig itt mindennap takarítanak - mondta nyomatékosan a fiú.

- Az istenit neki! - káromkodott Duckfield, és hadonászni kezdett a szivarjával. - Ha toll, hát toll! Ahol galamb van, ott toll is van. Mi a fenét jelent ez az egész? Ahelyett, hogy a gyilkost kajtatná, hogy végre hazamehessek, tollakkal szórakoznak ...

Gary összeszorította az öklét, és Duckfield elé lépett.

- Tudja, mi van a kezemben?

Duckfield úgy meredt rá, mintha egy zárt osztályról szabadult örült toppant volna eléje.

- Hogyhogy mi? - horkant fel. - Hiszen éppen most mondta! . . . Galambtoll, nem?

Gary mosolyogva megcsóválta a fejét.

- Csak annak látszik. Pedig ez maga a gyilkos. Duckfield eltátotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, Gary a keze után nyúlt, és a tenyerébe tette a tollat.

- Kérem, vigyázzon rá ...

Bennet behunyta a szemét, és nem mert a főnökére nézni. Egyre határozottabban formálódott benne a meggyőződés, hogy Plummer unokaöccse meglepetésszerűen meghalt. Ha ugyan nem volt bugy-gyant már akkor is, amikor megérkezett Grownhillbe.

Amikor kinyitotta a szemét, Gary a földön térdelt, és éppen valami hosszúka, feketés tárgyat csippentett az ujjai közé. A szeme elé emelte, majd megszagolta, a szájába vette és rágni kezdte. Arcára előbb az öröm, majd valami megmagyarázhatatlan gyanakvás ült ki. Végül horkant egyet, és nagy ívben kiköpte, ami a szájában volt.

Plummer nagyot sóhajtott és remegő hangon kérdezte.

- Mi volt az ... Gary?

A fiú felemelkedett, és megcsóválta a fejét.

- Galambszar. Még szerencse, hogy nem léptünk bele ..

58.

Ahogy becsapódott mögöttük az ajtó Sir Christopher szobájában, Plummer Garyre támadt.

- Ebből elég, fiam! Ha hülye vagy, hát légy magadnak hülye! Csakhogy én itt rendőrfelügyelő vagyok, és nem engedhetem meg magamnak, hogy engem is hülyének nézzenek! Még hogy mesekatalógus meg Piroska és a farkas!... Tótnak van igaza, és te nem vagy egészen ... hm ...

- Normális, mi? - kérdezte Gary vidáman. Plummer megcsóválta a fejét, és nagyot sóhajtott.

- Pedig a markomban van a gyilkos - mondta Gary.

- Akkor elő vele!

- Még van tizenöt percem. Hagyjuk még ... mondjuk öt percig ... hadd főjön a saját levében.

Plummer felpattant, és az ajtóhoz vágatott.

- Nincs semmiféle tizenöt perc! Én ...

- Nagy kár - mondta Gary nyugodtan, és lecsücscent egy székre. - Minden újság első oldalán ott lenne a fényképed ... és a magáé is, Tom.

- Attól tartok, így is ott lesz - mondta az őrmester megtörtén és szomorúan. -

Ha máshol nem, hát abban a rovatban, ahol a nyugdíjba vonuló rendőröket búcsúztatják a kollégáik.

- Csak rajtatok múlik - mondta Gary.

S Plummer visszafordult, és őszinte kétségbeesés trónolt az arcán.

- Mit akarsz csinálni?

Gary, képen a győztesek mosolyával, feltápászkodott, és ki-nyújtóztatta a derekát.

- Először is egy jókora rövidzárlatot.

Sir Christopher elhűlve bámult a meglehetősen határozatlan felügyelőre.

- Maguk ... meg akarják ismételni? Hiszen ez ... ne haragudjék, kérem, de örültség! És ha a gyilkos ...?

- Ném fog történni semmi rossz - mondta nyugodtan Gary. -

Rekonstruálnunk kell a történeteket... Tizenöt perc múlva tudni fogunk mindent.

- Juj, de cuki! - ujjongott Sally Duckfield. - Azt is, hogy ki a gyilkos? Juj de cuki!

- Hallgass, te hülye! - mordult rá Duckfield. - És ha a fickó újra gyilkol? Én mindenesetre tiltakozom ... Lehetetlen dolog, hogy ...

- Mit kell csinálnom, felügyelő? - fordult Plummerhez a házigazda, és aggódalmasan megsimogatta a bajuszát. - Garantálja, hogy nem történik baj? Plummer Garyre nézett, aztán bólintott.

- Garantálom.

- És feltétlenül szükségük van erre az ... izére?

- Feltétlenül.

- Hát jó - mondta Sir Christopher beletörődve. - Henry! Az inas pillanatok alatt előttük termett, mintha csak valamelyik sarokba rejtőzve, ugrásra készen lapult volna.

- Izé... - mondta a házigazda. - Az urak azt szeretnék, ha újra ... izé ... rövidzárlat lenne. Meg tudják csinálni?

Henry ősz pakompartja enyhén megremegett.

- Természetesen, uram, Jones még mindig a centráléban van. Szólok neki, uram.

- Csak még néhány perc, Henry - emelte fel az ujját Gary. - Még néhány perc ... Mr. Ratnakrisna ...

Az indiai kényszeredetten felállt, és Garyhez lépett.

- Uram?

- Megkérhetném, hogy hozza le a kígyót? Az indiai arcára kiült az értetlenség.

- A kígyót, uram? De hát... .

- Mindent úgy szeretnék látni, ahogy akkor volt. Márpedig egy kígyó ott volt a kosarában.

Ratnakrisna gúnyosan elmosolyodott.

- Csak egy darabig. Óhajtja, hogy elengedjem?

- Nem ragaszkodom hozzá - mondta Gary hűvösen. - Megelégszem vele, ha a kosarában tartja.

Ratnakrisna felsietett az emeletre, s néhány pillanat múlva már vissza is tért a kosárral. Dióbarna szemét Garyébe süllyesztette, és mintha mosoly bujkált volna benne.

Gary elemében érezte magát, mint a rendező, aki végre megrendezheti élete nagy álmát.

- Kérem, mindenki foglalja el azt a helyet, ahol az áramszünet alatt tartózkodott - mondta. - És ... ha szabad kérnem, tegye ugyanazt, mint akkor ... Sally Duckfield felkacagott, furcsa, ideget borzoló nevetéssel. Bennet feléje kapta a fejét, és érezte, hogy izzadságcseppek indulnak el a hátgerince mellett, s végigfutnak a trikója alatt.

- És önök? - kérdezte Sir Christopher. - Plummer felügyelő és az őrmester nem is voltak itt...

- A felügyelő, Bennet és Rockwill behúzódnak a sarokba - mondta Gary. - Én pedig ... alighanem felmegyek a toronyszobába.

- Nem lesz ez túlzás, Gary? - kérdezte halkán, megszeppenve Plummer.

A fiú nem válaszolt, csupán csak megrázta a fejét.

- Az a fontos, hogy elkapjuk a gyilkost. Ha rekonstruálni tudnék egy-két dolgot. ... Egészen biztos, hogy elkapom.

- Én ... haza szeretnék menni - mondta váratlanul Brent tiszteletes. - Holnap korán kell kelnem, és ...

- Majd ön mellé ülök, atyám - mondta bátorítóan Fawley ezredes.

Dévi Garyre mosolygott sejtelmes, szinte földöntúli mosollyal.

- Rám nincs szüksége, fiatalember?

- Csak később - mondta Gary sokat sejtezően. - Kérem, tartsa nyitva a szemet. Közvetlenül az előtt, hogy a villany kialudt volna, Gary Bennethez hajolt, és a fülébe súgta:

- Megkérhetném valamire, Tom?

- Akármire - mondta az őrmester, aki ekkor már egy másodpercre sem vette le a kezét revolvere agyáról. - Akármire. Csak azt ne akarja, hogy megfogjam a kígyót.

- A kígyó a kosárban marad - mondta Gary. - Nem lenne értelme kiengedni, hiszen Paula már ... úgysem lehet itt. Viszont azt szeietném, hogy miután beült a sarokba... várjon egy kicsit, és jöjjön fel a toronyszobákhoz. Bennetnek megkeményedett az arca.

- Miért?

- Alighanem találkozóm lesz valakivel, és... szeretném, ha segítene, Tom.

- Mit kell tennem?

- Jöjjön fel, és ... várakozzék az előtérben. Én abban a szobában leszek, ahol Paulát megölték. És természetesen sötétben. Valaki fel fog jönni a lépcsőn, hogy végezzen velem. Kapja el, akárki is.

- Rendben van, Gary - morogta az őrmester. - Elkapom, nyugodt lehet. És ha nem jön?

- Akkor befuccsolt a kísérletünk - mondta a fiú. - De biztos vagyok benne, hogy jönni fog!

Amikor a villany kialudt, Gary várt néhány másodpercig, hogy a szeme hozzászokjon a sötétséghez. Csak akkor indult el a lépcső felé, amikor már megtudta különböztetni a hallban mozgó árnyakat. Legtöbben, székekben ültek, néhányan azonban ide-oda járkáltak a székek között.

Előrenyújtotta a kezét, hogy elérje a lépcsőfeljárót. Ekkor azonban felbukkant valaki előtte, és lágy Gordon-gin illat csapta meg az orrát. A valaki odahajolt hozzá, arcához dörzsölte az arcát, és nem túl erősen beleharapott a fülébe. Gary feljajdult, az árnyék után kapóit, az azonban ügyesen félrehajolva kitért előle, beleolvadt a sötétségbe.

Gary grimaszt vágott, megmasszírozta a fülét, és folytatta útját a lépcsőfeljáró felé. Ahogy az első lépcsőfokra tette a lábát, megkönnyebbülten felsóhajtott. A toronyszobákhoz vezető úton nem történt semmi különleges. Hallotta, hogy odalenn beszél valaki, Sally Duckfield felnevetett, majd Fawley ezredes dörögése ütötte meg a fülét. Azt is hallotta, hogy recseg mögötte a lépcső feltehetően Bennet kapaszkodott a nyomában.

Amikor felért az előtérbe, megállt, és csendben fülelt nem hall-e gyanús zajt valahonnan. A galambszobában tökéletes volt a csend: a posták éjszakai álmukat aludtak, ha ugyan a galambok alszanak valaha is.

Lenyomta a kilincset, és kinyitotta a másik toronyszoba ajtaját. Odabenn még mindig holdfényben fürödtek a bútorok: az ablak mellett álló fésüklődőasztalka, a három óriási karosszék, az ovális dohányzóasztal és az ódivatú, görbe lábú kanapé. Az ablak nyitva volt, s a függönyök úgy lebegtek az enyhe légáramlatban, mint óriási denevérszárnyak.

Gary az ablakhoz lépett, és kinézett a kertre. Alatta, szinte kéznyújtásnyira ringatóztak a fák csúcsai, és az ágak között halkan pittyegtek az éjszakai álmodó madárfiókák. Lány szellő suhogott a bokrok között, s mélyen lent színezüstként csillogott a bokrok között futó utakra szórt gyöngykavics.

A fiú visszafordult, tekintete végigfutott a szobán, s néhány pillanatig azt latolgatta, nem kellene-e meghúzódnia valamelyik bútordarab mögött. Megemelte az egyik karosszéket, tétovázott egy kicsit, aztán úgy döntött, hogy az ablak elé áll.

A holdfény barátságosan beragyogott a szobába, enyhén valószínűtlenné téve az egész világot. Mintha csak mese lenne mindaz, ami itt történik, csak rossz álom vagy varázslat, s ha

1 a csálóka holdfény eltűnik, a világ folyása is visszatér normális medredbe. Glicky és Paula felébrednek, s Burton mellén is begyógyul a seb ...

Megrázkódott, megtörölte a homlokát, és komoran maga elé meredt. Csak ebben a pillanatban tudatosult benne, hogy alighanem veszélyben forog az élete.

A lépcső nagyot reccsent, közvetlenül az előtér előtt, és Gary úgy gondolta,

hogy Bennet alighanem elérte a galambszoba ajtaját. Csend lett, majd mintha tompa koppanást hallott volna, bár az is lehet, hogy a zaj kívülről, a kerten túlról szűrő- , dött a fülébe.

Megmarkolta az orra előtt lebegő függönyszárnyat, éppen akkor, amikor a holdfény halványulni kezdett, majd egészen eltűnt. Papiannyi, fekete felhő úszott a hold elé, sötétségbe merítve a parkot. Valahol a faluban felugattak a kutyák, s egyikük keserves vonítása szinte örületbe kergette a többieket.

Úgy markolta a függöny szárnyát, hogy szinte belefájdult a keze. Azt, hogy a hold esetleg elbújhat előle, számításon kívül hagyta. Igaz, hogy egészen jól lát a félhomályban, sötétben azonban nem. Üristen! Mi lesz, ha ...

Ijedten kapta fel a fejét a fekete paplan azonban lecöve-kelt a hold előtt, és esze ágában sem volt elmozdulni onnan. A kutyák veszettül ugattak, mintha baljós jelet láttak volna a felhőben. Gary gombócot érzett a torkában, és csak abban reménykedett, hogy Bennet tudja a dolgát.

Éppen felemelte a másik kezét is, hogy félrehúzza az arcába lebbenő bal oldali függönyszárnyat, amikor az ajtó halkan megcsikordult. A fiú elengedte a függönyt, és egyre növekvő rémülettel látta, hogy megmozdult a kilincs, és lassan, milliméterről milliméterre lefelé süllyed. Ösztönösen eleresztette a függönyt, és maga elé emelte mindkét kezét.

A kilincs ütközésig süllyedt, majd halk csikorgással kinyílt az ajtó.

Odalenn, a faluban újult erővel kezdtek ugatni a kutyák. Amelyik eddig is vonyított, ismét rákezdett szomorú dalára,

és egyre többen és többen csatlakoztak hozzá. Gary nagyot nyelt, és arra gondolt, hogy a navajo indiánoknál a kutyák vonítása halált jelent...

Üristen!

Az ajtó kitárult, de az ajtónyílásban nem látszott senki.

Gary leeresztette kezét, és óvatosan előrehajolt.

- Tom?

Nem érkezett válasz, csak az előtér parkettája csikorgóit Ihalkan valakinek a súlya alatt.

- Tom?

A csikorgás megerősödött, s egy hirtelen támadt széllelés arcába vágta az egyik függönyszárnyat. Rémulten lökte el maga elől. hiszen egy pillanatra eltűnt előle az ajtónyílás a fél szobával együtt.

Mire sikerült megszabadulnia a függönytől, az ajtóban már állt valaki.

Középtermetű, zömök jelenség, furcsa, idejétmúlt fehér ruhában,- vállig érő szőke hajjal. Éppen úgy volt öltözve, mint régi képeken a várúrnők: magas, feszes gallérja szinte egészen eltakarta az arcát, csak szalmaszínű haja világított még a sötétségbe hajló félhomályban is.

Gary megdermedt, és torkán akadt a hang. A túlvilági alak égő szemét az övébe fúrta, és szinte úszni látszott a levegőben. A kutyák tombolva vonítottak a faluban, és Garyben megerősödött az érzés, hogy a jelenségnek nincs se lába, se arca.

Gary az arca elé kapta a kezét, és szinte könyörögve felkiáltott.

- Lady Crawford ... én ...

Lady Crawford kísértete néhány méternyire megállt előtte, és kinyújtotta a kezét. Gary az előrenyújtott kézre meredt, amelyen nem látszottak ujjak. Lehet, hogy nem is voltak, lehet, hogy csak sötét kesztyű takarta őket.

A hold hunyorogni kezdett, mintha csak a felhőtől igyekezett volna megszabadulni.

A kísértet kipillantott az ablakon. Egy vékonyka holdsugárnak sikerült áttörnie a fekete felhőn, s néhány ugrással a szobában termett. Végigvágatott a bútorokon, a padlón, a kísértet kezén, aztán kénytelen volt visszafordulni. Ez a szempillantásnyi idő is elég volt ahhoz, hogy Gary megpillantsa, mit tart Lady Crawford kinyújtott kezében.

Egy meglehetősen hosszú, és feltehetően igencsak élesre köszörült jégcsákányt.

A fiú a gyilkos szerszámra meredt, és összeszorult a torka a rémulettől. Félig felemelte a kezét, hogy védekezzék, ha Lady Crawford megpróbálná megölni.

Meit hogy nem baráti beszélgetésre jött hozzá a hajdani várúrnő évszázadok ködbe fült messzeségén át, abban biztos volt.

Msnt ahogy abban is, hogy nem Lady Crawford az, aki szemben áll vele.

A ..kísértet meglendítette a kezét, és megszólalt, vagy jobban mondva felszisszent. Magas és torz hangon, hogy senki nem tudta volna megmondani, kmek a hangja. A nyitott ablakra mutatott, és a jégcsákányt Gary szívének

irányította.

- Ugorj!

Gary megdermedt Alatta, néhány lábnnyira hívogatóan hullámozottak a fák csúcsai, mintha biztatták volna, hogy nem lesz bántódása. A fiú azonban tudta, hogy csalóka ez a biztatás és a húsz-harminc lábnny magasság maga a biztos halál. Még akkor is. ha a faágak némiképpen fékeztek volna a zuhanását.

- Ugor!

Lady Crawford tett egy lépést feléje, hogy a jégcsákány szinte a mellét elintette.

- Kérem szépen ... - suttogta Gary. - Én nem tudok semmit. Én csak . . . vicceltem. Kérem szépen ...

- Ugori!

Gary félig oldalt fordult, és kinézett a kertre. A gyöngykavics fenyegetően csillogott, s Gary szeme előtt felrémlett a földön fekvő Burton képe. Nagyot sóhajtott, s amikor ismét elhangzott a suttogó parancs, egészen az ablakhoz lépett. Megfogta a korábban elengedett fuggönyszárnyat, és mintha csak lendületet akarna venni a segítségével, maga felé húzta. Aztán felemelte a lábát, hogy fellépjen a párkányra ...

A következő pillanatban olyan vérfagyasztó ordítás hagyta el a torkát, amilyentől még a legtapasztaltabb, harcedzett szamurájnak is inába szállt volna a bátorsága. Lendülő lába megemelkedett, s az üvöltéssel egyidőben a kísértetre vetette magát. Érezte, hogy jól irányzott rúgása célú tévesztett nem oda ért, ahova kellett volna. Talán a furcsa ruházat tette, hogy nem találta telibe azt az izmot, amit el kellett volna találnia ahhoz, hogy Lady Crawford kiejtse kezéből a jégcsákányt.

A kísértet megdermedt, és kissé hátra is hanyatlott, ahogy a rúgás a vállát érte. Nem omlott azonban porrá, és nem is foszlott semmivé, mint a jól nevelt kísértetek általában, hanem dühödt sziszegéssel Gary arca felé szúrt.

A fiú érezte, hogy valami megcsípi a halántékát, s egyik szemét elhomályosította a lefolyó vér. Villámgyorsan a sebhez kapott, de már ugyanazzal a mozdulattal ütött is.

Az előrelendülő kísértet éppen a nyakára kapta Gary csapását. Felhördült, megperdült a tengelye körül, és térdre esett. Gary már-már rávetette volna magát, amikor ismét előntötte a szemét a vér.

Félig vakon tapogatózott Lady Crawford után, aki újra dö-fésre emelte a jégcsákányt.

Gary hátraugrott, és komolyan fontolgatta, hogy kiveti magát az ablakon. Talán sikerül megkapaszkodnia egy vastag ágban, talán ...

Csak hogy akkor vége mindennek. Nincs bizonyíték, és megpucol a gyilkos. Szépen kigondolt terve úgy dől dugába, hogy Amerikáig is elhallatszik a recsegése.

Akkor pedig hiába volt minden: Glicky és Paula gyilkosa, lehet, hogy végérvényesen megmenekül. Esetleg úgy, hogy örökre eltűnik a szemük elől. Üristen! Ha legalább valami fegyvere lenne!

Tudta, hogy nincs, mégis a zsebéhez kapott. Szinte öntudatlanul húzta elő töltőtollát, és a közeledő kísértet felé tartotta.

Lady Crawford megtorpant. Égő szemét Gary kezére meresztette, és megpróbálta kitalálni, mi lehet a fiú ujjai között. Rugós kés vagy esetleg egy másik jégcsákány?

Gary Hammersmith ekkor azt tette, amit a karateiskolában tanítottak neki. Megérezve ellenfele elbizonytalanodását, azonnal támadott. Felordított, és nem törődve az előrelendülő jégcsákánnyal, a kísértetre vetette magát.

Félig öntudatlanul érzékelte, hogy az éles fegyver ismét el-zúg az arca előtt, valahol rúgás is érte méghozzá egy gyenge nő kísértetéhez képest meglehetősen nagy és kíméletlen. Ő is rúgott, amekkorát csak bírt.

A kísértet felnyögött, összegörnyedt, és kihullott kezéből a jégcsákány. Gary melléje esett, s a töltőtollal beleszúrt az utána kapkodó kézbe. Érezte, hogy a toll kemény irídium hegye húsba szalad, és a kísértet felüvöltött: fájdalommal és szemrehányással teli üvöltéssel.

Gary feléje nyúlt, de egy arcára irányított rúgás visszaküldte a földre. Tapogatózás közben éles fémhez ért a keze.

A jégcsákány.

Kezét az arcára szorítva megpróbált felállni, de amíg nyögve feltápászkodott, hangos csattanással becsapódott az ajtó.

Lady Crawford kísértete nem volt sehol!

Belekapaszkodott a függönyszárnyba, és végre egészen függőleges helyzetbe hozta magát. Hangos nyögéssel ráborult az ablakpárkányra, s megfürdette az arcát a fák magasában fúvó szellőben.

Úristen! Erre igazán nem számíthatott!

Riadtan fordult vissza, amikor ismét kivágódott az ajtó. Tom Bennet rontott be rajta előrenyújtott revolverrel.

A fekete paplanfelhő végre eltakarodott a hold elől, és a szobát elöntötte az ezüstoffény. Tom Bennet rémulten meredt Garyre, az pedig vissza rá.

Az őrmester homlokán keskeny vércsík szivárgott, fél arca fehér volt, mintha bemeszelték volna. Kezében remegett a revolver, ahogy körbejártatta a sötét sarkokon.

- Mi történt, Tom? - Fájdalmasan és bizonytalanul szakadt ki Garyből a kiáltás. Az őrmester leeresztette a fegyverét, és nagyot fújva közelebb lépett.

- És magával... Gary?

Gary fájdalmasan elmosolyodott.

- - Találkoztam Lady Crawforddal... Úgy látszik, nem szere!, hogy itt vagyok.

Megpróbált rábeszélni, hogy tűnjek el innen ... lehetőleg az ablakon keresztül.

Az őrmester szégyenlősen megcsóválta a fejét.

- Engem meg lecsaptak, mint a nyulat.

- Hol?

- Még a lépcső aljában. Pedig mindent úgy csináltam, ahogy mondtá, Gary. Jöttem felfelé, amikor puff! Többre nem emlékszem.

Gary felvette a földről kettétört töltőtollal, és szomorúan a zsebébe tette.

- Menjünk, Tom - mondta, és belekarolt az őrmesterbe. - Odalenn már várnak bennünket.

- Na és a gyilkos?

- Elkaptuk, Tom. Most már nem menekülhet!

Éppen kiléptek volna az ajtón, amikor szembe találták magukat Plummerrel. A felügyelő karján ódivatú, zsabós nyakú női ruha lógott, amelyet kastélyok úrnői viseltek elmúlt évszázadokban. A ruha tetején hosszú, szalmaszínű paróka hevert. Plummer szemrehányóan tartotta feléjük a relikviákat.

- Ez meg mi a fene? Mindenki unja már az úcsörgést a sötétben. Azonkívül mintha zajt is ...

Előbb Bennetie majd Garyre tévedt a tekintete. Kitágult a szeme, és anélkül, hogy észrevette volna, a ruha is és a paróka is lassan lecsúszott a padlóra.

- Szentséges úristen! Mi történik itt, Tom!? Gary... Ez vérzik! Jézusom, mi történt, Gary?

- Találkoztam a gyilkossal - mondta Gary mosolyogva -, és Tom is. A játszma ezzel befejeződött, Paul bácsi.

A felügyelő a falnak dőlt, mintha elfogyott volna a szobában a levegő.

- És most... mit csinálunk, Gary?

A fiú megindult az ajtó felé, kissé még botladozva, de már magabiztosan.

- Először is megszüntetjük az áramszünetet... aztán letartóztatjuk a gyilkost.
59.

Valamennyien a hallban ültek.

A csillárok sejtelmes fényt szórtak rájuk, mintha még emlékeznének az éjszakai, hosszú és eseménydús áramszünetekre. A hosszú asztalon szomorúan heverték az esti vendéglátás romjai: üres vagy félig ürült üvegek, felfordult, törött talpas poharak, tányérből kifolyt majonéz, egy-egy csirkecomb és őz-gerincdarab. A hajnal első fényei belopakodtak a függönyök között, jelezve, hogy a hold feladta a kilátástalan küzdelmet. A park fái között ünnepi dalra gyújtottak a sárgarigók.

Rockwill segédrendőr, Henry és Jones, a mindenes szerelő, a többiektől kissé távolabb és láthatóan nem a hall berendezéséhez tartozó, merev támlájú székeken foglaltak helyet. Henry megdörzsölgette ősz pakompartját, és alig láthatóan megcsóválta a fejét, mintha megpróbálná messzire űzni a éjszaka árnyait. Az árnyak azonban makacsok, és nem hagyják egy-egy ingerült fejrázással elriasztani magukat.

Főleg, ha nemrégiben meggyilkolt barátok árnyai.

A kényelmes, beszélgetésre és szundikálásra született karosszékek félkaréjban álltak az asztal mellett, mintha csak hangversenyre vagy színielőadásra

invitálnák gazdáikat.

Sir Christopher Hotchkiss a félkaréj közepén ült, akaratlanul is hangsúlyozva, hogy ő a házigazda, míg a többiek – gyilkosság ide vagy oda – mégiscsak vendégek. Világoskék, ártatlan gyerekszemek alatt mély árnyékok húzódtak, és ahogy rágyújtott aranyszopókás cigarettájára, alig láthatóan megremegett a keze. Mélyen leszívta a füstöt, s megcírógatta ezüstszerű bajuszát.

Közvetlenül mellette, mint felületesen öntözött, kissé túlnyílt, óriási virág, Lady Hotchkiss szendergett.

Hosszú percekre lehunyta a szemét, és úgy tűnt, az elmúlt órák felemésztették utolsó erőtartalékait is. Kissé már kövérkés, de még mindig finom vonalú keze a szék karfáján nyugodott, s bal kezének középső ujján vékony fehér csík mutatta, hogy nem is olyan régen még gyűrűt viselt rajta.

Brent tiszteletes a szívét markolászta, mint rendesen. Pufók, joviális képét az alkalomhoz és a helyhez nem illő vörös borosta takarta meglehetősen profán kifejezést kölcsönözve szelíd arcának. Garyt valamelyik Walt Disney-film negatív hőisére emlékeztette, de hogy melyikre, nem tudott rájönni.

Fawley ezredes mit sem vesztett férfiasságából, talán csak a szeme pislogott szaporábban a szokásosnál. Kezét a tiszteletes székének karfáján nyugtatta, mintha csak ezzel is hangsúlyozni akarta volna, hogy Brent tiszteletes a védelme alatt áll.

Alighanem Duckfieldet viselték meg legjobban az események. Üres, szinte már-már bamba tekintettel meredt maga elé, azzal sem igen törődve, hogy Sally elvett egy félig üres ginesüveget az asztalról, és nem is túlságosan rejtegetve karosszéke lábához tette.

Ratnakrisna és Dévi, mintha csak átéreztek volna, mit vár tőlük a közvélemény: igyekeztek keleti emberek módjára viselkedni. Ratnakrisna a szemközti falat bámulta, és bárki azt hihette volna, hogy jógagyakorlatot végez, mielőtt megkísérel felmászni a falra. Természetfeletti nyugalma csak a kígyó törte meg, amely a lába mellé rakott kosárban egyre inkább unni látszott a tétlen percek.

Az indiai elvette tekintetét a falról, aztán sztoikus nyugalmaához egészen méltatlanul belerúgott a kosárba, és alig hallhatóan morgott valamit.

Fawley ezredes szemrehányóan feléje kapta a tekintetét, amiből Gary arra következtetett, hogy az ezredes azok közé a ritka angolok közé tartozik, akik megtanulták a bennszülöttek nyelvét.

Dévi Sally Duckfieldet nézte, anélkül, hogy az észrevette volna. Sally Gary becslése szerint legalább tízszer emelte már szájához az üveget, hogy aprókat kortyoljon belőle. A fiú fejében meg is fordult, hogy nem kellene a gordonos üveget elkoboznia Sallytól – végül is letett róla.

Sally Duckfield úgysem játszik jelentős szerepet teljesen mindegy, hogy részeg-e vagy józan.

A felügyelő, Bennet őrmester és Gary a félkaréjjal szembe rakták székeiket, és úgy ültek rajtuk, mint egy nehéznek ígérkező ülés előtt a meglehetősen bizonytalan elnökség. Plum-mer idegesen dobolt a térdén, és lehetőleg nem nézett senkire. Bennet bágyadt tekintettel Garyt fixírozta, aki összerán-colta a homlokát, és megpróbált rendet teremteni kusza gondolatai között..

Sir Christopher elszívta a cigarettáját, és határozott mozdulattal elnyomta a karosszéke melletti hamutartóban. S mivel Gary még mindig a fejét törte, megköszörmelte a torkát, és Plummerhez fordult.

- Hm. ... Nem is tudom, mit mondjak, felügyelő. Hajlandó voltam belemenni ebbe a játékba, de ... azt hiszem tulajdonképpen rosszul tettem. Ön nem hajlandó elmondani nekem ... illetve nekünk, mi történt odafenn, ugyanakkor azt várja, hogy segítsünk önnek. Arról nem is beszélve, hogy a lányom ... - raegcsuklott a hangja, és gyorsan Lady Hotch-kissre pisántott.

Plummer válaszolni akart, de Gary megelőzte.

Ha valaki figyelte volna a fiút, alaposan meglepődik milyen változáson ment át az elmúlt percekben. Homlokán kisimultak a ráncok, orrán ismét magabiztosan világítottak a szeplők. Vörös, ég felé ágaskodó kefehaja mintha még a normálisnál is jobban ágaskodott volna. Arcáról talán egy jószágos tündér, aki kedveli az alig felnőtt gyerekeket, elfújta a fáradságot. Kockás zakóján tündökölni látszottak az egészen nagyformátumú és egészen ízléstelen kockák, míg a csíkos nadrág szerénysége tudatában felhúzódott csaknem egészen a térdéig.

Plummer behunyta a szemét, és csendben imádkozott.

- Marnak nem történik semmi baja, Sir Christopher - mondta a fiú határozottan, és megvakarta a feje búbját. - Azt hiszem, rövidesen

viisszajön.

Sir Christopher eltátotta a száját.

- Viisszajön, ide?

- Ide.

- Az isten szerelmére, és ... maga ezt csak így mondja? Ezek szerint azt is tudja, hogy ... hová távozott?

- Azt is - bölintott Gary.

Lady Hotchkiss óriásit sóhajtott, és lehajtotta a fejét a szék karfáján pihenő karjára. Gary csak sejihte, hogy mi játszódik le az asszony lelkében.

- Nahát... ez ... ez ... egyszerűen elképesztő! - tátogott Sir Christopher, és még mindig nem tudott magához térni első meglepetéséből. - Szóval maga azt állítja, hogj? tudja, hol a lányom... és azt is tudja, hogy miért ment el. Csak nem akarja azt állítani, hogy a lányomnak köze van ezekhez az... izékhez,.... na, gyilkosságokhoz? Ez ... ez ... egyszerűen felháborító! Én nem is tudom . . . egyáltalán ...

Gary szelíden rámosolygott.

- Semmi ilyesmit nem állítottam, Sir Christopher. Marg elment... hogy megkeressen valakit... ugyanis az a helyzet, hogy a gyilkos ...

Ekkor Duckfield is felébredt. Eltűnt a bambaság az arcáról, hogy visszatérjen rá a texasi férfiak szemtelen arroganciája.

- Maga azt állítja, fiatal barátom, hogy tudja, ki a gyilkos? Gary megengedhette magának, hogy rá is vessen egy biztató mosolyt.

- Nem állítottam ugyan, de tudom!

- Akkor ki vele! Mi a francot vacakol?

Gary keresztbe vetette egyik lábát a másikon, hogy a csíkos nadrág még feljebb csúszott a térde irányába. Ismét megvakarta a fejét, és kissé előrehajolt.

- Ha megengedik, szeretném néhány percre igénybe venni a türelmüket. Igazán csak néhány percről lenne szó. El szeretnék mesélni egy nem túlságosan hosszú és kezdetben talán zavarosnak tűnő történetet. A végére azonban, ígérem, kitisztul.

- Akkor megtudjuk, ki a gyilkos? - csicssergett közbe Sally. - Juj de cuki! Mivel senki nem válaszolt, Gary beleegyezésnek vette a hallgatást, és beszélni kezdett.

- Remélem, sem Lady. sem Lord Hotchkiss nem veszi szerntelenségnek, ha Miss Marg magánügyeivel kezdem a történetet és ... hm ... nemiképpen a Hotchkiss család magánügyeivel is. Természetesen csak annyira, amennyire a történet megkívánja, ígérem, diszkrét leszek.

Sir Hotchkiss úgy fújta ki a füstöt, mint akinek megvan a véleménye egy amerikai diszkréciójáról. S ezt azzal is kifejezésre juttatta, hogy hallgatott.

- Tulajdonképpen nem titok, hogy Miss Marg igen csinos, és, hogy is mondjam csak ... na, igen ... vonzó egyéniség.

Ahogy kimondta a mondatot, lángba borultak a szeplők az arcán, és rántott egyet a nadrágján. Plummer Bennetre nézett, és üzent valamit a tekintetével.

Ez az üzenet rendkívül hasonlított ahhoz, amit bizonyos intézmények ápolói váltanak egymással, ha páciensük igen határozottan és méltánylást érdemlően azt állítja magáról, hogy Bonaparte Napóleonnak hívják, és éppen le óhajt pihenni a Waterlooi csata előestéjén.

Gary felfogta Plummer pillantását, és ez a pillantás elűzte utolsó kétségeit is. Kemény lett és magabiztos, mintha újjászületett volna.

- Sir Christopher engedett Miss Marg kérésének, aki szeretett volna egy évig az Egyesült Államokban tanulni. Miss Marg Atlantába utazott, ahol megismerkedett egy bizonyos Frederic nevű egyetemi hallgatóval...

Gaiy látta, hogy Lady Hotchkiss vállá megrándul, és azt is, hogy Sir Christopher megnyugtatóan felesége karjára teszi a kezét. - Nem akarom részletesen taglalni az amerikai egyetemeken uralkodó állapotokat, de ... alighanem kissé elütnek azoktól, amiket Sir Christopher mondjuk Etonban megszokhatott. Amerika más és ... hogy is mondjam, jóval szabadosabb, mint az Óvilág.

- Ezt mindenki tudja - morgóit Duckfield.

- Azt hiszem, hogy Frederic és Miss Marg egymásba szarettek, és aligha csalódom, ha azt állítom, hogy ez a vonzalom mindkét részről őszinte volt. Frederic elhatározta, hogy feleségül kéri Miss Margót, ő pedig . . . úgy gondolom, valóban feleségül szándékozott menni hozzá.

- Efelől nincs semmi kétségem - csattant fel Sir Christo-pher. - Margnak vajmi kevés fogalma van az életről. Mi mindent biztosítottunk számára, és ezzel

alighanem egy kissé védtelenné is tettük. Lehetséges, hogy hiba volt. De a legnagyobb hibát kétségkívül akkor követtük el, amikor elengedtük magukhoz.

- Lehetséges - bólintott Gary beleegyezően. - Mindenesetre Marg és Frederic egymásba szerettek. S komolyan is gondolták a dolgot. Amikor Miss Marg hazatért, Frederic is utána jött, hiszen Miss Marg nem akart szülei beleegyezése nélkül házasságot kötni.

Sir Christopher gúnyos mosollyal megcsóválta a fejét.

- Maga túlságosan is naiv és tapasztalatlan, fiatal barátom, bármennyire is igyekszik, hogy Sherlock Holmesnak lássuk. A maga Frederic barátja ...

- Nem volt a barátom - vágott közbe a fiú.

- Szóval ez a Frederic ravaszabb volt annál, hogy csak úgy egyszerűen feleségül vegye a lányomat. Ezt Amerikában bármikor megtehetette volna, a beleegyezésem nélkül is. Csakhogy ebben az esetben Marg egy fillért sem kapott volna. S a ravasz fickónak nem a lányom kellett, vagy nem elsősorban ő, hanem a pénz, ami Margdzsál jár. Ha pedig nem adom a beleegyezésem, nem kap egy fityinget sem. Ezért utazott a lányom haza, amikor vége lett a tanévnek hogy megpuhítson ... s ezért jött ez a szörnyeteg is a lányom után. Ha látták volna, micsoda ruhában járt, ha egyáltalán ruhának lehet nevezni azt a rongycsomót... no és a modora! Jobb, ha minél kevesebb szót vesztegetünk rá!

- Sajnálom, Sir Christopher, de mégiscsak beszélnünk kell róla. Hiszen Frederic mindennek a kulcsa. Frederic és az ön lányának a kapcsolata megmagyaráz mindent.

- A gyilkosságokat és a tolvajlásokat is? - hajolt előre Duckfield.

Gary bólintott.

- Azokat is.

- Akkor meg mit totójázik! Elő a farbaval, fiam!

- Én másképpen képelem Miss Marg és Frederic kapcsolata latát. Mint már mondtam, Frederic olyan volt, amilyen volt de Őszintén szerette Margót. És Marg is őt. Talán nem annyira, mint a fiú ... talán. Mindenesetre Fredericet nem túlságosan érdekelte a pénz. Mint ahogy korosztályának a tagjait általában. Akkoriban engem sem érdekelt túlságosan.

- Mikoriban? - szuszogta Duckfield.

- Amikor... elkezdtem az egyetemem. Én is valahogy úgy öltözködtem ... de ez most nem tartozik ide. A házasság útjába alighanem Marg kisasszony állított akadályokat.

- Mi a fene! - mordult fel Plummer.

- Miss Marg ugyanis angol, és ... túlságosan jól nevelt ahhoz, hogy szakítani tudjon a szüleivel. Túlságosan szereti őket ahhoz, hogy ... a beleegyezésük nélkül férjhez menjen. S bármit is tett vagy ígért Frederic, attól tette függővé a házasságukat, hogy a szülei beleegyeznek-e, vagy sem. Lehetséges, hogy valamiféle határidőben is megállapodtak. Mindenesetre Frederic tudta, hogy szülői beleegyezés nélkül nincs házasság. Ezért volt hajlandó eljönni önhöz, Sir Christopher, és megkérni tőle a lánya kezét. Én az Ián igazán tudom, hogy milyen áldozat volt ez tőle!

- Ez már aztán szentelenség! - emelte fel a hangját a házigazda. - Még hogy áldozat tőle? Hogy megkérje tőlem a lányom kezét?

- Ezzel ön úgysem fogja soha megérteni - legyintett Gary.

- Nem is akarom. És egyáltalán nem tudom, hogy van-e értelme a további... hm .. szócséplésnek.

- Pillanat, Sir Christopher! Marg tehát hazajött Angliába, és megbeszélésük értelmében Frederic követte. Eljött a kastélyba, és megkérte Miss Marg kezét.

- Ha azt az indolens viselkedést lánykérésnek lehet nevezni Legutoljára a normann rablólovagok szereztek hasonló módon feleséget.

- Akik végül is az ön ősei voltak ... De hagyjuk egy pillanatra Miss Margót, ön elzavarta ugyan Fredericet, de tett neki valami halvány ígéretfélét.

- Nem volt semmiféle ígéret - szögezte le keményen Sir Christopher. - Meg akartam szabadulni tőle, és kész! Azt mondtam, ha lesz pénze, jöjjön vissza, és ismétlje meg a hm ... kérését. De tudtam, hogy erre soha nem kerül sor. Annak a fickónak életében nem lesz összesen száz fontja. Higgycs el, fiam, ismerem egy kissé az embereket.

- Lehetséges ... lehetséges. Mindenesetre Frederic komolyan vette az ön ígéretét. És Miss Marg is az esküjét.

- Juj de cuki - sikkantott fel Sally, és hátravágta magát a székében. - Mire esküdött az a lány ... izé ... a bibliára? Hallod, darling? ...

- Kuss! - mondta Duckfield fenyegetően. Sally elhallgatott, és az üveg után

tapogatózott.

- Sir Christopher ugyanis megeskettette Margót, hogy addig nem találkozik Fiederickel, amíg az nem teremt számára valamelyes anyagi biztonságot. Sir Christopher tehát Margnak is ígéretet tett...

- Nem tettem ígéretet, hát nem érti?! - tajtékzott a házigazda, egy csapásra elveszítve lordi méltóságát. - Semmiféle ígéretet nem tettem sem a lányomnak, sem annak a fickónak! Ígéretetek csak úriemberek között eszközöltetnek. Marg a lá-nom, az a fickó pedig nem úriember, és punktum!

- Ők azonban mégis komolyan vették - mondta csendesen Gary. - A lánya is, és az az ostoba, szerelmes amerikai is... aki mindent megtett, hogy összeszedje legalább azt a száz fontot, amire ön nem tartotta képesnek, Sir Christopher.

- Nem is tartom - mondta a házigazda, némiképpen lecsillapodva. - És soha nem is fogom tartani.

- Miss Marg Svájcba ment, engedelmeskedve önnek, és egy teljes évig nem is látta Fredericet. Ezt különben ön is tudja, Sir Christopher, hiszen detektívvel figyeltette. Miss Marg tanult, Frederic pedig vagy otthagyta az egyetemét és munkába állt, vagy pedig éjszaka dolgozott. Megesik az ilyesmi. Aztán egyszerre csak történt valami. Marg visszatért Svájcból, Frederic pedig idejött, Angliába. Értik?

- Értem - bólintott Plummer -, de miért?

- Hát ez az - mondta Gary. - Éppen ez a rejtély kulcsa. Ez volt az a pont, amibe belekapaszkodtam. Ugyanis nem értettem én sem.

- Mit nem lehet ezen érteni? - tárta szét a karját Sir Christopher. - A fickó ismét próbálkozott. Sőt, megpróbált kinyírni! Nála volt, a pisztoly, hiszen ön is látta, fiam, nem? Éppen ön a tanú rá!

- Csakhogy valami nem stimmelt a dologban - rázta meg a fejét Gary. - Ugyanis ... Frederic nem látogatta meg Margót Svájcban, mert Marg nem engedte. Marg esküt tett, hogy addig nem hajlandó beszélni vele, amíg Sir Christopher hozzá nem járul a házassághoz. Úgy látszik, Frederic szintén komolyan vette Marg esküjét, mert nem is próbálkozott a közeiébe kerülni. Megszállottan dolgozott, és gyűjtögette a dollárokat. Aztán egyszerre csak mi történik? Frederic megjelenik Grown-hillben egy pisztollyal, és ... beszélni akar Sir Christopherrel. Olyat akar neki mondani, amitől Sir Christopher őseinek képei lepotyognak a falról.

- Szentelen fickó!

- Történt tehát valami, amit nem tudunk. Az első, amire gondoltam, az volt, hogy Frederic talán valóban meggazdagodott. Talán karriert csinált egy év alatt. Erre is volt már példa.

- Mondjuk, az én esetemben - mondta büszkén Duckfield.

- Csakhogy nem csinált - mondta Gary. - Az összes vagyona 500 dollár.

- Maga ezt honnan tudja? - ámult el a házigazda.

- Vannak barátaim odaát - mondta Gary szerényen. - Ez esetben viszont felmerült a kérdés, hogy miért jött vissza Frederic? Maguk nem látták azt a fiút... Fredericen nem volt már jeans, hanem . . . hát . . . hogy is mondjam csak . . . rendes öltöny. És ing. És nyakkendő. Amiből kiderül, hogy komoly beszélgetést óhajtott folytatni Sir Christopherrel.

-- Egy 33-as Smith and Wesson segítségével, mi? - kérdezte enyhe rosszindulattal Bennet.

- Éppen ekkor fogtam gyanút - mondta nyugodtan Gary. - Valami nagyon-nagyon nem stimmelt ebben az egészben ... Frederic megérkezik lánykérőbe, szépen felöltözve, egy stuk-kerral. Hát nem értik? Mi késztette vajon arra, hogy pénz nélkül átruccanjon Angliába? Hiszen biztos lehetett benne, hogy Sir Christopher ismét kidobja a házából.

- Nyert - mondta a házigazda. - Ki is dobtam volna. Fejttve, ha élve megúszom a találkozást.

- Csakhogy Frederic mégis vállalta a kockázatot. Illetve... talán nem is volt kockázat. Frederic ugyanis biztos volt benne, hogy beszélgetésük után Sir Christopher beleegyezik a házasságba.

- Ezért hozta magával a pisztolyát - bólintott Bennet.

- Kétségkívül hibát követett el - ismételte Gary. - Öriá-si hibát... Csakhogy erre is van mentsége. Annyira szerette Margót, hogy ... lehet, hogy megfenyegette volna Sir Chris-tophert!

- Vagy megölte volna! Gary megrázta a fejét.

- Soha nem tette volna meg. Hiszen neki Marg kellett, nem a pénze. Ha bármit

tett volna, értik, bármit, ami törvénybe ütközik, örökre elveszítette volna a lányt. Semmiképpen nem ölte volna meg önt, Sir Christopher... Azonkívül el tudják képzelni, hogyha ilyen szándékai lettek volna, holdvilágnál, tanúk előtt, a körzeti felügyelő háza végében mutogatja a fegyverét? Egy hidegvérű gyilkos nem tesz ilyet. Csak egy megzavarodott, szerelmes és bolond fickó.

- A végén még elsirom magam - mondta Sir Christopher.

- S ekkor rájöttem, hogy egyetlen dolog a későbbi események nyitja. Egy kérdés és egy válasz. A kérdés miért jött vissza Frederic, illetve, mit akart mondani Sir Christophernek.

- Na és a válasz?

- Ha ezt tudjuk, majdnem mindent tudunk.

- És maga, fiatalember, azt állítja, hogy tudja?

- Azt hiszem, igen.

- Akkor ki vele!

Gary megvakarta a fején ágaskodó sörtéket.

- Előbb talán elmondanék egy nagyon hihetőnek tűnő megoldási lehetőséget, amellyel Bennet őrmester örvendeztetett meg bennünket. Eszerint én -is benne lennék a dologban.

Brent tiszteletes abbahagyta szívének gyömöszölését, és a fi líra meredt.

- Maga?

- Én - bólintott Gary. - Bennet őrmester története ugyanis a következőképpen hangzik: Miután én is amerikai vaeyok, összeismerkedhettem valahol Frederickel és Burtonnel,

akiről eddig szinte alig esett szó. Kiötölhattünk együtt egy egészen épkézláb kis tervet, amelyik értelmében Sir Christo-phert rá kell kényszeríteni, adja a lányát Frederichez, természetesen hivatalos, atyai beleegyezéssel és pénzzel.

- Ezt nem egészen értem - morogta az atya.

- Mondom tovább. Esetleg azt ötöltük ki, hogy megszaroljuk Sir Christophert. Esetleg elrabolunk tőle valamit, és megfenyegetjük, hogy soha többé nem látja viszont, ha megtagadja az atyai áldást Frederictől.

- Marg! - ugrott fel kétségbeesetten a házigazda, de Gary megnyugtatóan rámosolygott.

- Nem Margról van szó ... Miért kellett volna innen elrabolnunk Margót, amikor Svájc-ból sokkal könnyebben megtehattuk volna. Lehetséges, hogy tisztelt házigazdánk lánya is benne van a buliban.

- Na de kérem! - ordította a házigazda, és ismét felpattant. - Ami sok, az sok!

- Miért lenne sok? - tárta szét a karját Gary. - Gondoljanak csak a Perger-gyilkosságra ... Adva volt egy dúsgazdagnak látszó látszerész, Maggie, a lánya, aztán ...

- Gary! - mondta figyelmeztetően Plummer.

- Igen ... majd talán máskor - mondta szomorúan a fiú -, mindenesetre Bennet őrmesternek az volt a véleménye, hogy Sir Christopher lánya is csatlakozhatott hozzánk,

- Ez ... egyenes ízléstelenség - tiltakozott a házigazda. - Még hogy Marg!

- Őszintén szólva én is elképzelhetetlennek tartom - mondta Gary. - Maradjunk csak annál, hogy hárman építettük fel kedves kis bűnszövetkezetünket: Én, Frederic és Burton. Esetleg Glickstein és Paula. Bennet őrmester biztosan jobban tudja.

- Hagyja abba, Gary - mondta Bennet mogorván.

- Végig kell mondanom - tiltakozott Gary. - Eszerint arra gondoltunk volna, hogy... nos, Sir Christopher saját pénzén vásároljuk meg Frederic számára a jó partit és Sir Christopher egész vagyonát. Nagy ötlet lett volna, mi?

- Sajnos, egy szót sem értek az egészből - sóhajtott a Bient tiszteletes.

- Maga érti, ezredes?

II

- Attól tartok, igen - mondta Fawley.

- Üristen! Hogy én mennyire buta vagyok - nyomkodta meg a szívét Brent.

- Én is buta vagyok, darling - csicssergett a férje felé Sally Duckfield -, ugyanis én se értek semmit...

Mr. Duckfield nagyot szívtott a szivarján, majd beleegyezően bólintott.

- Ügy van, darling. Te is buta vagy. Annyira, hogy az már nem is kifejezés!.. ..

- De hát mi az ördögöt akartak ellopni végül is? - emelte fel az üvegét vigyorogva Sally Duckfield. - Csak nem az egész piáspincét?

- Nem egészen - vigyorgott rá Gary. - Valami egészen mást.

- A Hoggins-gyémántot? - kérdezte mogorván a milliomos.

Gaiy megrázta a fejet.

- Arról nem tudhattunk. Mi nem tudhattunk róla. Duckfield kezében megállt a szivar.

- Akkor csak . . . akkor csak . . . a galambokról lehet szó .. Urisien!

Cary vidáman mosolyogva megtapsolta a milliomost.

- Bravó, Mr. Duckfield! Bennet őrmester is pontosan így gondolta. Mi, a három jómadár, arra szövetkeztünk, hogy megszerezzük Dollyt és Drummyt. Megzsaroljuk vele Sir Christo-phert: vagy a galambok, vagy a szülői beleegyezés. Én beopóztam a kastélyba, vagy meghivattam magam, teljesen mindegy, a többiek pedig odakint várakoztak. Valamelyikük áramszünetet csinált, a sötétben fellopóztam a toronyszobába, és annak a kulcsnak a segítségével, amit, mondjuk, Margtól kaptam, eltulajdonítottam a galambokat. Aztán valamiféle kosárban leeresztettem őket az ablakból. Apropos, nem hiányzik egy kosara, Mr. Ratnakrisna?

- Nem - mondta az indiai mogorván.

- Természetesen Paulát is én öltem meg. Nyilvánvalóan meglepett, amíg én a galambokkal vacakoltam. Ére megfőj tot-tam, ahogy illik. Közben, esetleg, még a Hoggins-gyémántot is megszerezhettem valahogy, hiszen aki galambot lop, az gyé-mániol is lophat, nem igaz?

- Nem hagynád végre abba ezt az idétlenkedésí? - kiáltott rá riummer. - A végén még valaki komolyan veszi és ...

Sir Christopher Garyre meredt.

- Miért lenne idétlenkedés, felügyelő? - kérdezte komoran. -- Egyre valószínűbbnek tűnik nekem ez a történet .. És ha. hozzávesszük, hogy egyedül az ön unokaöccse hagyta el a hallt az áramszünet alatt... egyáltalán nem is olyan képtelenség, amit Bennet őrmester állít.

- Csak állítottam, uram - mondta Bennet.

- Burtont, aki iársaságunk harmadik tagja volt, természetesen Frederic lőtte le, hiszen a pisztolyát is megtaláltuk mellette. Hogy miért? Nos, sok oka lehet. .. például a pénz vagy egyéb. Mondjuk Burton is beleszeretett Margba. És Glickyt i ő lőtte le. Összetévesztette Sir Christopherrel. Eszerint a gyémánt is és a galambok is Fredericnél vannak. Ha elkapjuk a fiút, az ügy is megoldódott. Amerikai gengszterek egy vidéki kastélyban. Jó cím, nem?

- Nagyon is jó! - mondta Sir Christopher, és ki tudja, hanyadszor, felállt.

- Felügyelő! É vallomásnak is beillő . . . hm ... tájékoztató után, kérem, tegye a kötelességét! Tartóztassa le ezt a fickót és a cinkosát!

Gary elégedetten hátradőlt a székében, és Sir Christophcrrre mosolygott.

- Csakhogy van egy óriási hiba a dologban, Sir Chrislc-pher. Égy óriási hiba ...

- Igen? És mi lenne az.

- Az, hogy sem én, sem más nem lophatta el az ön szuper-galambjait... Tudja, miért, Sir Christopher?

Az ősz bajuszú főrend megingott, mintha villám sújtotta volna. Remegő kézzel a zsebébe nyúlt és cigarettatárcáját fel-ka ítintva kihúzott egy aranyvégű cigarettát. Rágyújtott, s nehézkesen, mintha bántaná a tüdejét, kifújta a füstöt.

- Nos? - sürgette Gary. - Miért nem lophattuk el Dollyt és Drummyt, a szupergalambjait, Sir Christopher?

A házigazda maga elé meredt, majd lassan lecsüccsent a fotelba. Keresztbevetette lábait, és hátradönlötte a fejét.

- Mert a galambok nem léteznek - mondta, és nem törődött vele, hogy izzadságcseppek gördülnek végig a homlokán. - A szupergalambok nem léteznek. Soha nem is élt Dolly és Drummy ... Csak én találtam ki őket.

60.

A súlyos csendet Duckfield vadkanhorkantása törte meg.

- ön... ön... azt állítja, hogy csak blöff volt az egész..., Hogy nincs csodagalambja? Válaszoljon már, az istenit neki!

Sir Christopher szájában mélán füstölgött a cigaretta, s a házigazda ügyet sem vetett rá, hogy az elégett hamu ráhull galambszürke mellényére.

- Dolly és Drummy nincsenek - monda Gary és Plum-merhoz fordult. - Mit szólna hozzá, Paul bácsi?

- Semmit - mondta Plummer gyanúsán lassan. - Már nem tudok gondolkodni. Én

már nem értek semmit.

- Én sem - csatlakozott hozzá gyorsan az őrmester. - Semmit az égvilágon ...
- Honnan szedte ezt az egészet, fiatalember? - állt fel Duckfield remegő lábakkal. - A keserves istenit neki! A végén még kiderül... És én a semmit akartam megvenni. Maga átkozott ördögfajzat! - támadt a házigazdára. - Rám akart szólni két értéktelen, vacak galambot kerek egymillióért! Azt hiszi, bevettem volna a cselét... Én is értek a galambokhoz valamicskét, nemcsak maga, vén pojáca!

- No de uraim! - emelte fel a hangját Brent tiszteletes. - Igyekezzünk megőrizni úri méltóságunkat!

- Ahhoz, hogy ki itt az úr és ki nem, lenne néhány szavam - mondta a milliomos visszaroskadva a helyére. - És még ez mondja, hogy mi, amerikaiak... eh!

- Tényleg, honnan a fenéből szedted, hogy ezek... az izé ... galambok nem igaziak? - kérdezte a felügyelő Garyt.

A fiú összeráncolta a homlokát, de most nem mosolygott.

- Mindig is mondtam, hogy a nyomozásnál manapság a legfontosabb az információk begyűjtése, osztályozása, rendbe rakása, tipizálása. Például a Dirkson-elv és a Paranelli-modell szerint, ahol is ...

- Gary!

- Ja, igen. Szóval, egyszerűen csak gondoltam egyet, és felhívtam Koppenhágát.

- Mi az istennek?

- Ott volt ugyanis legutoljára galambkiállítás ...

- Na és?

- Sir Christopher ott nyert aranyérmet a galambjaival. Ekkor, váratlanul, Fawley ezredes ugrott fel. Sir Christopherre nézett, és megrázta a fejét.

- Nem ... ez lehetetlen! Biztos, hogy nem tévednek? Talán csak túlpörgette magát, és a lányát akarja menteni. Értek valamit a galambokhoz én is, higgyék el. De hogy Koppenhágában nagyon is értenek hozzá, arra mérget vehetnek. Hiszen ott volt a galambászvilág színe-java! Azokat nem lehet átverni, az holtbiztos!

- Engem se könnyű! - mondta Duckfield öntudattal. - Most jövök csak rá, hogy soha nem láttam még napféynél azokat az átkozott postákat. Csak messziről és félhomályban ...

- Nem csaphatta be a koppenhágaiakat! - erősködött az ezredes. - Higgyék el, ki van zárva!

- Nem is csapta be őket - mondta Gary. - Teljesen megérdemelten nyert két aranyérmet!

Duckfield a fejéhez kapott.

- Esküszöm, megörülök!

- Azonnal megmagyarázom - mondta Gary. - Roppant egyszerű az egész. Sir Christopher valóban nyert két aranyérmet, csakhogy nem postákkal, hanem örvösgalambokkal. Azt csak ő állította, hogy Dolly és Drummy a díjazottak.

- De az újságok!

- Az újságokban csak Dolly és Drummy neve szerepel... és egy szó sem esik arról, hogy miféle galambok. Dolly és Drummy a két szupergalamb ...

Csakhogy nem superposták, hanem superszépek. Lehet, hogy értékesek is ...

- Ugyan már - legyintett Duckfield, és a földre verte a hamut a szivarjáról. - Tudják, mit ér egy díjnyertes örvösgalamb? Bagót! Legfeljebb néhány száz fontot.

- Csak?

Duckfield nem válaszolt, hanem Sir Christopherre nézett, aki felesége vállát simogatta,

- Miért csinálta? Mondja meg, miért csinálta ezt az egészet... Tényleg azt hitte, hogy be tud csapni? Hiszen úgymint rájöttem volna ... A pénzért? Ön, aki dúsgazdag ember?

Sir Christopher megsimogatta zokogó felesége hátát, aztán megrántotta a vállát.

- Azt hiszem, hiúságból - mondta rekedt hangja. - Nekem soha nem sikerült semmi. Itt van ez a fickó, aki el akarja vinni a lányomat... Nem hagyhatom, hogy kifosszanak mindenkől. Sikert akartam, értik? Akármilyen sikert, hogy felnézzenek rám az emberek. Hogy felnézzen rám a lányom, és nekem higgyen, ne annak a piszkos, ostoba fajankónak. Lehet, hogy hibát követtem el. Egv életem kerestül kergettem a superpostagalamb fantomját. Hányszor, de hányszor hittem már, úristen, hogy kezemben van a megoldás, és már csak néhány

nap, néhány perc választ el a teljes sikertől! Aztán kikeltek a várva várt tojások, és ... tudják, mennyi keserű csalódás hullott már rám? .. . Hiába akartam annyira, mégsem sikerült... és már nem is fog sikerülni. Öreg ember vagyok, tudom. Talán ez zavart meg annyira . . . hogy csaljak. Dehogyan akartam én az ön pénzét, Mr. Duckfield! Hiszen nem is akartam eladni a galambokat. Ön a tanúm, hogy semmiféle megállapodást nem kötöttünk. Nem akartam én már, csak az ön csodálatát és ... esetleg másokét is. Egy kicsit fürödni akartam egy meg nem érdemelt, kétes dicsőségben. És a lányomat akartam megtartani. Egy ostoba, hiú öregember vágya volt mindez. Kérem . . . kérem . . . bocsássonak meg nekem, ha tudnak!

Lady Hotchkiss felzokogott.

- Óh, Christopher! . . . Hogy tehetted ilyet? ...

- Szupergalambok tehát nincsenek - szögezte le Gary, amikor úgy-ahogy magukhoz tértek az imént ért megrázkódtatásból. - Van azonban még néhány megmagyarázatlan gyilkosságunk, továbbá . . .

- Juj de kár, dailing - sajnálkozott Sally, és megfogta a gordonos üveg nyakát. - Pedig olyan cukik voltak azok az iciri-piciri galambok, darling. És hová repültek, darling?

- Fogd be a szád - mordult rá Duckfield. - Inkább igyál. Legalább addig nem beszélsz, amíg iszol.

Sally elégedetten bólintott, és jót húzott az üvegből. i - Az én szerepem némiképpen tisztázódott - mondta Gary.

- Legalábbis, ami a galambokat illeti - tette hozzá sokat sejtetően Bennet.

- Álljunk csak meg egy pillanatra! - emelkedett fel szemeit összevonva Duckfield. - Semmi nem tisztázódott, már ami a gyilkosságokat illeti. Mikor is tudta meg, fiatalember, hogy a szupergalambok nem léteznek? Ha jól tudom, a gyilkosságok után! . . . Addig nem! Márpedig ez esetben ön és a cinkosai nyugodtan elkövethették mindazt, amivel Bennet őrmester vádolta magukat...

- Én nem vádoltam - tiltakozott Bennet.

- Az mindegy. Maguk átkozottul elkövethettek mindent, abban a hiszemben, hogy az a két nyomorult vacak valóban szupergalamb.

- Ami azt illeti, valóban - adta meg magát Gary, - De mi a helyzet akkor a Hoggins-gyémánttal? Nem gondolja, hogy túlságosan rövid lett volna számomra az idő, hogy a galambokat is megszerezsem? Arról nem is beszélve, hogy honnan a fenéből szereztem volna kötelet és kosarat? Honnan szereztem volna kulcsot a galambszobához?

- Margtól!

- És a galambtoll... yalamint a galamb ... izé? ... - kottyantott közbe vígyázatlanul Bennet.

Plummer gyilkos szemekkel nézett rá, és Garynek sem volt barátságos a tekintete.

- Na igen - mondta végül Gary. - A galambokat valóban a másik toronyszobába vitték és ... hm ... az ablakon át távoztak. Legalábbis nagy valószínűséggel.

- Na ugye! - mondta elégedetten Duckfield.

- A lányom ... izé ... sejtette, hogy nem sikerült kitenyésztenem a szupereket, és ha beszélt azzal a fickóval... valószínűleg el is mondta neki - motyogta a házigazda.

Gary megrázta a fejét.

- Nem mondta el. Frederic tudta. Frederic pontosan tudta, hogy nem léteznek a szupergalambok. Értik? Ezért nem lehetett sem ő gyilkos, sem én. Ezért nem tervezte a galambok elrablását. Mit gondolnak, mi volt az, amit Frederic közölni akart Sir Christopherrel? Amitől házigazdánk dicső normann őseinek képei lehullottak volna a falról?

- Hát... alighanem az, hogy rájött a sumákra - adta meg magát Duckfield. - Hogy nincsenek szupergalambok... Az istenit neki, de hogyan jöhetett rá?

- Ezerféleképpen - mondta Gary. - Ahogy én. Felhívta Koppenhágát, vagy volt egy galambszakértő barátja. Mit tudom én. Az összesküvés vádja tehát elesik. Frederic mindent tudott.

- Akkor meg mi a csodáért gyilkoltak? - csodálkozott Fawley ezredes. - Csak nem akarják bemesélni nekem, hogy ennek az ... izéknek ... gyilkosságoknak nem volt semmi okuk.

- Dehogynem! Az úristenit neki, dehogynem! - csattant fel Duckfield. - A gyémántom! A Hoggins-gyémánt! Erre ment hát ki a játék!... S ez a hülye galambsztori csak elterelte a figyelmünket. Hiszen egyedül csak engem fosztottak ki... illetve ...

- Azt hiszem, közeledünk az igazsághoz - mondta Gary. - Ha társasjátékot játszanánk, felkiálthatnánk, hogy langyos, langyos!

- Szerintem forró - mondta Duckfield.

- Csakhogy az ön gyémántjának is van egy szépséghibája, Mr. Duckfield. Éppen csak annyi, amennyi megfontolásra készíten bennünket. ..

- Mi a fene, ha szabad kérdeznem?

- Mi? Egy egészen picike, mondhatnám aprócska dolog. Hogy a Hoggins-gyémánt sem létezik, akárcsak a szupergalambok ...

61.

Most már nem volt csend, csak egy hatalmas ordítás. S aki ordított, természetesen Thomas Duckfield volt.

- Mit beszél? Maga megőrült! Felügyelő, követelem, hogy tartóztassa le ezt a közveszélyes örültet! Méghogy a Hoggins-som nem létezik? Hallod ezt, Sally?

- Hallom, darling. De most tényleg nem létezik, hiszen ellopták, nem?

- Kuss, te hülye! Itt vannak a biztosítási papírjaim! Tessék! Csak nem gondolják, hogy meg tudtam volna etetni egy hamisítvánnyal a biztosítót?

Maguknak fogalmuk sincs, hogy amerikában milyen hatalom a biztosító ... Maguk megőrültek egytől egyig!

- A papírja nem bizonyít semmit - mondta bágyadtán a házigazda, aki, úgy tűnt, kissé erőre kapott, hogy más is elkövetett valami apró kis tisztességtelenséget, nemcsak 5. - Lehet, hogy otthon van az igazi. Lehet, hogy amit magával hozott, az nem is az igazi volt. Lehet, hogy be akarja csapni a biztosítót... Megrendez a kastélyomban egy alibi rablótámadást, hogy kizsarolja a biztosítótól a díjat, az igazi gyémántot pedig megtartja magának. Tökéletesen kidolgozott ötlet.

Duckfield elsápadt., és megremegett az arca, mintha minden sejtje a közeledő gutaütéssel hadakozna.

- Maga nincs eszénél - mondta gyanúsán lecsillapodva. - Es ez a ronda kis fickó sincs. Ez a botcsinálta kukaczsaru. Ha annyira telis-tele van istenverte információval, akkor azt is tudnia kell, hogy mennyire gazdag vagyok. Hogy enyém Texas valamennyi olajkútja, és hogy ha akarnám, megvásárolhatnám ezt az egész átkozott országot, a környező szigetekkel együtt. Ha utánanézték a dolgaimnak, akkor azt is tudniuk kell, hogy az én vagy ónom valódi. Az én kútjaimból olaj folyik, nem mosogatóvíz. Az én tehéncsordáim valódi csordák, sőt, még a galambjaim is valódiak, bár nem szupergalambok. De valódiak. És az is valami! És a gyémántjaim is. Valamennyi gyémántom valódi! És a Hoggins is az volt, akármit beszélnek. Én nem szorulok rá, hogy a biztosítóval manipuláljak. Nincs szükségem senki pénzére, beleértve a biztosítót is!

Kifulladásra hagyta abba, és csak legyintett, amikor Gary rá-mosolygott.

- Legyen tökéletesen nyugodt, Mr. Duckfield, senki sem vádolja önt csalással.

- Nem-e? Akkor meg mi az isten ez az egész? Nem maga mondta, hogy a Hoggins nem valódi?

- Nem egészen ezt mondtam. Azt mondtam, hogy a Hoggins nem létezik.

- De létezett! Amíg el nem lopták, létezett!

- Akkor sem létezett...

- Juj de cuki, darling! Csupa rejtély minden, még a Hoggins is!

- Ezt nem értem - mondta Duckfield, és hangosan kifújta a levegőt. - Itt mindenki hülye? Vagy én hibbantam meg?

- Kicsit vissza kell pergetnünk az időt, ha meg akarjuk érteni a Hoggins-gyémánt történetét. Apropos, hogyan került az ön birtokába, Mr. Duckfield?

- Semmi köze hozzá - mondta a milliomos. - Nem szoktam kifecsegni a titkaimat, és az én környezetemben senki sem szokta. A mi köreinkben nem divat az ilyesmi, fiam.

- Akkor hát én elmondom. 1967-ben az amszterdami árverésen vette egy Halloway nevű fickó, aki az ön megbízásából vásárolt már egy s mást. A Hoggins az ő kezén át került önhöz, Mr. Duckfield.

- Na és, akkor mi van? - biggyesztette le az ajkát Duckfield. - Ez a szokásos eljárás. Csak nem képzelem, hogy magam ülök ott minden árverésen, és saját magam licitállok!?

- Megvizsgáltatta a gyémántot?

- Naná, hogy megvizsgáltattam! Öszintén szólva teljesen feleslegesen. Feltételezi, hogy az amszterdami árverésre beengednének egy hamisítványt?

- Mégsem vizsgálták meg egészen gondosan.

- Maga megőrült, fiam! Azt akarja bebeszélni nekem, hogy a Hoggins nem valódi?

- Dehogy - mondta Gary. - A gyémánt nem hamisítvány. Csak nem Hoggins. Egészen más. Alighanem Amszterdamban akasztották rá a Hoggins nevet, méghozzá azok... akik új foglalatba csiszolták.

Duckfield kinyitotta, majd becsukta a száját, összeráncolta a homlokát, és óriási erőfeszítéssel megpróbálta felfogni Gary szavainak az értelmét.

Akárcsak a többiek

- Álljunk csak meg egy pillanatra! - emelte fel az ujját Plummer. - Innen már nekem sem világos az ügy. Először is honnan szedte ezt az árverésdolgot?

- Az informátoromtól - mondta Gary nyugodtan.

- A fenébe is... Kezd elegendő lenni az informátoraidból.

- Pedig ők mindent tudnak - mondta Gary. - Vagy legalábbis sok mindent.

- Kik a fenék azok az istenverte informátorok? - hördült fel Duckfield. - Kik a fenék, hogy ez a fickó, és maga is, felügyelő, vakon hisz nekik?

- Az FBI - mondta csendesén Gary.

Pluimner megdörzsölte a halántékát, Duckfield új szivarra gyújtott, Sally jót húzott az üvegből, Brent a szívét dörzsöl-gette - mindenki igyekezett átvészelni a Gary szavai nyomán támadt szünetet.

- Na igen... - motyogta végül Plummer. - Na igen, és... hogy is van csak azzal a gyémánttal?

- Roppant egyszerű a dolog - mondta Gary. - A Hoggins-gyémánt nem létezik, létezik viszont a Bengál szíve, amit az ötvenes évek elején leptak el Indiából. így van, Fawley ezredes?

Fawley ezredes kinyújtotta csizmás lábát, és elégedetten el-mosolvodott.

- Senki nem tud rám bizonyítani semmit. Azonkívül az ügy már el is évült. Duckfield szótlanul kapkodta a tekintetét egyikükről a másikukra, majd váratlanul kitört.

- Az ördög vigye el magukat, hallják-e! Elvégre tőlem csórták el a gyémántot, akármi is a neve... Mi az ördög az a Bengál szível Azt akarják bedumálni nekem, hogy egy körözött gyémántot vagy a fészkes fenét tartottam a birtokomban.

He? A végén még én húzom a rövidebbet, mert megfújták tőlem a saját, néhány milliócskát érő gyémántomat? Hallják? Mi a pokol az a Bengál szíveli

- Egy óriási gyémánt - mondta Gary. - Valaha a mari-puri maharadzsa tulajdona volt. Az indiai kormány meg óhajtotta vásárolni, és meg is alkudott a maharadzsával. Csakhogy azok, akiknek a feladata lett volna a gyémánt megvásárlása, a saját szakállukra intézték az ügyet. A gyémántot és a pénzt ellopták. Egy bizonyos Fawley ezredes és egy bizonyos Ratnakrisna hadnagy. így volt, ezredes?

- így - bólintott derűsen Fawley.

- Aztán kicsit megcsiszoltatták a Bengál szívét, és új foglalatot is kapott, s már mint Hoggins-gyémánt merült fel a semmiből Amszterdamban. így van, ezredes?

- így - mondta Fawley.

- Azt tudta, ugye, hogy a gyémánt nemzetközi körözés alatt áll? Az Interpol is ...

Duckfield felpattant, elhajította a szivarját, és hatalmas ugrással Fawley ezredesre vetettg magát.

- Maga gazember! Átkozott tolvaj!

Plummer és Bennet igyekeztek megakadályozni a verekedést, de elkéstek. Hatalmas ütés csattant Fawley állán, majd a következő pillanatban Duckfield kapott egy akkora rúgást, hogy fájdalmas kiáltással összeroskadt az ezredes előtt.

Fawley megigazította nyakkendőjét, és egymásra rakta csizmás lábait.

- Elnézést kérek, Sir Christopher - mondta a házigazda felé fordulva. - Nem tehettem egyebet.

- Júj de cuki! - tapsolt Sally. - Végre egy kis verekedés ... Fáj valamid, darling?

Duckfield feltápáskodott, és visszatántorgott a székéhez.

- Ezt még megkeserüli! - rázta az öklét tisztes távolságból az ezredes felé. - Ha elvesz a gyémántom, hát vesszen! Veszek helyette egy másikat. De maga a sitten fog elrohadni, az hétszentség!

Gary oldalba bökte Plummert. A felügyelő felmordult, aztán engedelmesen Fawleyra nézett.

- Tehát... izé... kedves ... izé... ezredes, elismeri, hogy annak idején ön fúj... tulajdonította el azt a bizonyos gyémántot ... a Bengál szívét?

- Nincs értelme, hogy tagadjam - mondta az ezredes.

- De hát... miért?

- Miért szoktak ellopni egy gyémántot? - tárta szét a karját Fawley. - Hogy eladják, és pénzt kapjanak érte...

- És ön ... hogy is mondjam csak ...

Fawley elmosolyodott, és megsimogatta a bajuszát.

- Majd inkább én, felügyelő. Ha már így alakultak a dolgok, nincs értelme tovább titkolózni. Valóban én vagyok az a Fawley ezredes, aki ellopta a Bengál szívét... ő pedig Ratnakrisna hadnagy, aki segített nekem. Pontosabban ketten terveztük ki az akciót. Nem mentségképpen mondom, hiszen senkinek nem tartozom magyarázattal, de sem ő, sem én egyetlen pennyt sem fogadtunk el a pénzből, ami az akció sikeres végrehajtásáért járt volna nekünk. Mindketten lemondunk róla. Ha úgy tetszik, elvből tettük, amit tettünk.

- Elvből? - képedt el Plummer. - Miféle elvből? Teljesen érthetetlen, hogy ...

- Azonnal megmagyarázom, uraim - mondta az ezredes, és cigarettára gyújtott.

- Először is szeretném bemutatni önöknek Ratnakrisna szitárművész urat, aki korábban a bajtársam volt, és egyáltalán nem Ratnakrisna. Igaz, hadnagy?

Az indiai szó nélkül bólintott.

- Bár, ami a szitárt illeti, kétségkívül művészi színvonalon játszik... De most aligha lényeges. Akit önök Mr. Ratnakris-nának hisznek és ilyen néven szolgált az indiai hadseregben, az Mr. Amar Szingh, az Akaii Dal, a szikh nacionalista párt vezető funkcionáriusa.

- Úristen! - emelte kétségbeesetten a homlokához a kezét Duckfield. - Maguk értenek valamit ebből a hadovából?

- India függetlenné válása után, amint tudják - folytatta zavartalanul az ezredes -, megerősödött a szikh nemzeti mozgalom, amelynek a célja egy önálló szikh állam - Halisztán - kikiáltása volt. Indiai éveim alatt hm... megszerettem a szikheket, ezeket a bátor és őszinte férfiakat... Több alkalommal is megmentették az életemet... egyszer éppen Mr. Ratnakrisna, vagy most már nevezzük az igazi nevén, Mr. Araar Szingh. Egy tigrisvadászaton történt... Amikor aztán hozzám fordultak a kéréssel, hogy segítek visszaszerezni a Bengál szívéi, amely eredetileg az amritszari Aranytemplomot díszítette, és amit a múlt század közepén tulajdonított el a maripun maharadzsa, nem mondtam nemet. A szikh mozgalomnak ugyanis pénzre volt szüksége.

Lehet, hogy önök közönséges lopásként értékelik, amit tettünk, de a mi lelkiismeretünk tiszta. Nem tapad vér a kezünkhöz, és csak azt vettük vissza, ami a szikheké volt... a pénzt meg úgy tekintettük, mint kamatot a száz éve elrabolt Bengál szíve- után.

- Mégis eladták a gyémántot - mondta Gary.

- El kellett adnunk - mondta az ezredes. - Hiszen, mint már mondtam, a szikh mozgalomnak pénzre volt szüksége. En akkor már Amszterdamban voltam érdekelt... Betársultam néhány gyémántcsiszoló műhelybe. A Bengál szíve valóban új foglalatot kapott. Hoggins-gyémánt néven elindult a maga útján. Persze egy pillanatra sem vesztettük szem elől. Mr. Amar Szingh és pártja soha nem tett le róla, hogy alkalmas időben visszavásárolja a tulajdonosától.

- Nem inkább visszalopja? - kérdezte gúnyosan Duck-field.

Ratnakrisnának megrándult az arca, de nem szólt egyetlen szót sem.

- A szikhek nem ismerik azt a szót, hogy lopás - mondta az ezredes. - Egy szikh sohasem lop!

- Csavarhatja, ahogy akarja - mondta Duckfield, és maga is a Sally lábához tett üveg után nyúlt. - Mondhatja, hogy a szikh vagy micsoda forradalom nevében akarták elkobozni... Én megvettem az árverésen, és az én szememben akkor is lopás, hogyha... mit tudom én, milyen államot akarnak is létrehozni az árán ... Végre az indiai is megszólalt mély, nyugodt hangon. - Meg akartuk venni a gyémántot, Mr. Duckfield. Megvolt rá a pénzünk. Többet akartunk adni érte, mint amennyit ér. A mi jövőendő államunk nem épülhet tolvajlásra .. bűnre. Nem tudom, hisznek-e nekem?

Duckfield ivott, aztán megvonta a vállát.

- Engem csak az érdekel, hogy hol a gyémánt. Egyelőre jog szerint még az enyém. És meggondolom, hogy eladjam-e maguknak. Főleg ennyi gyilkosság után... Na, ide vele!

Kinyújtotta a kezét Fawley felé.

Az ezredes megdöbbenve emelkedett fel.

- Maga megőrült, Duckfield! Csak nem képzeled, hogy nálunk van a gyémánt? Mondtam, hogy mi meg akarjuk vásárolni, de nem ellopni! Nekünk is elég baj, elhiheti, hogy eltűnt a szemünk elől. .. Mi csak . . .

- Hohó! - nevetett fel gúnyosan és egyszersmind fenyegetően a milliomos. - Maguk azt akarják, hogy el is higgyem ezt a sódert? Befurakodnak Sir Christopher kastélyába... aztán, hipp-hopp, áramszünet keletkezik, és a maguk orra elől megfújja valaki azt a gyémántot, ami után végigkajtották a fél világot. Azt akarják, hogy elhiggyem? Egyszerűen nevetséges!

- Kétségkívül az - visszhangozta Sally Duckfield. - Roppant cuki... és milyen nevetséges!

- Márpedig így van, akár hiszi, akár nem - mondta Fawley ezredes. - Még az éjszaka tárgyalni akartunk önnel, Mr. Duckfield ... éppen az áramszünet előtti percekben váltottam néhány szót Mr. Ratna ... azaz Amar Szinghgel.

- A tolvajlásról, mi?

Gary érkezettnek látta az időt, hogy közbeszóljon.

- Én hiszek az ezredesnek. Duckfield elfintorította az orrát.

- A gyerekek általában hiszékenyek.

- Nem erről van szó - mondta némiképpen sértődötten Gary. - Hanem arról, hogy ha Fawley ezredes és izé... Mr. Amar Szingh lopták volna el a Hogginst, vagy akárhogyan is nevezzük a gyémántot, valamilyen módon ki kellett volna jutniuk az épületből...

- Van egy óriási ötletem - mondta lassan, szándékolt nyugalommal Duckfield.

- Hogy én vittem ki, mi? - kérdezte Gary.

A milliomos megcsóválta a fejét.

- Annál sokkal jobb. Nem hiszem, hogy te is benne lennél a buliban, fiam.

Tudják, hol a gyémánt?

- Hol? - kapta fel a fejét Plummer.

Duckfield kinyújtott karjával az indiai férfi kosarára mutatott.

- Ott! Az átkozott kígyó alatt! A világ legjobb rejtekhelyén!

Gary elmosolyodott, és bólintott.

- Ezért kértem Mr. Ratnakrisnát, hogy hozza le a kígyóit ... méghozzá valamennyit egyetlen kosárban. Közben az izé... segédrendőr, Mr. Rockwill átnézte a szobákat Talált valamit odafenn, Mr. Rockwill?

A segédrendőr szótlanul megrázta a fejét.

- Akkor pedig, ha Mr. Amar Szingh vette volna el a gyémántot ... itt kell lennie a kosárban. Lenne olyan kedves kiborítani a kígyókat?

Az indiai kelletlen képet vágott.

- Feltétlenül szükséges ez? Az a helyzet, hogy a kígyóim nyugtalanok és...

- Köpök a kígyóira - mondta határozottan Duckfield, és hogy nagyobb nyomaiéket adjon a szavainak, fel is állt. - Borítsa ki őket, vagy én borítom az ölébe! Amar Szingh nagyot sóhajtott, óvatosan a kosárhoz lépett, megsimogatta az oldalát, majd levette a fedelét. Felpillantott a többiekre, és kissé idegesen hátrább parancsolta őket.

- Álljanak fel, kérem, és vigyázzanak ... ostobaság, de ... Sally Duckfield felsikkantott, amikor a kosárból kiemelkedett az első pápaszemes fej.

- Juj de cuki!... Kinyiffanunk, ha megharap?

Az első fejet egy második követte, majd egy harmadik.

Brent tiszteletes a szívét markolászta, s az ezredes karjába kapaszkodott.

Amar Szingh gyorsan a kosár alá nyúlt, kiborította tartalmát a földre, majd nyílásával lefelé a szőnyegre dobta.

- Elégedettek?

Mielőtt bárki egyetlen szót is szólhatott volna, iszonyatos sebességgel a tekergőző kígyók után kapott, és farkuknál fogva yisszahajigálta őket a kosárba.

Duckfield komor képpel kifújta a levegőt, aztán összeszorított öklével a tenyerébe csapott.

- Vigye el őket az ördög! Már csak arra lennék kíváncsi, mikor derül fény mindenre... és hol az ördögben van a gyémántom? Hallja, fiatalember! Ha olyan bölcs, mikor leplezi le végre a tolvajt?

Gary az órájára nézett.

- Körülbelül öt perc múlva - mondta.

62.

- Hogy mindent megértsünk - mondta Gary -, ismét csak vissza kell térnünk

Frederichez, és ahhoz a kérdéshez, amit egyszer már feltettem magamnak. Miért jött át Frederic Amerikából? Mit akart mondani Sir Christophernek?

- Erre egyszer már válaszolt, fiam - mondta fájdalmas beletörődéssel a házigazda. - Nyilván a tudomásomra akarta hozni, hogy mindent tud... a galambokkal kapcsolatban. Alighanem meg akart zsarolni... Alighanem ... Gary megrázta a fejét.

- Sokáig én is erre gondoltam. Csak ahogy egyre többet töprengtem a dolgon, annál valószínűtlenebbnek tűnt az egész. És értelmetlennek. Tétélezzük csak fel, hogy ön, Sir Chris-topher, nemet mond neki. Akkor mi történik?

- Valószínűleg lelőtt volna.

- Soha nem használta volna a fegyverét. Soha, mert ön, Sir Christopher, Marg apja. És éppen ezért nem leplezte volna le önt, még akkor sem, ha megtagadja a beleegyezését. Ezzel ugyanis Margót is rossz hírbe keverte volna, és talán mindörökre elveszítette volna a lányt. Ezt pedig Frederic nem akarta megkockáztatni. Nem... semmiképpen sem a galambokról akart beszélni önnel!

- Hát akkor, nem is tudom... miről? Gary figyelmen kívül hagyta a kérdést.

- Aztán van itt még valami... ami nem hagyott nyugodni

A Petersen-esetben például, amikor egy zsák cement tűnt el, látszólag nyomtalanul, akkor ...

- Gary!

- Bocsnát... arról van szó, hogy Sir Christopher galambjai közül tényleg hiányzik kettő. S valóban annak a szobának az ablakán engedték ki őket, ahol Paulát megölték!

- Ezt... honnan tudja? - kérdezte tétován Fawley ezredes.

- Sir Christopher szerint a szobákat naponta takarítják. En pedig a szerencsétlen Paula mellett találtam egy egésze aprócska galambtollat, aztán ... hát igen ... galambpiszkot is. Paula kezén is nyomot hagyott valami, azaz megkarmolta, ami ugyancsak egy galamb lehetett.

- Egy szót sem értek az egészből - mondta a fejét rázva Duckfield. - Ha nincs szupergalamb, akkor mi az ördögöt loptak el? Az örvösöket? Hiszen azok értéke az aranyéremmel együtt sem akkora ...

- Nem az örvösöket - vágott a szavába Gary. - Azok megvannak. Két postagalamb hiányzik.

- Ez lehetetlen! - hördült fel Duckfield. - Maga megőrült! A posták ...

Garyt azonban nem lehetett megállítani.

- Kénytelen voltam csapdát állítani a gyilkosnak - mondta. - Sokat, tanulmányoztam a mesék katalógizálásának a rendszerét: az Aarne-Thompson-rendszert. Ennek az a lényege, hogy motívumonként, mozaikszerűen ...

- Gary!

- Na igen. Mindenki előtt elejtettem néhány szót, ami, ha ő a tolvaj, igencsak veszélyes lehetett volna rá nézve... A tolvaj és gyilkos, mert egy személyben gyilkos is, rá is harapott. Tudta, hogy én tudok valamit... Csak egyben nem lehetett biztos ... Abban, hogy tudatosan ejtettem-e ki előtte azt a bizonyos információt, vagy csak véletlenül. Ha nem vagyok tisztában azzal, mit ér, amit tudok, előbb-utóbb rájöhettek. Ekkor aztán elkezdtem telefonálni, és újabb információkat gyűjteni. A gyilkos rettenetesen megrémült, hiszen nem tudhatta, melyik pillanatban közölnek velem valamit az informátoraim, amitől világosság gyullad az agyamban.

- Na és gyulladt? - kérdezte gúnyosan Duckfield.

- Gyulladt. Ezenkívül abban is biztos voltam, hogy a gyilkos megpróbál eltenni láb alól, amihez alkalmat is biztosítottam neki. Felmentem a toronyszobába a legutolsó áramszünet alkalmával, és megkértem Bennet őrmestert, hogy jöjjön utánam a lépcsőn. Ha ugyanis a toronyszobában elkapjuk a gyilkost ... megspórolhattunk volna magunknak néhány kellemetlen percet.

- Mi a fene! - mondta Duckfield. - Tovább, fiam!

- Csakhogy Bennet őrmestert fejbe vágta valaki. S amíg az őrmester a búbot tapogatta a fején, a gyilkos feljött a toronyszobába, hiszen hangosan, mindenki füle hallatára kijelentettem, hogy oda megyek... és megpróbált megölni.

- Felismerte? - hajolt előre Duckfield. - A fenébe is, felismerte?

- Természetesen - mondta Gary. - Természetesen.

- Na és ... ki volt?

A milliomosnak rekedten kongott a hangja, mint régi hordók, ha oldalba ütik őket. Gary hátradőlt a székében.

- Lady Crawford ...

Sally hisztérikusan felkacagott és az üvege után nyúlt,

- Az évszázadok óta halott Lady Crawford.

- Maga megőrült! - mondta Duckfield. - Nekem ne próbálja bemesélni...

- Pedig ő volt! Egy jégcsákánnyal a kezében. S megpróbált rábeszélni, hogy ugorj ak ki az ablakon. Ami természetesen a halálokat jelentette volna. Mondtam már, hogy fekete öves karateversenyző vagyok... azért az a jégcsákány mégsem volt gyerekjáték ...

- Úgy gondolja, hogy valaki beöltözött Lady Crawford ruhájába, hogy idegileg kicsit megdolgozza magát? Hogy maga azt higgye, valóban kísértet, és rémületében kivesse magát az ablakon? Egy nő?

Gary elmosolyodott.

- Néhány pillanatot kérek még. Tudják, mi volt az a varázsszó, ami majdnem a halálokat okozta? A csapda, amit a gyilkos elé állítottam?

Mindenki hallgatott: valamennyien lélegzetüket visszafojtva bámultak a fiúra.

Gary levette a szemüvegét, megdörzsölte zsebkendőjével, aztán

viSSZabiggyesztette az orrára. Megtörölte a homlokát is, a tenyerét, az orrát, amin ismét kellemesen virítottak a szep-lők. Felrántotta a vállára fáradtan lógó zakóját, s kivicsorította barátságos lófogait, hogy Plummer felügyelőt a szédülés kerülgette.

A kertből behallatszott a madárcsicsergés valahol a távolban vonat zakatolt.

- Egyetlen szó volt... vagyis kettő. Nem emlékszik rá, Mr. Duckfield? Önnek pedig emlékeznie kell!

- Nekem? - kerekedett el a milliomos szeme. - Nekem? Ugyan mire?

- Amikor első ízben mentünk fel a toronyszobákhoz, hogy megsejleljük a

szupergalambokat, ön említett valamit. Bizonyos részvényekkel kapcsolatban ...

- Nem emlékszem - mondta Duckfield, és megrázta a fejét. - Egészen biztos benne, hogy nem téveszt össze valakivel?

- Bizonyos dél-afrikai részvényekről volt szó... Bizonyos ...

- Az ördögbe is, persze, hogy emlékszem! - derült fel a milliomos képe. - Csak azt nem értem ...

- A Collins-Cobald - mondta Gary jelentősegteljesen - A Collins-Cobald.

- No igen, de még mindig nem értem ..

Gary elfordult a milliomostól, és Dévi asszonyra nézett.

- A játék befejeződött - mondta. - Azt hiszem, minden világos. Amikor Lady Crawford megtámadott odafenn a toronyszobában ... hm ... hagytam egy kis emléket a karján. A muscoli biceps brachii-jén.

- A micsodáján? - tátotta a száját Duckfield.

- A karizmán. Beleszúrtam a töltőtollamat. Jobb híján. Ugyanis nem volt nálam is egy jégcsákány.

Dévi hidegen mosolygott Garyre.

- Valóban?

Gary visszamosolygott rá.

- Valóban.

Aztán villámsebesen Sir Christopherre mutatott.

- Lenne szíves feltűrni a kabátja ujját, Sir Christopher. A házigazda elképedt arccal felemelkedett, és őszinte csodálattal elhúzta a száját.

- Én? ... Kérem!

Kicsit elfordult, felhúzta a zakója ujját, s amikor visszafordult, már egy nagy kaliberű pisztoly csillogott a kezében.

- Hát igen - mondta nyugodtan. - A játéknak vége. Pedig csoda jól kitaláltam. Ha maga nem teszi be ide a lábát - s Gary felé intett a pisztoly csövével -, ezek soha nem jönnek rá semmire. Maga, fiam, alaposan megkeverte a dolgokat. Gratulálok. Kár, hogy a tehetségét odafent aligha kamatoztathatja. Tegye csak vissza a kezét a karfára, felügyelő, és maga is. őrmester.

Említettem már, hogy a játéknak vége.

- Maga megőrült - mondta Plummer, és érezte, hogy izzadságban úszik az arca. - Maga megőrült, Sir Christopher. Adja ide a fegyverét és ...

- Akkor örülnék meg, ha odaadnám - mondta a házigazda, és megnyugtatóan felesége karjára fektette szabad kezét.

- Látod, kedvesem, mégiscsak sikerült.

- Óh, Christopher - zokogott fel az asszony. - Hát nem látod? ...

- Nincs semmi baj, kedvesem. A gyémánt a miénk.

- Tegye le a fegyvert, Sir Christopher - próbálkozott ismét Plummer. - Mindnyájunkat nem ölhet meg.

- Nem is akarom - mondta a házigazda, és megsimogatta a bajuszát. - A fiút magammal viszem, és ha megpróbálnak elkapni, lepuffantom. Gyere ide, fiam! Gary felemelkedett, és Sir Christopher felé lépett. Szeme sarkából látta, hogy a feléje szegezett revolvercső követi minden mozdulatát.

Azon kívül még valami mást is látott.

Valahonnan a székek közül kinyúlt egy meztelen női láb, és egészen Sir Christopher közelébe tolta a kígyókkal teli kosarat. A karcsú, csokoládébarna lábujjak macskaügyességgel emelték le a kosár fedelét, majd gyorsan visszahúzódtak.

- Téged alighanem mégiscsak meg foglak ölni - mondta a házigazda barátságosan Garynek. - Még akkor is, ha sikerül egérutat nyernem. Engem még soha nem csapott be senki. Te lennél az első, fiam. S egy angol főrend nem tűrheti, hogy egy amerikai a bolondját járassa vele ... Nem igaz?

- Hát... Kétségtől van benne valami - egyezett bele Gary, miközben a kockás, szemüveges fejeket figyelte, amint közvetlenül a házigazda mellett kiemelkedtek a kosárból.

- Csak arra lennék kíváncsi, hogy jöttél rá mindenre? - kérdezte a házigazda, és megcsóválta a fejét. - De meg fogom tudni. Ütközben majd mindent elmesélsz. Gary megrázta a fejét, és egy szemernyi félelem sem volt a tekintetében.

- Soha nem fogja megtudni, Sir Christopher. Ha csak oda-jenn valaki el nem magyarázza magának.

A házigazda gúnyosan elmosolyodott.

- Odafeinn? Te érsz előbb oda, fiam. Ott vársz a kapu előtt, amikor én is ... Gary behunyja a szemét.

A kígyók közül az, amelyik a legmagasabbra emelkedett, lecsapott, és belemart Sir Christopher fegyvert tartó kezébe.

63.

Elisabeth néni, ölében a horgolással, el-elbóbiskolt és amikor felébredt, újra ott kezdte, ahol néhány perccel korábban abbahagyta.

Bennet pohara félig volt meggyborral, és az őrmestert az álom kerülgette.

Plummer azonban le-fel járt a szobában, mint ketrecbe zárt tigris, és Bennet sóhajtván belenyugodott, hogy ezen az éjszakán sem pótolhatja be alvásrestanciáját.

Elisabeth néni letette a horgolást, és maga is megengedett magának egy fél pohárka meggybort.

- Még mindig nem tudom felfogni - mondta, és elfutotta szemét a könny. - Ez a szerencsétlen Sir Christopher... és Lady Hotchkiss ... és Marg. Öh, istenem! Plummer újratöltötte a poharakat, aztán megvonta a vállát.

- Magának kereste a bajt. De ha nincs Gary... talán soha nem derül fény az ügyre.

- Alighanem soha - bólintott beleegyezően az őrmester is.

- Hogy csúszhatott ki ennyire a lába alól a talaj? - kérdezte Elisabeth néni.

- A Collins-részvényekkel - mondta Plummer. - Sir Christopher minden vagyonát a dél-afrikai Collins-Cobaldba fektette. Aztán, ahogy a Közös Piac országai meghirdették a kobalt-embargót Dél-Afrika ellen, a Collins-részvények árfolyama nullára zuhant. Sir Christopher egyik pillanatról a másikra elveszítette minden vagyonát...

- Jó, jó, de Gary honnan tudta?

- Olvasta az újságban. Még Amerikában. Csakhogy akkor még nem tulajdonított jelentőséget a dolognak, miért tette volna? Később, amikor Duckfield véletlenül megemlítette neki, hogy Sir Christopher minden vagyona Collins-részvényekben van, szeget ütött a fejében a dolog. Emlékezett, hogy valamikor, nem is olyan régen hallott már valamit a Collins-részvényekről. Csakhogy akkor éppen nem ugrott be neki, hogy mit. Ha beugrik, esetleg megakadályozható volt néhány gyilkosságot.

- Esetleg - mondta Bennet.

- Azért mégiscsak borzasztó - mondta Elisabeth néni.

- Sir Christopher egyik pillanatról a másikra elveszítette minden vagyonát. Szó szerint, hiszen a szupergalambokból sem csinálhatott pénzt, mivel azok csak a vágyaiban léteztek. Képzeltetik, mit érzett, amikor tudatára ébredt, hogy bár Anglia egyik legősbibb családjának a sarja, egyetlen penny felett sem rendelkezik többé, s hogy tulajdonképpen már a kastély sem az övé. Ekkor támadt az elkeseredett ötlete.

- Hogy elrabolja a Hoggins-gyémántot, vagy ... a Bengál szívét.

- Úgy van, kedvesem. De ehhez társra is volt szüksége, akit meg is talált Norman Shetland személyében. Ishetland, aki évekkal korábban komornyikként szolgált nála, a lekötelezettje volt, hiszen Sir Christopher ajándékozta neki végkielégítésképpen a fogadót. Nos, Sir Christopher megállapodott a hálás Shetlanddel, aki mellesleg ugyancsak postagalamb-tenyésztő, hogy a penzió tulajdonosa átszállít a kastélyba két posta galambot - biztonsági okokból kettőt, hátha az egyik megbetegszik vagy valami más történik vele -, aztán megvárja, amíg visszatérnek, a szárnyuk alatt egy kis csomaggal.

- A Bengál szívével.

- Úgy van. Shetland vállalta a dolgot, és nem is minden hátsó gondolat nélkül - mint a későbbiekből kiderül. Sir Christopher, aki több alkalommal is részt vett amatőr bűvésztalálkozókon s rendkívüli ügyességgel rendelkezik, biztos volt benne, hogy az áramszünet leple alatt el tudja lopni a gyémántot.

- Jó, jó, de honnan tudta előre, hogy Sally Duckíeld viselni is fogja?

- A bulvársajtóból. A lapok hetekkel előtte megírták, hogy az amerikai milliomos felesége öklömnyi gyémánttal a hajában járja Londont. Sir Christopher biztosra ment.

- Csakhogy közbejött Gary.

- És Frederic, valamint szerencsétlen barátja, Ned Burton. Gary a fején találta a szöveget Frederickel kapcsolatban. Frederic ugyanis azért jött Angliába, hogy Sir Christopher szemébe vágja: tudja, hogy Marg apja is szegény már, mint a templom egere. Nincs hát jogában megtagadni tőlük az apai áldást. Ebből is látszik, hogy Fredericnek Marg kellett, nem a pénze.

- Ez lett volna hát az, amitől Sir Christopher normann Sseinek a képei lepotyogtak volna a falról!

- Pontosan. Frederic nem azért jött Angliába, mert meggazdagodott, hanem mert Sir Christopher tönkrement. Úgy érezte: ez az esemény mentesíti fogadalma alól.

- Honnan tudhatta Frederic, hogy Sir Christophernek a Collins-Cobaldban van a pénze?

- Bizonyára Margtól. Hiszen nemegyszer beszélhettek anyagi ügyekről, főleg, miután ez volt a legnagyobb akadály házasságuk útjában.

- És Gary?

- Gary kezdettől fogva nem hitt Frederic bűnösségében. Csakhogy magyarázatát kellett adnia a gyilkosságoknak. Ez pedig nem ment könnyen. Még úgy sem, hogy ... hm ... tekinlélyes informátorai voltak. De folytatom, Elisabeth, még akkor is, ha mindenáron bele akarsz zavarni.

- Ugyan már, Paul - sértődött meg Elisabeth néni.

A tervet kifőzték, a végrehajtásba azonban hiba csúszott. Norman Shetland kerékpárra kapott, és egy ácskapoccsal áramszünetet csinált. A sötétség leple alatt visszakerépezte a fogadóba, és várta a galambot a gyémánttal. Sir Christopher megszerezte a Hogginst, és a toronyszobába ment, hogy átküld-je a fogadóba. Csakhogy Sally Duckíeld majdnem mindent elrontott...

- Dolgozni kezdett a saját szakállára ...

- Képzeltetitek, mekkora volt Sir Christopher meglepetése, amikor nemcsak a Hoggins tűnt el, hanem néhány más értéktárgy is. Amikor aztán, az ő javaslatára, ismét sötétséget csináltak, s a toronyszobába sietett, Paula meglepte, éppen akkor, amikor ráerősítette a galambra a gyémántot. Paula valószínűleg véletlenül keveredett a toronyszobába, hiszen majd megzavarodott a félelemtől, hogy elveszítette Glicky ajándékát Sir Christopher nem tehetett mást, minthogy megfojtotta. Elekor karmolta meg valamelyik galamb a szerencsétlen lányt...

- Brrrr! - rázkódott össze Elisabeth néni.

- Aztán - milyenek a véletlenek! - szinte ugyanez játszódott le a fogadóban is. Shetland a szobájában várta a galambokat, amikor Frederic és Burton valamiért felkereste. Képzeltetik a meglepetésüket, amikor berepült az ablakon egy galamb, vagy kettő, s egyikük szárnya alatt ott lapult egy gyémánt. Shetland nem tehetett mást, mint hogy elkapta őket Pisztolyt rántott, és arra kényszerítette a két fiatalembert, hogy menjnek le vele a pincébe. Csakhogy a lépcsőn lefelé Ned Burton rávetette magát, és meglepett. Futva a kastély felé igyekezett, hogy segítséget kérjen. Shetland bezárta Fredericet a pincébe, magához vette a fiú pisztolyát, azt a bizonyos 38-as Smith and Wessont, és kerékpárra kapva Burton után igyekezett. El is érte, még hozzá nem messze a kastély bejáratától, a parkban. Gondolkodás nélkül lelőtte, majd

már-már visszafordult volna, amikor kirohant az ajtón Glicky. Shetland hallotta Sir Christopher rémült kiáltását, amit valóban úgy hallott ahogy Gary gondolta: Hagyjon, Henry! Hagyjon, Henry!

Nem tudhatjuk pontosan, mi játszódhatott le Shetland lelkében, de valószínűleg úgy érezte, itt a jó alkalom megszabadulni Sir Christophertől is. Lőtt, s lelőtte - Glickyt! Aztán elhajította Frederic pisztolyát, s mint aki jól végezte dolgát, hazakerekezett. Mi pedig törhettük a fejünket, hogy ki ölt és miért. Nem azért mondom, de Gary kiváló munkát végzett!

- Azt, kétségkívül - mondta kicsit irigyen az őrmester. - S meg kell hagyni, pokoli szerencséje is volt!

- Meg a mesekatalógus is segített neki - mondta Plum-mer. - Rendeltem is belőle vagy tízkötetnyit. Az Aarne-Thompsonból. Magának sem ártana, ha kicsit tanulmányozná, őrmester. Különösen a Piroska és a farkast ajánlanám a figyelmébe.

Elisabeth néni hangosan felsóhajtott.

- Most, hogy a szerencsétlen Sir Christopher nincs többé, és a megkerült Marg is Amerikába utazott Frederickel, akit egész éjszaka hasztalanul keresett, talán megnyugszanak a kedélyek. Hiszen, amióta az eszemet tudom, nem volt errefelé gyilkosság!

- És nem is lesz! - szegezte le Plummer. - Erre Jelé nem divat az ilyesmi. Nem úgy, mint odaáll

- Azért... ez a fiú mintha vonzaná a balhét - mondta eltűnődve az őrmester. - Nem lennék meglepődve, ha ...

- Lárifári! - vágott a szavába Plummer. - Mesebeszéd! Ügyes fickó, annyi szent és én ... hm. . . büszke is vagyok rá ... még akkor is, ha ... hm ... odaairól jött.

- Most éppen merre jár? - kérdezte Bennet és ügyesen elnyomott egy ásítást. Plummer kedvetlen képet vágott.

- Odafenn a hegyekben. Valami penzióban. A Hegyi Farkasban, vagy hogy az ördögbe hívják.

- Egyedül?

Plummer, ha lehet, még kedvetlenebbül legyintett.

- A Thornton lánnyal. A fene se érti ezeket a mai fiatalokat.

- Csak aztán valami baj ne legyen belőle - mondta Elisabeth néni, és félrenézett.

Hallgattak, Bennet ásított, és éppen felemelkedett volna, hogy elbúcsúzzon, amikor élesen, türelmetlenül felcsengett a telefon.

Plummer a készülékhez lépett, leakasztotta, és belehallózott.

Ahogy hallgatta, amit a másik végén mondtak neki, úgy futott ki az arcából a vér. Bennet kétségbeesve konstataálta, hogy lőttek a ma éjszakai alvásnak. Csak azt nem tudta még hogy közlekedési baleset történt-e, vagy birkákat fűjtak meg odalenn a völgyben.

A vonal tuisó végén azonban Gary volt. Rekedten és kissé ijedten csengett a hangja, ahogy beszélt.

- Te vagy az, Paul bácsi? - kérdezte tétován, amikor meghallotta Plummer hangját. - Izé... fel tudnál jönni ide, a Hegyi Farkas-ba? Izé ...

- Csak nincs valami baj? - ordította bele Plummer a kagylóba.

- Nem tudom - nyekeregte Gary. - Izé... alighanem mégiscsak ...

- De hát mi történt? - kérdezte a felügyelő, és kigombolta az ingnyakát.

- Attól tartok ... igen ... valami kellemetlenség. Alighanem gyilkosság... Jó lenne, ha még az éjszaka feljönnél, Paul bácsi.

Szenzáció ! Szenzáció! Szenzáció!

Megjelentés a hírlapárusoknál megvásárolható: L. di. Sartore:

Pornóasztár voit őnagysága

Erotikus Könyvek

M1 VILÁGUNK és SZERKESZTŐSÉGEI Terjedelem 128 oldal, fűzve

ára: 39,- Ft

1990-ben megjelenik:

Nemere István:

A Titán-terv

Nemere István:

A kráter árnféka

André Corin:

Meghívás méregpohárra

Mattyasovszky Jenő:
 Hód és a fején a kalap
 Mattyasovszky Jenő:
 Hód és a szerencse ördöge
 Leslie L. Lawrence:
 A halál diszkrét csendje
 M1 VILÁGUNK és SZERKESZTŐSÉGEI
 1990-ben megjelenik:
 Szita György:
 SZÖRNYETEGEK ÉS BOLONDOK
 Harcsa Gábor:
 A HARMADIK VÉLETLEN
 Kriminoveüák
 Tolnai Kálmán:
 KÉMEK, ÜGYNÖKÖK
 ÍV. kötet
 Eszes Máté:
 SZERELMES HÍRSZERZŐK
 Dr. Szabó László:
 HÍRADÁS A MOSZKVAI ALVILÁGBÓL
 Bűnözés az alvilágban IV. kötetet
 Keresse kiadványainkat a könyvesboltokban és a hírlapárusoknál!
 M1 VlláuftC
 M! VILÁGUNK és SZERKESZTŐSÉGEI
 1990-ben megjelenik:
 Nemere István:
 HA ELJUTUNK ENDORÁBA
 Moiy Tamás:
 VÖRÖSBEGY KALANDJAI LÓHERE ÉS 13
 7 krimi történet
 Nemere István:
 ARANYHÁLÓ
 Lesüe L Lawrence:
 A RÉMÜLET TEMPLOMA
 Keresse kiadványainkat a könyvesboltokban és a hírlapárusoknál!
 M1 VILÁGUNK és SZERKESZTŐSÉGEI
 67,- Ft

r

A csikorgás megerősödött, s egy hirtelen támadt széllelés arcába vágta az egyik függönyszárnyat.
 Mire sikerült megszabadulnia a függönytől, az ajtóban már állt valaki.
 Középtermetű, zömök jelenség, furcsa, idejétmúlt fehér ruhában, vállig érő szőke hajjal. Éppen úgy volt öltözve, mint régi képeken a várúrnők: magas, feszes gallérja szinte teljesen eltakarta az arcát, csak szalmaszerű haja világított még a sötétségbe hajló félhomályban is.
 Gary megdermedt, és torkán akadt a hang. A túlvilági alak égő szemét az övébe fúrta, és szinte úszni látszott a levegőben. A kutyák tombolva vonítottak a faluban, és Garyben megerősödött az érzés, hogy a jelenségnek nincs se lába, se arca.
 Gary az arca elé kapta a kezét, és szinte könyörögve felkiáltott:
 - Lady Crawford... én...
 Lady Crawford kísértete néhány méternyire megállt előtte és kinyújtotta a kezét...